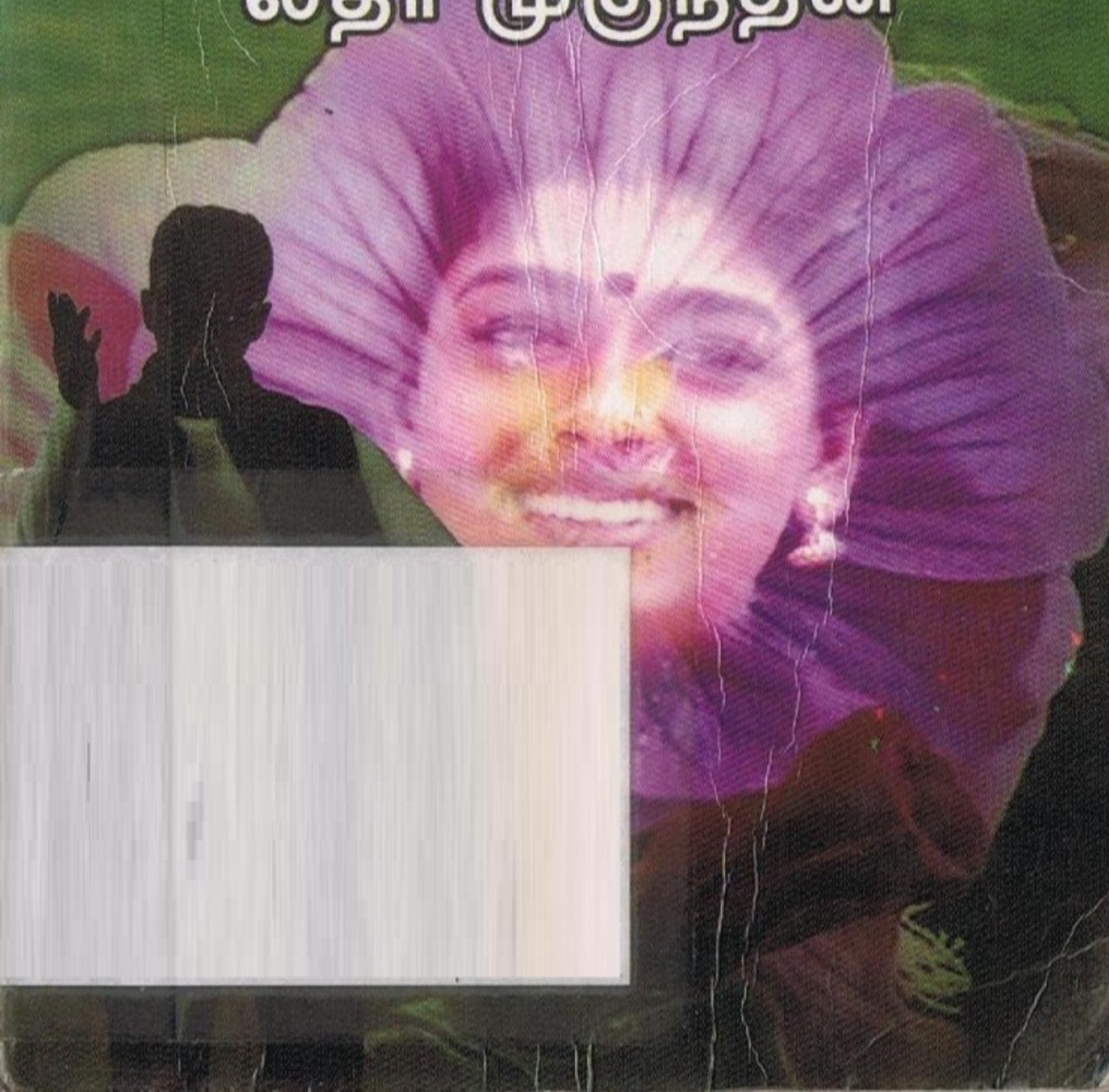

எனக்குள் ஒரு மாற்றம்

லதா முகுந்தன்

எனக்குள் ஒரு மாற்றம்

லதா முகுந்தன்

செங்கைப் பதிப்பகம்

(வெள்ளைத் தாள்களில் விளக்கேற்றி வைப்பவர்கள்)

B-28, அழகேசன் நகர்

செங்கல்பட்டு - 603001.

நூல் விவர அட்டவணை

நூல் தலைப்பு	: எனக்குள் ஒரு மாற்றம்
ஆசிரியர்	: லதா முகுந்தன்
மொழி	: தமிழ்
முதற் பதிப்பு	: ஜூலை, 2005
தாளின் தன்மை	: 11.6 kg. வெள்ளைத் தாள்
நூலின் அளவு	: 1 x 8 கிரவுன்
அச்சு எழுத்து	: 11 புள்ளி
பக்கங்கள்	: 200
பைண்டிங்	: சாதா அட்டை
வெளியிடுவோர் & உரிமை	: செங்கைப் பதிப்பகம் B-28, அழகேசன் நகர் செங்கல்பட்டு - 603001 (செங்கை வெளியீடு - 19)
கணிப்பொறி அச்சு	: வேலன் லேசர் சென்னை-18. 094441-01753
அச்சிட்டோர்	: ஜி.எம்.கிராபிக்ஸ் சென்னை-14.

விலை: ரூ.60.00

**எனக்குள்
ஒரு மாற்றம்**

எனக்குள் ஒரு மாற்றம்

1

மார்கழி முடிந்து தை பாதி நடந்து கொண்டிருக்கிறது. இன்னும் குளிர் குறையவில்லை. இரவு ஏற ஏறச் சிலுசிலுப்பு தொடங்கி விடுகிறது. மின் விசிறியைச் சுழலவிட்டால் போர்வை இல்லாமல் தூங்க முடிவதில்லை. அசோக் போர்வையை இழுத்துத் தலையையும் சேர்த்துப் போர்த்திக் கொண்டு சுகமாகப் படுத்திருக்கிறான்.

“அசோக்... டேய் அசோக், எழுந்திருடா! “அம்மாதான் உலுக்கி உலுக்கி எழுப்புகிறாள்.

“போம்மா...” சள்ளென்று விழுந்தவாறே திரும்பிப் படுக்கிறான் அசோக்.

“டேய் எழுந்திருடா. ஸ்வேதா வருவா, இன்னிக்கு. அவளை ரிஸீவ் பண்ணணும். அழைச்சுகிட்டு வரணும். இன்னும் ஒரு மணி நேரத்துக்குள்ளேயாவது நீ கிளம்பினாத்தான்...”

“போம்மா... வேற யாரையாவது அனுப்பு.” அசோக் சலித்தபடி திரும்பிப் படுக்க -

“டேய், யாரைடா அனுப்பறது? நீ ஒருத்தன்தானே என் பிள்ளை. உங்கப்பாவைத்தான் அனுப்பலாம். அவருக்கு இன்னிக்கு ஆபீஸ் சீக்கிரம் போயாகணும். லீவ் போட முடியாது. உனக்கு லீவ்தானே! போயிட்டு வந்தா என்ன?”

“அடபோம்மா... அந்தப் பம்பாய் பொண்ணுக்குத் தனியா வரத் தெரியாதா என்ன?” சற்று விழித்தபடி, படுக்கையில் சாய்ந்தபடி போர்வையைச் சற்று விலக்கிய வாறு கேட்கிறான்.

“தெரியுமோ, தெரியாதோ... அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது. ஏதோ பிராஜக்ட் வொர்க்குக்கு இங்கே வரான்னு உங்க அத்தை எழுதியிருக்காங்க. அவ நம்ம வீட்டுக்கு வர்ற விருந்தாளி. நல்லபடியா அழைச்சி வந்து வச்சுகிட்டு திருப்பி அனுப்பணும். புரியுதா?”

“என்னம்மா?”

“கிளம்புடா. என் ராஜா இல்லே!” அம்மா பிள்ளையைக் கெஞ்சுகிறாள். சிறிது நேரம் முரண்டு பிடித்தவன், அம்மா வின் கெஞ்சலுக்கு அடிபணிந்து எழுந்து கொள்கிறான். இரண்டு கைகளையும் மேலே தூக்கிச் சோம்பல் முறிக்கிறான்.

“டேய்...” அம்மா கெஞ்ச,

“சரி சரி... போறேன். உயிரை வாங்காதே!” பேஸ்ட் பிரஷ் எடுத்தவாறே குளிக்கும் அறைக்குள் செல்கிறான். ஒரு வழியாகக் குளித்து, முடித்து நல்ல ஆடைகளை அணிந்து கொண்டு, தலையை வாரிக் கொண்டு, காபியைக்

குடித்துவிட்டுக் கிளம்புகையில் இன்னும் ஒரு மணி நேரம் ஆனது. அம்மா தவித்துப் போகிறாள்.

“டேய், நீ போய்ச் சேருவதற்குள் ட்ரெய்ன் வந்திடும். அந்தப் பொண்ணு தேடித் தவிச்ச வழி தெரியாம திண்டாடப் போகுது.”

ஷர்ட்டைப் பேன்டிற்குள் செருகியவாறே, அலட்சியமாகக் கேட்கிறான் அசோக்.

“ஏம்மா, அந்தப் பொண்ணு அமிஞ்சிக் கரையிலிருந்தா வருது. பம்பாயிலிருந்து, சாரி... மும்பைலேயிருந்து வருது. இன்னும் கொஞ்ச நேரம் பொறுத்தம்னா தானே ஆட்டோவிலே வீட்டு வாசல்லே வந்து நிக்கும்.”

“அப்பா... சாமி! நான் வாயைத் திறக்கலே. நீ சீக்கிரம் போய்ச் சேரு. அவளை அழைச்சுகிட்டுவா.” சொல்லிவிட்டு அம்மா மேலே ஏதும் பேசாமல் உள்ளே போக, எரிச்சலோடு வண்டியை உதைக்கிறான் அசோக்.

சனியன்! இதுக்கு பிராஜக்ட்டுக்கு வரதுக்கு என் வீடு தானா கிடைச்சது! எரிச்சலில் ஆத்திரத்துடன் தன் சிகப்பு யமஹாவைக் கிளப்பியவன் சற்று நிறுத்தி சீப்பால் தன் தலையை அழுத்தி அழுத்தி வாரிக் கொள்கிறான். பின் சீப்பை பேன்ட் பாக்கெட்டில் வைத்தவன், வேகம் எடுத்துக் கிளம்ப, தடதடவென்று வண்டி ஓடியது. அசோக்கிற்கு எரிச்சல் தாங்கவில்லை. ஒரு நல்ல காலைப்பொழுது வீணாகிவிட்டது. நேற்றுத்தான் பரீட்சை முடிந்திருக்கிறது. இன்று பதினோரு மணிவரை தூங்கலாம் என்று திட்டம் போட்டிருந்தான். எல்லாம்... இந்தப் பெண்ணால்... பல்லைக் கடித்தவன், சனியன்! இதால் வீணாகிவிட்டது. ஸ்வேதா...

பெயரை உச்சரித்துப் பார்க்கிறான். முகம் எத்தனை முயன்றும் ஞாபகத்திற்கு வர மறுத்தது.

யார் அவர்கள்? யோசித்து யோசித்துத் தலை வெடித்தது. முகம் தெரியாத ஒரு சின்னப் பெண் அரைக்கை வைத்த கவுன்போட்டு சாக்ஸ் ஷூ வைத்துக் கொண்டு விளையாட வரும். இரு அசோக், நானும் வரேன். கொஞ்சம் அசைந்தாலே கத்த ஆரம்பிப்பாள். அடித்து விட்டது போல் அழுது ஆர்ப்பாட்டம் செய்து, பிறகு இவனுக்குத்தான் சரமாரியான திட்டு விழும்.

இதை யோசிக்கையில் அந்தக் கால விடுமுறை நாட்கள் ஞாபகம் வந்தன. பள்ளி விடுமுறை என்று சொன்னவுடன் குதித்தபடி தாத்தா வீட்டிற்கு அம்மாவை அழைத்தபடி கிளம்பி விடுவான். அம்மாவிற்கு அவன் ஒரே பையன். அவன் பெரியம்மாவிற்கு இரண்டும் பையன்கள். அவன் அதைக்கு ஒரே பெண். அவன் சித்திக்கும் ஒரே பெண் தான். விடுமுறை வந்தாலே அம்மா, பெரியம்மா, சித்தி, அதை எல்லோருமே குழந்தை குட்டிகளுடன் தாத்தா வீட்டிற்கு வந்து விடுவார்கள். தெற்குப் பக்கம் இருக்கும் ஒரு அழகான சின்னக் கிராமம். எங்கு பார்த்தாலும் பூச் செடிகளும், தென்னை மரங்களும், வாழை மரங்களும், மாமரங்களும், நெல் வயல்களும் பசுபச்சென்று பார்ப்பதற்கே கண் கொள்ளாக் காட்சியாக இருக்கும். அதுவும் தாத்தாவின் வீடு வயலுக்கு நடுவில் மிக மிகப் பெரிய வீடு. அந்தக் காலக் கட்டடம். வீட்டின் முன்னே தேக்கு ஊஞ்சல் பித்தளைச் சங்கிலிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, வீட்டின் ஒரு பக்கம் தொங்கிக் கொண்டு இருக்கும். வீட்டின் நல்ல வேலைப்பாடு அமைந்த கதவுகளும், சன்னல்களுமாகப் பார்ப்பதற்கே மனது கொள்ளை போய்விடும். பெரிய

பெரிய பித்தளை விளக்குகள் கூடத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும். கூடம், முற்றம், சமையல் அறை, படுக்கை அறை, மேல்மாடி அறை, பின்புறத் தாழ்வாரம், அதில் சாமான் தேய்க்கும் இடங்கள். அதற்கு மிகவும் பின்னே குளிக்கவும், காலைக் கடன்களைக் கழிக்கவும் இடம் இருக்க, சிறுவர்களுக்கு உள்ளே ஓடியாடவும், வெளியே விளையாடவும் எக்கசக்க இடங்கள். மாடியில் ஒரு பெரிய வராண்டா. அதற்குப் பக்கத்தில் நாலாபக்கமும் ஜன்னல் வைத்த ஒரு நீண்ட பெரிய அறை. முப்பது பேர் வந்தாலும் படுக்கலாம். கீழே ஒரு மூலையில் போட்டு வைத்திருக்கும் குதிர. வீட்டைச் சுற்றி, மரங்களைச் சுற்றி ஓடி ஆடிக் குதித்து... அசோக்கிற்குத் தாத்தா வீட்டிற்குச் செல்வதென்றாலே அத்தனை விருப்பு. போதாதகுறைக்குப் பெரியம்மாவின் இரண்டு பையன்கள் சுந்தர், கிஷோர், அத்தை பெண் ஸ்வேதா, சித்தி பெண் நித்யா இவர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து விட்டாலோ குதியாட்டம்தான். தொடர்ந்து ஒரு நான்கைந்து வருடங்கள் எல்லோரும் ஒன்றாக வருவதும், இருபது, இருபத்து ஐந்து நாட்கள் சேர்ந்து இருந்து விட்டுப் பிரிவதும், ஒரு நல்ல பொழுதுபோக்காகத்தான் இருந்தது. பிரியும் போது மனதே வலித்து விடும். அழுகை வந்துவிடும். பின் இதெல்லாம் எப்படிப் பொய்யாகிப் போய்விட்டது?

ஒரு நாலு வருடம் தொடர்ந்து வந்தவர்கள் பின் ஒவ்வொருவராக வருவதைக் குறைத்துக் கொண்டார்கள். முதலில் வராமல் நின்றவள் ஸ்வேதாதான். பரத நாட்டிய வகுப்பு, வாய்ப்பாட்டு, கம்ப்யூட்டர் எல்லாம் கற்றுக் கொள்வதால் வர முடியவில்லை என்று சொன்னார்கள்.

அதன் பிறகு பெரியம்மாவின் இரு பிள்ளைகளுமே மேற்படிப்புக்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும், படிக்க வேண்டும், வெட்டியாக நேரம் செலவழிக்க முடியாது என்று சொல்லி நின்றுவிட, சித்தியின் பெண் நித்யா மட்டும் கொஞ்ச நாட்கள் இவனுக்குத் துணையாக வந்து கொண்டிருந்தாள். இதற்குள் அசோக்கிற்கே நிறையப் பாடங்கள் ஆகிவிட்டதால் இவர்கள் வருவதும் நின்று போனது.

பின் மறந்தும் தாத்தா வீட்டிற்குப் போனதில்லை. பத்தாவதில் நல்ல மதிப்பெண்கள் வாங்கிய போதும், ப்ளஸ் டீவில் நிறைய மதிப்பெண்கள் பெற்று நல்ல கல்லூரியில் சேர்ந்தபோதும், தாத்தாவிடம் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டதோடுசரி. நேரில் செல்லவேயில்லை. ஓரிருமுறை அம்மா சென்ற போது தான் வரவே முடியாது என்று மறுத்தே விட்டான்.

கல்லூரியில் சேர்ந்த பின், வாழ்க்கையின் போக்கு இன்னும் மாறித்தான் விட்டது. தனக்கு என்று பள்ளியில் இருந்து படித்த நண்பர்கள், கல்லூரி நண்பர்கள். கல்லூரியில் அடியெடுத்து வைத்ததுமே அவனவன் தனி மனிதனாகித்தான் விடுகிறான். தாயாரோ, தந்தையோ ஏதேனும் கேட்டாலே கோபம் வந்துவிடுகிறது. எல்லா வற்றையும் நண்பர்களிடையே பகிர்ந்து கொள்ளத்தான் மனது விழைகிறது. செல்போன், எஸ்.எம்.எஸ். என்று மணிக்கணக்காக நேரத்தைச் செலவிடும் இந்தப் பருவத்தில் பெற்றோரிடம் எதையும் பகிர்ந்து கொள்ள மனம் ஒப்புவதில்லை. அவர்கள் கிட்டத்தட்ட அந்நியமாகித்தான் போய் விடுகிறார்கள்.

இன்று அம்மா எழுப்பும் போதும் அப்படித்தான் எரிச்சல் வந்தது. ஸ்டேஷனுக்குப் போய் அங்கே ஸ்வேதா என்று சற்று கறுப்பு மையினால் பெரிது பெரிதாக ஆங்கிலத்தில் கம்ப்யூட்டர் மூலமாக எழுதப்பட்டு பிரிண்ட் எடுத்து ஒரு குச்சியில் கட்டி, சற்றுத் தூக்கிப்பிடித்தவாறே ஸ்டேஷனில் அலைந்த போதும், அவனை யாரும் கவனிக்கவில்லை. மும்பையிலிருந்து அந்தப் பெண் வரும் வண்டி நேரம் எல்லாவற்றையும் சரி பார்த்து ஒரு பெட்டிவிடாமல் தேடியும் ஸ்வேதாவைக் கண்டு பிடிக்கமுடியவில்லை. எரிச்சல், ஆத்திரம், அம்மாவின் மேல் கோபம். சிறுவயதில் பார்த்த ஸ்வேதாவை மனதிற்குள் திட்டியவாறே எரிச்சலுடன் இப்படியும், அப்படியும் போகிறான்.

வண்டி கிளம்பும் வரை நிலை கொள்ளாமல் தவிக்கிறான். தான் பாட்டுக்கு நிம்மதியாக இருக்கலாம் என்றால் இந்த அத்தை பெண்ணை யார் கூப்பிட்டார்கள்? வந்து உயிரை எடுக்கிறது, சனியன் என்று நினைத்தவன், வண்டி கிளம்பிப்போன பிறகு மும்பையிலிருந்து வந்த வண்டியா என்று கேட்டு உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு, சனியன் பிடித்த பெண் வரவில்லை போலிருக்கிறது என்றபடியே வீட்டிற்குப் போகிறான். அவன் வாசல் கேட்டை நெருங்கும் சமயம் ஆட்டோ ஒன்று வீட்டை அடைய, அதிலிருந்து மிக மிக நாகரீகமான ஒரு பெண் இறங்குகிறாள்.

வெள்ளை வெளேரென்ற நிறம், கையில்லாத ஒரு பனியன். 'டிரை மீ' என்ற ஒரு வாசகம் பெரிய எழுத்தில். போதும் போதாதது போல் ஒரு அளவு தொப்புள் தெரிய, கீழே சற்று வெளிர் நீலத்தில் ஜீன்ஸ். கையில் கழுத்தில்

ஒன்றும் கிடையாது. நெற்றியிலும் ஒன்றும் காணோம். 'மண்டையில் ஏதாவது இருக்கிறதா, இல்லையா என்று தெரியவில்லை. அதுவும் பேசிப்பார்த்தால் தெரியும்!' அசோக் நினைத்துக் கொள்கிறான். தலைமயிரை இழுத்து மேல் பக்கமாகத் தூக்கிச் செருகி ஒரு தடியான ஹோர் பின்னைக் குத்தியிருக்கிறது. கண்களில் கூலிங்கிளாஸ் வேறு. இந்த வேஷத்தோடு வந்து தன் சாமான்களை எடுத்துக் கீழே வைக்கிறான்.

“மீட்டர் எத்தனை ஆச்சு?” கேட்டவாறு ஆட்டோவின் உள்ளே நுழைந்து எட்டிப்பார்க்க, பனியன் இன்னும் சற்று மேலேறி, இடுப்பைக் காண்பிக்க, புடவையில் விகல்பமாகத் தெரியாத இடுப்பு இப்போது ரொம்ப அசிங்கமாகத் தோன்றியது. ‘கருமம்! இந்தப் பிரகிருதிதானா?’ மெதுவாக வண்டியைக் கொண்டு போய் உள்ளே நிறுத்திவிட்டு அவன் வெளியே வர, “ஹலோ...” என்றவாறே, ‘அத்தை...’ என்று கத்துகிறான் ஸ்வேதா.

“யாரு...” என்றவாறே வெளியே வந்த அசோக்கின் அம்மா, தன் எதிரே பேன்ட் ஷர்ட்டோடு ஸ்டைலாக நின்ற அந்தப் பெண்ணையே ஆச்சரியத்துடன் பார்க்கிறாள்.

“என்ன அத்தை, அப்படிப் பார்க்கறீங்க? அப்பா உங்ககிட்டே ஏதும் சொல்லலையா? நான் வரது தெரியுமா தெரியாதா? நான் வேற உங்களுக்குப் போன் பண்ணப்ப நீங்க இல்லே. உங்க வேலைக்காரப் பொண்ணுதான் எடுத்தா. உங்ககிட்டே சொல்லலையா? ஸ்டேஷன்புல்லா அலைஞ்சிட்டு வெறுத்துப்போய் வந்திருக்கேன். யாரை யாவது அனுப்பி இருக்கக்கூடாதா?” குற்றம் சாட்டும் தொனியில் ஆங்கிலமும், தமிழும் கலந்து பேச,

“அவன் வரலையா?” என்கிறாள் அம்மா.

“யாரு...” என்று எரிச்சலுடன் கேட்கிறாள் ஸ்வேதா.

“எம் புள்ளை அசோக்... அவனைத்தான் அனுப்பிச்சேன். எப்படி வராமப் போயிட்டான்? அவன் போய் ஒரு மணி நேரத்துக்கு மேலே ஆச்சே. எங்கே போயிட்டான் அவன்? வரட்டும்...” சற்றே கோபத்துடன் சொல்லியவாறே -

“உள்ளே வாம்மா!” என்று கூப்பிட்டபடி பையை எடுத்துக் கொள்ள,

“கொடுங்க ஆன்ட்டி...” என்றவாறே நான்கு பைகளையும் கை, தோள் என்று மாட்டிக்கொண்டு உள்ளே நுழைகிறாள்.

“அம்மா அப்பா எல்லாம் எப்படி இருக்காங்க?”

“எல்லோரும் ஃபைன்!” என்று தோளைக் குலுக்கியவள், “ஆன்ட்டி, இந்தச் சாமான்களை எங்கே வைக்கிறது?” என்கிறாள்.

“உள்ளே வா...” என்றவள் அறையைக் காண்பிக்கிறாள். ஏற்கெனவே சுத்தப்படுத்தப்பட்டு, ஒரு கட்டில் மெத்தை, பெரியதாக இரண்டு அலமாரிகள், அதில் நீளமான கண்ணாடி, பெட்ரூமை ஒட்டிக் குளிக்கும் அறை, குளியல் அறையிலிருந்து சற்று வெளியில் ஒரு மூலையாக வாஷ்பேசின் உள்ளது.

“வாவ்... வெளியே இருந்து பார்க்கவே அழகாக இருந்தது. உள்ளே இன்னும் அசத்துதே!” என்றவாறு தான் கொண்டு வந்த சாமான்களை அலமாரியில் அடுக்கலானாள். அசோக்கின் தாயாரும் கூடவே உதவி செய்ய, ‘பரவாயில்லை ஆன்ட்டி!’ என்றவாறே எல்லாவற்றையும் அடுக்கி வைத்து விட்டு, ‘ஆன்ட்டி! பல் தேச்சுட்டு வந்துடறேன்,’

என்றவாறு குளியலறைக்குள் நுழைந்து பல் விளக்கி, முகம் கழுவி, கையோடு எடுத்துச் சென்ற மஞ்சள் நிற டர்க்கி டவலை எடுத்து முகத்தைத் துடைத்தவாறே வெளியே வருகிறாள்.

“இந்தாம்மா, காபியைக் குடி...”

ஒரு நாற்காலியில் சாய்ந்து அமர்ந்தவாறு வாய் வைத்து உறிஞ்சிக் குடிக்கலானாள்.

“ஸுபர்ப் ஆன்ட்டி...” என்றவள் தலையைத் தூக்கிப் பார்க்கும்போது எதிரே அசோக் நிற்பது தெரிந்தது.

“ஆன்ட்டி! இது...”

“இவன்தாம்மா எம் புள்ளை அசோக்!” என்று ஸ்வேதாவிடம் சொன்னவள்,

‘எங்கேடா ஊர் சுத்திட்டு வரே?’ என்று கேட்கிறாள்.

“என்னடா, கரெக்ட் டைம்முக்கு வரணும்னு தெரியாதா?” சற்று மிரட்டும் தொனியில் ஸ்வேதா நெஞ்சை நிமிர்த்திக் கொண்டு அலட்சியமாக அவனைப் பார்த்தவாறே கேட்க,

“பல்லை ஒடைப்பேன். என்னடி, ‘டா’ போடறே? ஒரு வீட்டுக்கு வரணும்னா அவுங்களுக்கு கன்வீனியன்டா இல்லையான்னு கேட்க வேண்டாம். பெரிய மகாராணின்னு நினைப்பா?” அசோக் வெடிக்க,

“என்னடா இது, அசோக்?” அம்மா பதறுகிறாள். நாத்தனார் பெண்ணை இப்படி எல்லாம் பேசுகிறானே. நாத்தனாருக்கு விஷயம் தெரிந்தால் அவ்வளவுதான்.

“உன்னை என்னடா கேக்கறது?” ஆள்காட்டிவிரலை அவனைச் சுட்டிக் காண்பித்துக் கேட்கிறாள். “எங்க மாமா, அதை வீட்டுக்கு நான் வந்திருக்கேன். பொத்திகிட்டு இரு.”

“ஏம்மா, இது உண்மையிலேயே மும்பய் இல்லை. சேரியிலேந்து வந்துடுச்சா? கூவம் மணம்வீசது.” அசோக் நக்கலெடுக்க,

“ஏ...ய்... பல்லை உடைச்சிடுவேன். அதை! இவனை ஒழுங்கு மரியாதையா இருக்கச் சொல்லுங்க. சின்ன வயசுலேதான் கிள்ளுவான், அடிப்பான்னா இப்பவும் அப்படியே இருக்கான். அதுக்குத்தான் இங்கே வேண்டாம், ஹாஸ்டலுக்குப் போறேன்னு அம்மாகிட்டே சொன்னேன். கேட்டாதானே. எங்க அண்ணன் வீட்டுலேதான் தங்கணும்னு உருகினாங்க. வந்து பாத்தாதானே தெரியுது, ஷிட்!” என்றவாறே தன் பெட்டியை இழுத்து மூடுகிறாள்.

“உங்கம்மா சொன்னா, உனக்கு அறிவில்லே! உன்னை எவன் இங்கே வரச் சொன்னான். நேத்து எக்ஸாம் முடிஞ்சது. இன்னிக்கு நிம்மதியா தூங்கக் கூட முடியலே. சே!” அசோக் கத்த,

“டேய் அசோக், பேசாம இரு. நீ போ அந்தப் பக்கம்.” அவனை வலுக்கட்டாயமாகத் திருப்பி அனுப்பிவிட்டுத் திரும்பிய போது, சட்டென்று முகத்தில் அறைவதுபோல் கதவை இழுத்து அறைந்து சாத்திக் கொண்டு உள் பக்கம் தாழ்ப்பாள் போட்டுக் கொள்ளுகிறாள் ஸ்வேதா. அதிர்ந்து போய் மூடிய கதவையே பார்க்கிறாள், அசோக்கின் தாயார் மீனாட்சி.

2

முகத்தில் அடித்தாற் போல் ஸ்வேதா கதவை மூடியதும் மீனாட்சிக்கு உள்ளூர் நடுக்கம் ஏற்பட்டது. கணவன் சங்கரன் வந்தால் என்ன பதில் சொல்வது? சங்கரனுக்குத் தன் வீட்டு மனிதர்கள் என்றால் கொள்ளைப் பிரியம். பேசும்போதுகூட அவர்களைப் பற்றிப் பேசினால் நெகிழ்ந்து போய்விடுவான். ஸ்வேதா வருகிறாள் என்று தங்கை பூமா தொலைபேசியில் சொன்னதிலிருந்து தவித்துக் கொண்டிருந்தான். இன்று அலுவலகம் போயே ஆக வேண்டும் என்ற நிலையில், வேறுவழியில்லாமல், ‘அசோக்கை அனுப்பு, மறந்துடாதே!’ என்று நூறு தடவை சொல்லி விட்டுத்தான் கிளம்பினான். இந்தப் பெண் இப்போதே கதவை முகத்தில் அடித்தாற்போல் சாத்துகிறது. கணவனிடம் ஏதாவது சொல்லிவிட்டாலோ, இல்லை, அவள் அம்மாவைத் தொடர்பு கொண்டாலோ அவள் கதி அதோ கதிதான்.

சற்று எரிச்சலுடன் அசோக்கின் அறைக்கு வருகிறாள். அங்கே பேக் ஸ்டீட் பாய்ஸ் பாட்டுகளை அலற விட்டபடி எதையோ குடைந்து கொண்டிருந்தான் அசோக்.

“டேய், மெதுவா வை.” டம்டம் என்ற டிரம்மின் சத்தம் நெஞ்சையே அதிர வைத்தது. சட்டென்று ஒலியைக் குறைத்தவன், “வந்துட்டிங்களா, லீவு நாள்லே கூட மனுஷனை நிம்மதியா இருக்க விடாதீங்க!” என்றான்.

“என்னடா நிம்மதி. நீ செய்திருக்கிற வேலையிலே என் நிம்மதிதான் போச்சு.”

“என்னாச்சு உங்க நிம்மதிக்கு?”

“அந்தப் பொண்ணுகிட்டே ஏன்டா இன்டிஸன்டா பிஹேவ் பண்ணினே?”

“யாரு... நானா?”

“நீ... இல்லாம வேற யாரு.”

“தோ...டா... அதுதான்டா... ன்னுபேசுது. என்னமோ பெரிய எலிஸபெத் மகாராணி மாதிரி நினைப்பு. இத பாரும்மா, என்னால அந்தச் சனியனோட இங்கே இருக்க முடியாது. அது இங்க இருந்தா, நான் வேற யார் வீட்டுக்காவது கிளம்பிப் போறேன்.”

“ஏன்டா... ஏன்டா இப்படி இருக்கே?”

“என்ன இருக்கேன்? அந்தப் பொண்ணைவிட பெரியவன் தானே நானு. என்னம்மா அவனைப் போய் அடா புடான்னு ஏன் பேசறேன்னு நீ கேக்க வேண்டாம்?”

“என்னடா அசோக் சரிக்குச் சரியா பேசறே? அவ நம்ப வீட்டுக்கு வந்த கெஸ்ட். அதுக்கு மரியாதை. தர வேண்டாமா?”

“ஏம்மா கெஸ்ட்டுன்னா கொம்பா முளைச்சிருக்கு? வீட்டிலே இருக்கறவங்க கிட்டே நல்லபடியா பிஹேவ் பண்ணணுமா வேண்டாமா? வந்த இடத்துலே இப்படியா நடந்துப்பாங்க?”

“அசோக், ப்ளீஸ் கொஞ்சம் பொறுமையா இரு. நீ சின்ன வயசு பிரண்ட்டுன்னு அவ உரிமை எடுத்து இருக்கலாம். அதைப் போய்த் தப்பா எடுப்பாங்களா?”

“சரி, இப்ப என்ன பண்ணச் சொல்றீங்க?”

“அந்தப் பொண்ணு உள்ளே போய்க் கதவைப் பூட்டிகிட்டா. நீ போய்ச் சுகஜமாகப் பேசு. அப்பா வந்தா

வேற வினையே வேண்டாம். உன்னையும் திட்டுவார். என்னையும் திட்டுவார்.”

“அந்தக் கதை எல்லாம் வேணாம். ஆளை விடுங்க. அப்பா வந்தா நான் பேசிக்கறேன்.”

மறுபடியும் மீனாட்சி ஏதோ பேச முற்பட, ஸ்டீரியோவின் ஒலியை அதிகப்படுத்துகிறான். மீனாட்சி தலையைப் பிடித்துக் கொள்கிறாள். இந்தப் பெண்ணிடம் பேசி ஏதாவது சமாதானப்படுத்த முற்படுவோமா? சமாதானம் ஆகுமா? பார்ப்போம். அவசரம் அவசரமாக இட்லி, சட்னி, சாம்பார் எல்லாவற்றையும் ரெடி செய்து, ஏற்கெனவே தயாரித்த வடை மாவில் வெங்காயம், இஞ்சி எல்லாவற்றையும் தட்டிப் போட்டுச் சூடாக வடை செய்கிறாள். எல்லாவற்றையும் மேசை மேல் அழகாக எடுத்து வைத்து விட்டு ஸ்வேதா இருந்த அறைக்குச் செல்கிறாள்.

“ஸ்வேதா... ஸ்வேதா...” கதவைத் தட்ட, ஸ்வேதாவின் கதவு திறக்கப்படவில்லை. “ஸ்வேதா! அதை வந்திருக்கேன். கதவை திறம்மா. வந்து டிபனைச் சாப்பிடு.”

“உங்க பையனையே சாப்பிடச் சொல்லுங்க!” உள் ளிருந்து மெல்லிய, ஆனால் அழுத்தமான குரல்.

“என்னம்மா இது? கதவைத் திற.”

“அதை! இன்னும் கொஞ்ச நேரத்துலே நானே ஹாஸ்டலைப் பாத்துகிட்டுப் போயிடறேன். அதுவரை பொறுமையாக இருங்க.”

“என்னம்மா, இதெல்லாம் சிறுபிள்ளைத்தனமா இருக்கு. முதல்லே கதவைத்திற. சூடா இட்லி, வடை, சட்னி, சாம்பார், பூண்டு மிளகாய்த் தூள் கூட இருக்கு. வந்து மொதல்ல சாப்பிடு. அப்புறம் எங்கே போறே, என்னன்னு பேசலாம்.”

அத்தை சொல்லியும் கதவைத் திறக்காமல் இருக்க, மீனாட்சி நொந்து போகிறாள். 'வராத விருந்தாளி வந்திருக்கு. இப்படியா நடந்துப்பீங்க!' கணவன் குதறி எடுத்துவிடுவான். சட்டென்று அழுகை வந்தது. அவளைப் பொறுத்தவரையில் அந்தக் காலப் பெண்களுக்குத் தகுந்த மரியாதை இருந்தது. இந்தக் காலப் பெண்கள் சம்பாதிப்பவர்கள். அவர்கள் தனித்தன்மை பற்றிச் சொல்லவே வேண்டாம். இந்த நடுவாந்திரத்தில் இருக்கும் பெண்கள் தான் பாவப்பட்டஜீவன்கள். புருஷனிடமும் எதிர்த்துப் பேச முடியாது. பிள்ளைக்கும் பதில் சொல்ல முடியாது.

“நீ கதவைத் திறக்கமாட்டியா?” சொல்லும் போதே அழுகை வரச் சட்டென்று கண் கலங்கி விடுகிறாள். குரல், தழுதழுக்கிறது.

அதுவரை வீம்பு பிடித்துக் கொண்டிருந்த பெண் சட்டென்று கதவைத் திறக்கிறது. “என்ன அத்தை அழநீங்களா? ஐயம் சாரி. எங்கம்மாவுக்குத் தெரிஞ்சா கொள்ளே போட்டுடு வாங்க. போனவுடனே ஆரம்பிச்சிட்டியான்னு கேட்பாங்க. சாரி ஆன்ட்டி. அழாதீங்க. வாங்க!” என்றவாறே மீனாட்சியுடன் கிளம்பிப் போகிறாள். வெள்ளை நிற ஸ்கர்ட், அதில் பச்சைக் குட்டிக் குட்டிப் பூக்கள், பச்சை கலர் டாப்ஸ். தலையை லூசாகப் பிரித்து விட்டிருக்கிறாள். தோள்ப் பட்டை வரை தலைமயிர் விழுந்திருக்கிறது. தலையின் முன்பக்கம் வகிடில்லாமல் க்ளிப் போட்டு இருக்கிறாள். கண்ணின் புருவத்தின் மேல் ஐ லைனர். உதட்டில் சாயம். கைகளில் சற்று அடர்ந்த நிறத்தில் நகபாலிஷ். காதுகளில் சின்ன வளையம். சற்று மேல் பகுதியில் ஒரு குட்டித் தோடு. இத்தனைதான் அலங்காரம். கதவைத் திறக்கும் போதே கம்மென்ற சென்டின் வாசனை. இந்தக் காலத்து வாரிசின்

மொத்த உருவாக இருந்தாள். ஐந்தடி ஏழு அங்குலம் இருப்பாள். அத்தனை உயரத்திற்கு ஏனோ ஸ்கர்ட் பொருத்தமாகவே இல்லை. முழங்காலுக்கு மேல் ஸ்கர்ட். முழங்காலின் ஒரு பாகத்திலிருந்து காலின் மொத்தப் பகுதியும் தெரிந்தது.

மீனாட்சி கண்டும் காணாதவள்போல், 'வாம்மா, டிபன் சாப்பிடலாம்,' என்கிறாள். சாப்பாட்டு மேசையின் அருகில் உள்ள நாற்காலியில் அமர்ந்தவள், மீனாட்சி பரிமாற, 'ஐ... சூப்பர்! சௌத் சைட் டிபன் சாப்பிட்டே ரொம்ப நாளாச்சு!' என்றவாறே சாப்பிடத் தயாராகிறாள். நாலு இட்லி, சட்னி, சாம்பார், இரண்டு வடைகள் வைக்க,

"ஐயோ, பஸ்... பஸ்..." என்று முதலில் இந்தியில் சொன்னவள், போதும் போதும் என்கிறாள்.

"இல்லேம்மா, இதெல்லாம் உனக்காகச் செய்ததுதான். சாப்பிடு."

"உங்க அழகுப் பையன் எங்கே? கூப்பிடுங்க. ஒண்ணா உக்காந்து சாப்பிடுவோம்."

"வேண்டாம்ம்மா, நீ சாப்பிடு."

"என்ன ஆன்ட்டி, இருக்கறது முணுபேர்! ஏன் தனித் தனியா சாப்பிடணும்? கூப்பிடுங்க..."

"அவன் சாப்பிட்டுட்டான்மா.."

"அப்ப இந்த இட்லி யாருக்கு?" ஹாட்பேக்கில் மூடி வைக்கப்பட்ட ஆவி பறக்கும் இட்லிகளைத் திறந்துகேட்க,

"அதை... எடுக்காதே. ஆறிடப் போவுது. பையன் சாப்பிட மாட்டான்."

“அவனைக் கூப்பிடுங்க ஆன்ட்டி. சாப்பிடறோம்.”

“த பாரும்மா, தப்பா நினைக்காதே அவன் மூட்டே இல்லே. அனாவசியமா உங்களுக்குள் ஏதேனும் பிரச்சனை வந்துடுச்சன்னா, அவன் ஏதாவது ஏடாகூடமா கேட்டுடப் போறான்.”

“ஐயோ, ஆன்ட்டி. இதெல்லாம் தமாஷான சண்டை. இதையெல்லாம் சீரியஸாவா எடுத்துக்கிட்டங்க?”

“வேண்டாம்மா.”

“சரி, அவன் எங்கே, சொல்லுங்க. நான் போய்ப் பேசிட்டு வரேன்.”

“இல்லேம்மா... வேண்டாம்மா...”

“ஐயோ, ஆன்ட்டி. ஒண்ணும் ஆகாது!” அதற்கு மேல் அங்கிருக்க முடியாமல் அசோக்கைத் தேடி ஓடுகிறாள்.

மீனாட்சி கையைப் பிசைந்து கொண்டு நிற்கிறாள்.

ஸ்வேதா உள்ளே ஓடி அசோக் இருக்குமிடத்தைத் தேடுகிறாள். பாட்டு அலற, எதிரில் போய் நிற்கிறாள். காதைப் பொத்திக் கொண்டு நிற்கிறாள். அசோக் ஏதோ எழுதுவதைப் பார்த்தவள் நேரே உள்ளே சென்று ஸ்டிரியோவின் ஒலியைக் குறைத்தவள், சட்டென்று அவன் எழுதும் நோட்டைப் பிடுங்குகிறாள்.

“ஏய், எதுக்கு வாலயும் குறைச்சே. போய்த் தொலை. கொண்டா என் நோட்டை... ஏன் பிடுங்கறே?”

“ஏய், ரொம்ப பிகு பண்ணாதே. சாப்பிட வா.”

“ரொம்ப நல்லாயிருக்கு. எங்க வீட்டிலே வந்து என்னை நீ சாப்பிடக் கூப்பிடறே. நல்ல தமாஷ்.”

“ஏய், போதும்பா. சாப்பிடவா சுடச்சுட இட்லி, சட்னி, சாம்பார், வடை இருக்கு.”

“நல்ல தின்னிப்பண்டாரமா இருக்கே. பீமன் தங்கையா என்ன?”

“ஆன்ட்டி, பாருங்க, ஆன்ட்டி.”

“இப்படித் தின்னுகிட்டு இருந்தியானா பாக்க ரெண்டு கண்ணு பத்தாது.”

“போதும். அசட்டுத்தனமா பேசறதை விடு. ஜோக் அடிக்கறதா நெனப்பா. வந்து சாப்பிட வா.”

அவன் மௌனமாக அமர்ந்திருக்க, “டேய், அசோக்! என்னடா இது? ஏன்டா இப்படி... ஐயம் யுவர் பிரண்ட்.” சட்டென்று ஸ்வேதா கையை நீட்ட, அங்கே கனத்த மௌனம் நிலவியது.

“என்னை உன் பிரண்டா ஏத்துக்க மாட்டியா? நான் உன் சைல்ட்ஹூட் பிரண்டுடா.” கெஞ்சுகின்ற பாணியில் சொல்ல, மௌனமாகிறான் அசோக். பேச்சு நின்றது. மெதுவாக எழுந்து வருகிறான்.

“தேங்க்யூ அசோக், மை பிரண்ட்!” சற்றுச் சிரித்தவாறே ஸ்வேதா கூற, பதில் பேசாது நடக்கிறான்.

சாப்பாட்டு மேசையில் அமர்ந்து மௌனமாகச் சாப்பிட ஆரம்பிக்கின்றனர். “ஆன்ட்டி! நீங்களும் உக்காருங்க!” மீனாட்சியின் கையைப் பிடித்து உட்கார வைக்கிறாள் ஸ்வேதா. மூவரும் சாப்பிட ஆரம்பிக்க,

“ஆன்ட்டி! குப்பர். இதை எப்படிச் செய்தீங்க? எங்க அம்மாகிட்டே ரெஸிப்பி சொல்லுங்க. இத்தனை மெத்துன்னு, பெரிசா இட்லி சாப்பிட்டதே இல்லை. அந்த

சாம்பார்கூட நல்லா இருக்கு. வடை மொறுமொறுன்னு ஏ.ஒன்."

அவள் பேசப்பேசத் தலையில் அடித்துக் கொள்கிறான் அசோக்.

"என்னடா? சாப்பாட்டை ருசித்துச் சாப்பிடணும். ஆன்ட்டி நெஜமாகவே சூப்பரா செய்திருக்காங்க."

"அலையாதே!" என்கிறான் அசோக்.

"பாருங்க ஆன்ட்டி. இந்தச் சிடுமூஞ்சி எப்பவுமே இப்படித்தானா?"

சாதாரணமாக இருந்தால் மீனாட்சியும் கேலி செய்துபேசி இருப்பாள். இன்று காலையிலிருந்தே மகனின் மூடே சரியில்லை. இதில் தான் ஏதேனும் பேசப் போய் வில்லங்கம்தான். சிரித்தபடி கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறாள்.

"என்ன ஆன்ட்டி, பேச மாட்டேங்கறீங்க? பிள்ளை கிட்டே பயமா?" நக்கலாகக் கேட்க,

"என்ன நினைச்சுகிட்டு இருக்கே, உன் மனசுலே. என்னமோ வாயிலே வந்ததைப் பேசறே." அசோக் சற்று கோபத்தோடு கேட்க,

"என்னடா! நான் உன் பிரண்டுன்னு சொல்றேன். முறைச்சுகிட்டே இருக்கியே..."

"போதும், இந்த மாதிரி பிரண்டே எனக்குத் தேவையில்லை..." எரிச்சலோடு சொல்கிறான்.

இந்தப் பதிலைக் கேட்டதும் என்ன நினைத்தாளோ, சட்டென்று முகம் மாறிப்போய், கண்கள் பொங்கிப் பொங்கி வந்து விசித்து விசித்து அழ, மீனாட்சி திடுக்கிட்டாள்.

“ஸ்வேதா! அழாதேம்மா. ஏன்டா, அறிவிருக்கா உனக்கு? நம்ப வீட்டுக்கு விருந்தாளி வந்தா, இப்படியா அழ வைப்பாங்க. ரொம்ப நல்லாயிருக்கு...”

அசோக்கும் சற்று மிரண்டுதான் போய்விட்டான். இந்த நவநாகரீகப் பெண்கள் எல்லாவற்றிலுமே போலியாகத்தான் நடந்து கொள்வார்கள். கேள்விப்பட்டிருக்கிறான். அவர்களுக்கு உணர்வுண்டா இல்லையா என்பதே இவனுக்குச் சந்தேகம்தான். இப்படி எல்லாம் அழுவார்கள் என்பது அவன் நினைத்துப் பார்க்காத ஒன்று.

“சாரி ஸ்வேதா... சாரி...” என்கிறான். அவள் இன்னும் குனிந்து அழுது கொண்டிருக்க,

“ஸாரி ஸ்வேதா. இனிமே நாம பிரண்ட்ஸ். “கையை நீட்ட, சட்டென்று கண்ணீரைத் துடைத்தபடி, புன்னகைக்கிறாள் ஸ்வேதா.

“நான் பி.இ. போர்த் இயர் போகப்போறேன். பிராஜக்ட் வொர்க்குக்காக இங்கே வந்திருக்கேன். வாட் அபௌட் யூ.”

அசோக் லேசான புன்னகையோடு சிரித்தவாறு பேசுகிறான்.

“நானும் போர்த் இயர் போறேன். ஆனால் எங்களுக்கு எல்லாம் இயர் எண்டிங்தான் பிராஜக்ட். அதுவும் காலேஜ் பிராஜக்ட்தான் பண்ணணும். வெளி பிராஜக்ட் ஒத்துக்க மாட்டாங்க.”

“அப்படியா? ஆச்சரியமா இருக்கே!” என்றவள், ஏதோ பேச வாயெடுக்குமுன், எதேச்சையாக ஜன்னலின் வழியாக வெளியே பார்த்துக் கொண்டிருந்த அசோக் யாரிடமும் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் விருட்டென்று வெளியே போகிறான்.

3

“டேய் அசோக்... அசோக்...” ஸ்வேதா கத்தக் கத்த, அவன் இறங்கி மறைகிறான்.

“என்னாச்சு ஆன்ட்டி இவனுக்கு?” எரிச்சலாகக் கேட்கிறாள் ஸ்வேதா. பிள்ளை போவதைப் பார்த்தவள் ஜன்னலின் வழியாக எட்டிப் பார்க்கிறாள்.

“ஓ... இவனா? சரிதான்!” என்கிறாள் மீனாட்சி.

“என்னாச்சு ஆன்ட்டி?”

“இனிமே அசோக்கை இங்கே பார்க்கவே முடியாது. வேற ஏதாவது பிரண்டைப் பிடிச்சிக்க.”

“என்னாச்சு ஆன்ட்டி?”

“அசோக்கோட பிரண்ட் வந்திருக்கான். பிரண்ட்டுன்னு சொல்றதை விட பிலாசபர், கைட், காட்பாஃதர்னு சொல்லலாம். அவன் வந்துட்டா சோறு வேணாம், தண்ணி வேணாம். அவன் ஊருக்குப் போகும்போதுதான் இவனை மறுபடியும் வீட்டிலேயே பாக்க முடியும்.” ஸ்வேதா ஜன்னலருகில் வந்து நின்று கொள்கிறாள். எட்டிப் பார்க்கிறாள். ‘ரகு அண்ணா... ரகு அண்ணா!’ அசோக் உச்ச ஸ்தாயியில் கத்தியபடி ஓடிப் போனது தெரிய, ஆச்சரியத்தோடு பார்க்கிறாள்.

நல்ல வெள்ளை வெளேர் என்ற நிறத்தில் பைஜாமா, வெள்ளை குர்த்தா, கண்களில் கிளாஸ். அழுத்தமான உதடுகளும் சற்றுக் கூரிய நீண்ட மூக்கும், கதுப்புக் கன்னங்களும், அலை அலையான கிராப்புமாக மொத்தத்தில் இந்திப் பட ஹீரோ போல் இருந்தான் ரகு.

அசோக் அருகேபோய் ஏதோ குழைவதையும், அவன் ஏதோ பதில் சொல்வதையும் பார்க்கிறான். ஆள் மிக மிக வசீகரமாகத்தான் இருக்கிறான்.

“என்ன பார்க்கறே. அவன் எம் டெக் பர்ஸ்ட் இயர். லீவு விட்டா போதும், இங்கே வந்துடுவான். அவன் தாத்தா இங்கேதான் இருக்கார். ஊருக்குப் போறவரைக்கும் இவனும் அவனும் அடிக்கற லூட்டி தாங்க முடியாது.”

“என்ன பண்ணுவாங்க?”

“பண்ணுவாங்களா? என்ன பண்ணுவான்னு கேளு. அந்த ரகுவுக்கு ஒவ்வொரு வருஷம் ஒரு இன்ட்ரஸ்ட் வந்திடும். அவ்வளவுதான். இந்தப் பேக்கு பையனும் அண்ணா... அண்ணான்னு அவன் சொல்றது எல்லாம் செய்யும். அவனுக்கு ஒவ்வொரு வருஷமும் ஒரு புது இன்ட்ரஸ்ட்தான்!”

“அப்படி என்ன இன்ட்ரஸ்ட்?”

“இதெல்லாம் சொன்னா புரியாது. பார்த்தாதான் தெரியும். ஒரு தடவை புது மாதிரி மெஷின் கண்டுபிடிக்கணும்னு எதை எதையோ கழற்றி வேற இதுலே மாட்டி ஓடவிட்டு கடைசியிலே ப்யூஸ் போய் இரண்டு நாள் கரெண்ட் இல்லாம கஷ்டப்பட்டதுதான் மிச்சம்.”

“ஐயையோ!” என்கிறான் ஸ்வேதா.

“இதுக்கே சொல்லிட்டியே. இன்னும் எத்தனையோ இருக்கு. திடீர்னு வியாபாரம் பண்ணிச் சம்பாதிக்கலாம்னு சொல்லிட்டு காய்கறி, பழம் சாமான்னு உண்டானது வாங்கிப் போட்டு கையைச் சுட்டுகிட்டு அழுகிப் போனது தான் மிச்சம்.”

“நீங்க உங்க பிள்ளையைக் கண்டிக்க மாட்டீங்களா?”

“எப்படிம்மா... கருவேப்பிலைக் கொத்துப்போல ஒரு பையன். தோளுக்குமேலே வளர்ந்துட்டான். அவன்கிட்டே என்ன கேக்க முடியும்?”

“அப்புறம் ஆன்ட்டி...”

“அப்புறம் என்ன? ஒரு தடவை பக்தி நூலை ஆராய்ச்சி பண்ணேன்னு சொல்லி கோயில் கோயிலாப் போயி, துறவு வரைக்கும் போயாச்சு. அப்புறம் திரும்பினாங்க. இன்னொரு தடவை ஹார்பல் மெடிசன் கண்டுபிடிக்கிறேன்னு சொல்லி, இதை அதைக் கலந்து யாருக்குத் தந்து எக்ஸ்பெரிமென்ட் பண்ணுது? எங்க வீட்டு நாய் ஒண்ணு இருக்கே. அதுக்குத் தரேன்னாங்க.”

“யாரு ஜானின்னு ஒரு நாய் சொன்னீங்களே?”

“ஆமா, அந்த ஜானிக்குக் கொடுத்துப் பாக்கலாம்ன்னாங்க.”

“எதுக்கு அந்த மருந்து?”

“மஞ்சக் காமாலைக்கு. அப்புறம் என் நாயிக்கு தறதுக்குப் பதிலா நீங்களே சாப்பிட்டுத் தொலைங்கன்னு சொல்லிட்டேன்.”

“ஐயோ!” தலையில் அடித்துக் கொள்கிறாள் ஸ்வேதா.

“ஆன்ட்டி, நீங்க சொல்றதைப் பாத்தா அந்த ரகு நட்டுன்னு தோணுது. அவன் எப்படி வேணா இருக்கட்டுமே. உங்க பையனுக்குப் புத்தி எங்கே போச்சு? சுயமா திங்க பண்ணத் தெரியாதா?”

“அது தெரிஞ்சா நான் ஏன் இப்படி பயப்படறேன்? இந்தத் தடவையும் அந்தப் பையன் வந்திருக்கான். என்னாகுமோ தெரியலை!”

“நீங்க என்ன ஆன்ட்டி இப்படி இருக்கீங்க? உங்க பையன்கிட்டே ஸ்டிரிக்டா சொல்லிடுங்க. அந்தப் பையன்கூடச் சேரக்கூடாதுன்னு.”

“அதெல்லாம் சொல்ல முடியாதும்மா. சொன்னாலும் கேட்கமாட்டான். என் விஷயத்துலே தலையிட நீ யார்ன்னு கேட்பான்.”

“அங்கிள்கிட்டே சொல்லிடுங்களேன்.”

“உங்க அங்கிளே திட்டுவாரு. அவன் விஷயத்துலே ஏன் தலையிடறேன்னு என்னைத் தான் கேட்பாரு.”

“சுத்தம்!” என்கிறாள் ஸ்வேதா.

“இன்னிக்கு வந்து தொலைச்சிருக்கான். புதுசா என்ன பிரச்னை பண்ணப் போறானோ?”

“நான் வந்துட்டேன் இல்லே, கவலைப்படாதீங்க, நான் பாத்துக்கறேன்.”

ஸ்வேதா சொன்னாலும், மீனாட்சியின் முகம் விழுந்து கிடந்தது தெரிந்தது. மனம் முழுவதும் வருத்தம். பயம். இன்று என்ன புதிதாய்ச் செய்யப் போகிறானோ?

யோசித்தவாறே உள்ளே வேலை செய்யப் போக, ஸ்வேதா மெதுவாக எட்டிப் பார்க்கிறாள். நன்றாக ஆறடி உயரம் உள்ள உருவம். நல்ல ஒல்லியும் சற்று குண்டும் கலந்த மாதிரி தேகம். கண்களில் கூலிங் கிளாஸ் அணிந்திருந்தான். சுருட்டை இல்லாத நீட்டமுடி. இந்தக் காலப் பையன்கள் போல் ஜீன்ஸ் போடாமல் சாதாரண பேன்ட்டும் ஒரு டி ஷர்ட்டும் அணிந்திருந்தான். ரகுவும் அவனும் பேசப் பேச, அசோக் உருகி விடுவது தெரிந்தது.

பாவம், அத்தை! இத்தனை கவலைப்படுகிறார்கள். தானே இவர்களிடம் ப்ரண்டாக உள்ளதுபோல் நடித்து அசோக்கை மெல்ல மீட்டு வரவேண்டும். நினைத்தவுடன் புன்னகை அரும்ப, புதிய உற்சாகம் பிடிக்க, கிளம்புகிறாள்.

மீனாட்சி அத்தை உள்ளே இருக்கிறாள். மெதுவாக வாசற்படியில் இறங்கி ரகு, அசோக் இருக்கும் இடத்தை அடைந்து, 'ஹாய்' என்கிறாள். 'யார்?' ரகு விழிக்கிறான்.

“இது என்னோட அத்தை பெண். ஸ்வேதா.”

“ஹாய்...” என்கிறாள் ஸ்வேதா. ரகுவைப் பார்த்துச் சிரித்தபடி, கை நீட்டுகிறாள். ரகு அவளைப் பார்த்து, கை நீட்டாமலும், சிரிக்காமலும் 'ஹலோ' என்கிறான்.

“ஏன், என்னையும் உங்க பிரண்டா சேத்துக்க மாட்டீங்களா?”

“இல்லை... லேடீஸைப் பொதுவா சேர்த்துக்கறதில்லை!” ரகு சற்று தயங்கியவாறு கூற,

“அதான் ஏன் என்கிறேன். நாங்க என்ன குறைஞ்சிட்டோம்?”

அதற்கு ரகு பதில் பேசாது முகத்தைத் திருப்பிக் கொள்ள, “ஏய் நீ கிளம்பு!” என்று மிரட்டுகிறான் அசோக். “எனக்கும் ரகு அண்ணாவுக்கும் பேசவேண்டிய விஷயம் எத்தனையோ இருக்கு. நீ கிளம்பு.”

அசோக் துரத்த, “என்னை எங்கே கிளம்பச் சொல்றே? நீதான் பிரண்ட், பிலாசபர், கைடுன்னு வந்துட்டேன். நீ வேண்டாம்னா கூட என்னை ஒதுக்க முடியாது.”

ஸ்வேதா அடம்பிடிக்க, “என்ன ஸ்வேதா இப்படி சின்னக் குழந்தை மாதிரி அடம் பிடிக்கிறே. எனக்கும், ரகு

அண்ணாவுக்கும் பேச ஆயிரம் விஷயம் இருக்கு. நீ முட்டாள் மாதிரி பேசற வழக்கத்தை விடு!” என்கிறான், அசோக்.

ஸ்வேதா நகராமல் நிற்க, ‘கிளம்பு, கிளம்பு!’ என்று அவசரப்படுத்திய அசோக், சட்டென்று அவள் கையைக் கோத்தபடி பற்றி இழுக்கிறான் - “நீ உள்ளே போ, போய் ரெஸ்ட் எடு. படுத்துத் தூங்கு போ.”

அவள் ‘வேண்டாம் வேண்டாம்’ என்று கத்த, அவளின் படுக்கை அறையில் அவளைத் தள்ளிக் கதவை வெளிப் பக்கம் சாத்துகிறான்.

“டேய்... விடுடா. கதவைத்திற... ஆன்ட்டி! ஆன்ட்டி...” அவள் கத்தக் கத்த, வேகமாக வெளியே வந்தவன், ரகுவிடம் ஏதோ கூற, இருவரும் அவசரம் அவசரமாக அந்த இடத்தை விட்டு அகன்றனர்.

ரகுவின் படுக்கை அறையில் அசோக், “என்னண்ணா ரொம்ப லேட்டா வந்துட்டிங்க. எப்படா வரப்போறீங்கன்னு காத்துகிட்டு இருந்தேன்!” என்கிறான்.

“எங்க ஹஸ்டல்லே ஒரு பையனுக்குத் திடீர்னு உடம்பு சரியில்லை. அவனை ஹாஸ்பிடல்லே சேர்த்து அவனுக்கு வேண்டியதைச் செய்துட்டு அங்கிருந்து வரவே லேட்டா யிடுச்சு...”

“உங்க அம்மாகிட்டே தினமும் கேட்டுகிட்டு இருப்பேன்.”

“அம்மா சொன்னாங்க!” என்கிறான் ரகு.

“போன வாரம் அப்பா கூட கோவிச்சுக்கிட்டார். நான் கேட்டேன். அண்ணா வரலையான்னு.”

“ஆமா ஆமா, நீ கேட்டதைச் சொல்லி எனக்கு ரொம்ப திட்டு விழுந்தது.”

“சாரி அண்ணா.”

“சரி சரி, யாரையும் உள்ளே விடாதே. நாம மேலே போய்த் தனியாகச் சில விஷயம் பேசலாம்.”

அசோக் ஜாக்கிரதையாகத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தவாறே மேலே வருகிறான். ரகு முதலில் போய்விட, முன்னும், பின்னும் பார்த்தவாறே மேலே ஏறிக் கதவைச் சாத்துகிறான்.

“என்னண்ணா, இந்தத் தடவை என்ன புது ஐடியா வெச்சிருக்கீங்க?”

“இருக்கே. ஆனா எப்படிச் சொல்றதுன்னு தெரியலை!”

“என்னது? எங்கிட்டே என்ன? சொல்லுங்கண்ணா.”

ரகு மறுபடியும் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான். பின் மெதுவாக ஜன்னல்களைச் சாத்திவிட்டு வந்தான்.

“ஆவி உலகத்தைப் பத்தி என்ன நினைக்கறே?”

“ஆவியா?” சற்று ஆச்சரியமும், ஆவலுமாகக் கேட்கிறான் அசோக்.

“உனக்குப் பயமில்லையா?” ரகு கேட்க,

“சே சே! இன் பாக்ட் எனக்கே அதிலெல்லாம் இன்ட்ரஸ்ட் அதிகம். அம்மா, அப்பா இருக்கும் போது எதையும் தனியா பண்ண முடியாது. என்ன என்னன்னு அம்மா தொளைச் சிடுவாங்க. ஆவி கீவின்னு பேசினா என் ஆவி போயிடும்.”

“அப்படியா...” சிரிக்கிறான் ரகு.

“அண்ணா! உங்க எக்ஸ்பெரிமெண்ட்டுக்கெல்லாம் நான் ரெடி. ஆனாலும் உள்ளுக்குள் ஒரு பயம் இருந்துகிட்டே இருக்கு. நாம செய்யும் போது ஏதாவது தப்பாயிடுச்சுன்னா, நம்மையே வந்து அழிச்சிடுமாம். நான் கேள்விப்பட்டிருக்கேன். அதான் பயம். நாம சர்வ ஜாக்கிரதையா, எல்லாத்தையும் கரெக்டா பண்ணணும்!” அசோக் கூறக்கூற, “நான் இருக்கேன், கவலைப்படாதே. உண்மையைச் சொல்லப் போனால் நான் லேட்டா வந்ததுக்குக் காரணம் அதுதான். எப்படி ஆவியை அழைப்பது? மீடியமா எப்படி இருக்கிறது? எல்லாம் எனக்குத் தெரிஞ்சவர்கிட்டே எல்லாத்தையும் கத்துகிட்டுதான் வந்திருக்கேன். பயப்படாதே. வேண்டிய சாமான் எல்லாம் வச்சிருக்கேன். வா, இப்பவே ஆரம்பிக்கலாம்.”

“இப்பவேவா? சாதாரணமா நைட்லதான் வரும் இல்லையா?”

“அப்படி எல்லாம் ஒண்ணும் இல்லை. தியானத்தோடு இருந்தால் எப்ப வேணா வரலாம்.”

அசோக் ஒரு படபடப்புடன் எல்லாக் கதவையும் சாத்துகிறான். ரகு அரிசியைக் கொட்டி அதன் நடுவில் ஒரு மெழுகுவத்தியை ஏற்றி வைக்கிறான். சுற்றிலும் பூக்களை வைத்து அலங்கரிக்கிறான். விளக்கு எல்லாவற்றையும் அணைத்து விடுகிறான். ஜன்னலின் திரைகளை எல்லாம் சுத்தமாக மூடிவிடுகிறான். அறை சற்று இருளோ என்று ஆனது. எதிரில் இருக்கும் ஆளைக்கூடச் சரியாகப் பார்க்க முடியவில்லை. நிழலுருவாகத்தான் காட்சிகள் கண்ணுக்குத் தென்பட, அசோக் ரகுவையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். என்ன செய்யப் போகிறார்? ஏதோ மந்திரங்களை வாய்

உச்சரிக்க, ரகு கண்களை மூடிக் கொண்டு தியானத்தில் ஆழ்ந்து விடுகிறான். அசோக் அவனையே கண் இமைக்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். இருக்க இருக்க மந்திர உச்சாடனங்கள் அதிகமாக அதிகமாக, அசோக் ஒருவிதக் கலக்கத்துடன் நிற்கிறான்.

மந்திரங்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அதிகரித்து உச்சஸ்தாயியில் போய் நின்றன. பின் ஆழ்ந்த மௌனம். சிறிது நேரத்திற்குப் பின் ரகு உடம்பை எட்டுக் கோணலாக முறுக்கிக் கொள்கிறான். பார்த்துக் கொண்டிருந்த அசோக்கிற்கு நடுக்கம் ஏற்பட்டது. மெதுவாக அங்கிருந்து நகர்ந்து விடலாமா? யோசிக்கிறான் - ஆனால் பாதியில் ஓடினால் ஏதேனும் துன்பம் வருமா? பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு நிற்கிறான். கத்தல், கூச்சல் எல்லாம் அடங்கிய பிறகு, மெதுவாக ரகுவின் அருகில் வந்து நிற்கிறான்.

“எதுக்குப் பயம்? சாவைப்பத்தியா? உயிருக்குச் சாவே கிடையாது. உடம்புக்குத்தான் உண்டு. நாம தினமும் சட்டையை மாத்திக்கற மாதிரி உயிரும் உடம்பை மாத்திக்குது. இதுவே உனக்கு என்ன சந்தேகம்?”

இவனைப் பார்த்துக் கேட்க, அதிர்ந்து போகிறான் அசோக். இதே நேரத்தில் ஸ்வேதா கதவு இடுக்கின் வழியாக இவர்களைக் கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

4

அசோக்கின் தாயார் அவனைப் பற்றிச் சொன்னதும், “இருங்க ஆன்ட்டி, நான் போய்க் கேட்கிறேன்,” என்றவள்,

ஒரு நொடியில் குதித்து ரகுவின் வீட்டிற்கு வருகிறாள். இங்கே வாசலில் தானே பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். என்னாயிற்று? எங்கே போயிருப்பார்கள்? கீழே போய் லேசாக 'ஆன்ட்டி' என்று கதவைத் தொட, கதவு சட்டென்று திறந்து கொண்டது. உள்ளே யாராவது இருக்கிறார்களா? லேசாக எட்டிப் பார்த்தாள். யாரையும் காணோம். மெதுவாக முன்னேறி ஆன்ட்டி என்று அடிக் குரலில் கூவியவாறே முன்னே போகிறாள். கீழே யாருமே இல்லை. இப்படிக்கூடவா வீட்டைத் திறந்து போட்டுப் போவார்கள்? யாரேனும் வந்தால்... கொஞ்சம் கொஞ்சமாக முன்னேறி உள்ளே போக, கீழே யாருமில்லை என்று ஊர்ஜிதப்படுத்தியவாறே மெதுவாக மாடிப் படியில் ஏறுகிறாள். தான் ஏன் மாடிப்படிக்குப் போகிறோம்? தெரியாமலேயே ஏற ஏற, மனதை என்னவோ செய்தது. வீட்டில் ஒருவர் கூட இல்லை போலிருக்கிறது. ஆனால் அசோக் அதற்குள் என்ன செய்து விடுவான். அவனைக் காணவில்லையே. எங்கே மறைந்துவிட்டான். மாடிப்படி ஒரு பெரிய வராண்டாவில் முடிந்தது. வராண்டாவில் இரண்டு, மூன்று அறைகள். எல்லா அறைகளும் திறந்திருக்க, இரண்டாம் அறை மட்டும் மூடிக்கிடந்தது. மற்ற இடங்களைப் பார்த்துவிட்டு வந்தவள் அந்த அறையை மட்டும் பார்க்க முடியவில்லை. லேசாகத் தட்டிப் பார்க்கிறாள். தள்ளிப் பார்க்கிறாள். கதவைத்திறக்க முடியவில்லை.

அப்போது கதவில் இருக்கும் சாவித் துவாரத்தின் வழியாகப் பார்க்க, இருளோ என்றிருந்தது. 'என்ன இது வெய்யில் மண்டையைக் காய்கிறது. இந்த நேரத்தில் இருளோ என்று இருக்கிறதே. உள்ளே என்ன நடக்கிறது? ஒருவேளை ஸ்க்ரீனை மூடிவிட்டு எல்லோரும்

தூங்குகிறார்களா? மறுபடியும் கஷ்டப்பட்டு ஒரு கண்ணை மூடி ஒன்றைத் திறந்து கண்ணை இடுக்கிக் கொண்டு பார்த்ததில் விளக்கு எரிவது தெரிந்தது. அதன் முன்னால் ரகு கண்களை மூடி அமர்ந்திருப்பது தெரிந்தது. அசோக்... பார்வையைச் சுழல விட்டபோது அசோக் ஒரு ஓரத்தில் நிற்பது தெரிந்தது. அசோக்கின் பக்கவாட்டுத் தோற்றம் தான். எரிச்சலும் ஆத்திரமும் வந்தது. என்ன செய்கிறார்கள்? விடக்கூடாது. அங்கே பெற்றவள் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். இங்கே என்ன இவனுக்கு வேலை?

சட்டென்று கதவைத் தட்டக் கை உயர்த்தியபோது பின்னாலிருந்து யாரோ தொட்டார்கள். ஒரு நிமிடம் தூக்கி வாரிப்போட, படபடக்கும் நெஞ்சத்துடன் திரும்புகிறாள்.

ஐம்பது வயது இருக்கும் ஒரு பெண்மணி. அங்கங்கே மூடி நரைத்திருந்தாலும் முகம் மட்டும் இன்னும் இளமையாக இருந்தது. சற்று வெறுப்பாக உயரமாக ரகுவைப்போலவே... ஓ... ரகுவின் தாயாராக இருக்குமோ!

“நீ யாரும்மா? நீ பாட்டுக்கு உள்ளே வந்து இங்கே மூடின கதவு வழியா என்ன பாத்துகிட்டு இருக்கே? யாரு நீ?” தன்னுடைய ஜீன்ஸ், டாப்ஸ், கழுத்தில் போட்டிருக்கும் பிளாட்டினம் செயின் - இதனால் சற்று மரியாதையாக விசாரித்தாரோ என்னவோ! இருப்பினும் குரலில் சற்றுக் கடுமை தெரிந்தது.

“வந்து அசோக்கோட கஸின் நானு.”

“ஓ... அசோக்கோட அம்மா சொல்லிகிட்டு இருந்தாங்க. இங்கே எப்படி?”

“இல்லே மேடம், அசோக்கைக் கூப்பிட்டு வரச் சொன்னாங்க. நான் கீழே வந்து கதவைத் தட்டினேன்.

கதவு திறந்தே கிடந்தது. உள்ளேயும் யாரும் இல்லை”.

“இல்லையே... பின்னாடி கொஞ்சம் வேலையா இருந்தேன்.”

“சரி, அசோக்கைத் தேடலாம்னு பாத்தா எல்லா ரூமும் திறந்திருக்கு. இந்த ரூம் மட்டும் மூடி இருக்கு. சரி, இங்கே இருக்கானோன்னு உள்ளே பாத்தா...”

“என்ன?”

“நீங்களே பாருங்க ஆன்ட்டி.”

விளக்கிற்கு நடுவில் தன் பையன் கண்மூடி அமர்ந்திருப்பதையும் சற்று தள்ளிப் பக்கத்து வீட்டுப் பையன் நின்று கொண்டிருப்பதையும் பார்க்கிறவளுக்கு ஆத்திரம் வந்தது.

“ரகு, ரகு! கதவைத் திற! “சற்று பலமாகத் தட்டிக் கூப்பிட, ஒரே நொடியில் ரகு எழுந்து விளக்கை அணைத்துவிட்டு மடமடவென்று அவற்றை ஒரு பெட்டியின் அடியில் போட்டு மலைபோன்ற பூவில் துணி விரித்து, தான் படுத்துக் கொண்டு, அசோக்கைக் கதவைத் திறக்கச் சொல்ல, அசோக் கதவைத் திறக்கிறான்.

“என்னடா பண்ணீங்க? என்ன நடக்குது இங்கே?”

கேட்டதற்குப் பதில் சொல்லாமல் படுத்திருந்தான் ரகு.

அசோக்கும், ரகுவும் பேசாமல் இருக்க, “ஏன்டா ஒண்ணும் பேச மாட்டேங்கறீங்க! என்ன ஆச்சு? புது ஹாபியா? இதபாரு, ரகு. சொல்லிட்டேன். அவன் சின்னப் பையன். அவனை எதுவும் செய்துடப் போறே.”

“அதெல்லாம் ஒண்ணும் இல்லை ஆன்ட்டி. சும்மா பிரேயர் எப்படி பணரதுன்னு சொல்லிக் கொடுத்தாங்க!” அசோக் மெதுவாகக் கூற,

“இதபாரு, அசோக்! நீ சின்னக் குழந்தை இல்லே. ஏதாவது பிரச்சனைன்னு மாட்டிக்கிட்டா யாரு பதில் சொல்றது? வேண்டாம்பா. ஏதாவது ஏடாகூடாமானா உங்கப்பா அம்மாவுக்கு என்னால பதில் சொல்ல முடியாது.”

“அது வந்து...” அசோக் ஆரம்பிக்க,

“வேண்டாம்பா. இந்த உலகத்துலே நடக்கறதை எதிர் கொள்ளுக்கே நம்ம கிட்ட சக்தி இல்லை. இன்னும் வேற உலகம், நமக்குத் தெரியாத உலகத்தைப் பத்தி நாம ஏன் கவலைப் படணும்? ஏடாகூடமாக ஏதாவது ஆயிப் போச்சுன்னா...”

“வேண்டாம்பா. இவனுக்கு வேற வேலை இல்லை. நீ வீட்டுக்குப் போ. உங்க கஸின் வந்திருக்கா. எல்லாத்தையும் அவளுக்குச் சுத்திக் காண்பிச்சு என்ஜாய் பண்ணு. போப்பா!” என்று வற்புறுத்தலோடு பேச, அசோக், “வரேண்ணா...” என்றவாறே தன் வீட்டிற்குச் செல்கிறான்.

அசோக்கிற்கும் இந்த அமானுஷ்ய உலகத்தைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள மிக மிக ஆசைதான். ஆவி உலக அனுபவங்கள், ஆவி உலகம் ஆகியவற்றைப் பற்றி படிக்கும் போது மனம் ஆவலில் அடித்துக் கொள்கிறது. தனக்கு அதைப்பற்றி ஒன்றும் தெரியாததால் தானே செய்து பார்க்கப் பயம். வெண்ணெய் திரளும் போது தாழி உடைந்த கதையாக, இன்னும் சற்று நேரத்தில் ஆவியைப் பற்றி தெரிந்திருக்கலாம். எல்லாவற்றையும் கெடுத்தாள் ரகுவின் அன்னை.

சட்டென்று கூடவே வரும் ஸ்வேதாவைப் பார்க்கிறான். கோபம் சுறுசுறுவென்று ஏறுகிறது. இந்தச் சனியனும் கூட அல்லவா இருந்தது. இவள் தான் ரகுவின் தாய்க்குச் சொல்லி

இருக்க வேண்டும். எரிச்சல், ஆத்திரம், கோபம் எல்லாம் மாறி மாறித் தாக்க, சட்டென்று வழியிலே நின்று ஸ்வேதாவையே உறுத்துப் பார்க்கிறான்.

ஸ்வேதா ஒரு நிமிடம் நின்றவள், பின் அலட்சியமாக முகத்தைத் திருப்பியபடி, சிலிர்த்தபடி செல்ல, பல்லைக் கடிக்கிறான் அசோக்.

“என்னடா பிரண்ட் விட்டானா?”

“ஏம்மா லீவு நாள்லே என் இஷ்டப்படி நான் இருக்கக் கூடாதா? எதுக்கு இந்தப் பொண்ணை அனுப்பி அசிங்கப் படுத்தறே?”

“அப்படி என்ன நான் செய்துட்டேன்? ஆன்ட்டி! இவன் என்ன செய்தான் தெரியுமா?”

அவள் பேச ஆரம்பிப்பதற்குள் ஓடிவந்து வாயைப் பொத்துகிறான்.

“பேசாம இரு!”

அவள் திமிறுகிறாள்.

“டேய்... என்னடா பண்ணே அவளை?”

ஸ்வேதாவின் வாயை இறுக மூடி அழுத்த,

“டேய், விடுடா அவளை!” மீனாட்சி கத்துகிறாள்.

“இவளைப் பேசாம இருக்கச் சொல்லு. இல்லைன்னா கொன்னுடுவேன்.”

“அடப்பாவி! விடுடா, அவளை.” அவன் பிடியில் இருந்து ஸ்வேதாவை விடுவிக்க, வாய், மூக்கு, முகம், உதடுகள் சிவந்து, சற்று வீங்கிப் போய், கண்களில் கண்ணீர் துளிர்க்க, முகத்தையும், வாயையும் தடவியவாறே அவனை வெறித்துப் பார்க்கிறாள்.

“என்னடா ஆச்சு உனக்கு? ஏன் இப்படி பிஹேவ் பண்ணே?”

“அவகிட்டே சொல்லி வை. இனிமே ஒரு வார்த்தை பேசினா கொலைதான்.”

முஷ்டியை உயர்த்திக் காண்பித்தவாறே தடதடவென்று உள்ளே போகிறான். அவன் போவதையே பார்த்த மீனாட்சி, “அவன் ரொம்ப திமிர் பிடிச்சவன்மா. அவுங்க அப்பா செல்லம். அதான்!” என்றவள், “ஆமா நீ என்ன செய்தே? உம் மேலே அவனுக்கு என்ன கோபம்?” என்கிறாள்.

“நீங்க கூப்பிடச் சொன்னீங்கன்னு நான் அந்த ரகு வீட்டுக்குப் போனேன். அவுங்க அம்மாகிட்டே டோஸ் வாங்கிக் கட்டிகிட்டேன்.”

“ஐயையோ, அப்புறம்.”

“ஆமா ஆன்ட்டி, கதவைத் தட்டினேன். யாரும் பதிலே பேசலை. நான் பாட்டுக்கு உள்ளே போயிட்டேன். அந்த அம்மாவுக்கு ஒரே கடுப்பு. முதல்லே ஒரு மாதிரி பேசினாங்க. அசோக்கோட கஸின்னு தெரிஞ்சு சைலன்டாயிட்டாங்க. அங்கே என்னாச்சு தெரியுமா?”

ஒரு நிமிடம் அவன் ஆவி பார்க்க வேண்டுமென்று செய்யும் கூத்தைச் சொல்லி விடலாமா என்று நினைத்தாள். விஷயத்தைச் சொல்வதைவிடச் சொல்லி விடுவேன் என்று மிரட்டினால் தனக்குத்தான் ஆதாயம். இஷ்டப்படி ஆட்டுவிக்கலாம். நினைத்துச் சிரித்தவள், “மாட்டினேடா!” என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொள்கிறாள்.

“என்னம்மா ஏதோ சொல்றே? அங்கே என்னாச்சு?”

“நீங்க வேற, அவுங்க ரெண்டு பேரும் ஒரு ரூமிலே போய் ஏதோ குசுகுசுன்னு பேசிக்கிட்டு இருந்தாங்க.

அதுக்குள்ளே நாங்க போய்க் கெடுத்தோம். அதான் அவனுக்குக் கோபம்.”

மீனாட்சி சற்று சும்மா இருந்தவள், பின் மெதுவாகச் சொல்கிறாள்.

“வேண்டாம்மா. அவன் எக்கேடாவது கெட்டுப் போகட்டும். அவனோடு போய் மோதாதே. அவனே முரடு. அவன் வம்புக்கே போகாதே. நீ வந்தியா, உன் வேலையைப்பாரு. உன் பிராஜக்ட் வொர்க்கைச் செய்துட்டுப் போ.”

“ஓ.கே. ஆன்ட்டி. உங்களுக்காகத்தான் போனேன். அவன் எப்படிப் போனா எனக்கு என்ன?” என்றவள், மனதிற்குள் முறுவலித்துக் கொண்டாள். மீனாட்சி தன் வேலையைப் பார்க்க உள்ளே போக, அசோக்கைத் தேடுகிறாள். ஸ்வேதா.

“நீ எங்கே போனாலும் நான் விடப் போறதில்லே. ஆவியா பார்க்கப் போறே, எனக்கு மட்டும் பார்க்கணும்னு ஆசை இருக்காதா? வரேன் வரேன்...” என்று தனக்குள் பேசிக் கொண்டாள்.

சிறிது நேரத்தில் அசோக் மறுபடியும் ரகுவின் வீட்டிற்குச் செல்வது தெரிந்தது.

இப்போதுதானே அவர்கள் அம்மா துரத்தி அடித்தார்கள். மறுபடியும் எங்கே போவான்? ரகுவின் அம்மா சும்மா விட்டுவிடுவார்களா? பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே ரகு அசோக்கோடு பின்பக்க வழியாக இறங்கிச் செல்வது தெரிந்தது.

மடமடவென்று தன் அறைக் கதவை உள்பக்கமாகப் பூட்டிவிட்டு பால்கனி வழியாக மெதுவாக இறங்கி, பக்கத்திலிருந்த மரக் கிளையைப் பிடித்துக் கொண்டு

மெதுவாக இறங்கிக் கீழே குதிக்கிறாள். நல்லவேளை, அதை பார்க்கலை. நினைத்தவள் சட்டென்று வேகம் எடுத்து அசோக் ரகு சென்ற இடத்திற்குச் செல்கிறாள். நல்லவேளை. இருவரும் ரொம்ப தூரம் எல்லாம் போய் விடவில்லை. பக்கத்தில்தான் பூங்காவில் அருகருகே அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

“டேய், வீட்டுலே இத்தனை டிஸ்டர்பன்ஸ் வச்சுகிட்டு நம்மளால ஒண்ணும் பண்ண முடியாது.”

“நீங்க கவலைப்படாதீங்க. நாம இன்னிக்கே வேற இடத்திற்குப் போயிடலாம். ஆனா எங்கே போறது?”

“நாளைக் காலை டிபன் சாப்பிட்டு வந்திடு. சாப்பாடு வெளியே பார்த்துக்கலாம்.”

“எங்க போறோம்ண்ணா?”

“மஞ்ச ஏரிப் பக்கம் போயிடுவோம்.”

எங்கள் ஊரில் எதற்கு ஒரு ஏரிக்குப்போய் இந்தப் பெயர் ஏற்பட்டது என்று தெரியவில்லை. மஞ்சம் போல் ஊருக்கு நடுவில் இருப்பதால் இந்தப் பெயர் என்று சொன்னார்கள். அசோக்கின் பதிலால் ரொம்ப சந்தோஷம் அடைந்தான் ரகு.

“அண்ணா! நாளைக்குக் காலங்கார்த்தால இங்கு இருப்பேன்.”

“முட்டாள்தனமா எதுவும் பண்ணி வைக்காதே. நம்ம சும்மா சுத்திட்டு வரோம்னு சொல்லணும். ஏதாவது காலை கொஞ்சம் சாப்பிட்டாதான் வீட்டிலே பிரச்னை இல்லாம இருக்கும். இல்லைன்னா அதுவே பிரச்னை ஆயிடும். ஒண்ணும் பண்ண முடியாது.”

“சரிண்ணா. அதுவும் சரிதான்!” என்றவன், “ஏண்ணா, நீங்க ஆவியை இதுவரைக்கும் பார்த்திருக்கீங்களா? எப்படி இருக்கும்? நம்பளை ஒண்ணும் செய்யாதா?” என்றான்.

“இல்லேடா. அது நம்பளை அவாய்ட் பண்ணிட்டுப் போயிடுது. நான் பார்த்திருக்கேன். நீ எங்கே நின்னுகிட்டு இருக்கியோ அத்தனை பக்கத்துலே பார்த்திருக்கேன்.”

அசோக் சற்று ஆவலோடும், பயத்தோடும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். இவர்கள் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதே சாமியார் போல் தோற்றமளித்த ஒருவர் இவர்களைப் பார்த்து உரக்கச் சிரிக்க, இருவரும் திடுக்கிட்டனர்.

5

நீண்ட சிவப்பு அங்கி. சற்று நீளமான தாடி. தலைமுடியும் நீளம். ஏதோ தனக்குள் பேசியபடி போனவர் இவர்களைப் பார்த்ததும் உரக்கச் சிரிக்கிறார். ரகு அவரையே வெறித்துப் பார்க்க, அசோக் நடுங்குகிறான். ஏனோ மனம் நடுங்குகிறது. ஏன் இந்த சாமியார் தங்களைப் பார்த்துச் சிரிக்க வேண்டும். அச்சத்தோடு ஒரு இனம் புரியாத வேதனையும் சேர்ந்தது. அங்கே ஸ்வேதாவும் ஒடுங்கியபடி அமர்ந்திருக்கிறாள். இவர் ஒரு மாதிரியாகச் சிரிக்க, ஏனோ அவளுக்கு உடல் நடுங்கிற்று.

ரகு சட்டென்று எழுந்திருக்கிறான். அதற்குள் அந்தப் பெரியவர் அங்கிருந்து நகர, விறுவிறுவென்று அவர் பின்னே நடக்கிறான். சாமியார் போல் இருப்பவர் ஒரு எட்டில் வேகமாக நடந்து மறைய, பின்னாடியே ஓடுகிறான் ரகு.

“அண்ணா! ஏன் இப்படி ஓடறீங்க? வாங்க, நாம போவோம்.” அசோக் கெஞ்சக் கெஞ்ச, எதையும் கேட்கும் மனநிலையில் இல்லை ரகு. சட்டென்று அவனின் கையைப் பிடித்து அசோக் உலுக்க, கையை உதறிவிட்டு முன்னே போகிறான். “அந்த சாமியார் சிரிச்சதுக்குக் காரணம் சொல்லிட்டுத்தான் போகணும்.”

“விடுங்கண்ணா, யாரோ பைத்தியம் மாதிரி இருக்கு. அவுங்க கிட்டே போய் என்ன?”

“நீ பேசாம இரு. இவங்களெல்லாம் அப்படிப்பட்டவங்க இல்லே. ஒருத்தராவது எதிர்த்துக்கிட்டாதான் சரியாகும்.”

அதற்கு மேல் அங்கு நில்லாமல் ரகு நகர, அசோக்கும் பின்னாடியே போகிறான். சற்று மறைந்து நின்றிருந்த ஸ்வேதாவும் நகருகிறாள். பயம், ஏமாற்றம், ஆர்வம் எல்லாம் சேர மூவரும் நகர்ந்தார்கள்.

சாமியாரைத் தேடுகிறார்கள். எங்கே போயிருப்பார்? அதற்குள் மாயமாய் மறைந்து விட்டாரா? இவர்கள் இருவரும் அவரைத் தேடியவாறே போகும்போது, பின்னால் மறைந்திருந்த ஸ்வேதாவும் தேடுகிறாள். சொன்னாற் போல் இங்கேதானே இருந்தார். அதற்குள் எங்கே போய்விட்டார்? சிறிது நேரம் தேடிய பிறகு, சற்றுதொலைவில் மரத்தின் அடியில் அமர்ந்தவாறே எங்கோ அவர் நோக்குவது தெரிந்தது.

ரகு விறுவிறுவென்று அவர் முன்போய் நிற்க, அசோக் சற்று பயந்தவாறு கூடவே போக, ஸ்வேதா இன்னொரு புதரின் மறைவுக்குப் போகிறாள்.

“சாமி... எதுக்கு எங்களைப் பார்த்துச் சிரிச்சீங்க?”

“உன் செயலைப் பார்த்து...”

“என்ன என் செயலுக்கு?”

கேட்டவுடன் சாமியார் சிரிக்கத் தொடங்குகிறார். “எங்களுக்குச் சொல்லிட்டுச் சிரிச்சா நாங்களும் தான் சிரிப்போம்.” ரகு சற்று எரிச்சலாகக் கூற, “இன்னிக்கு செத்தவனைப் பார்த்து நாளைக்குச் சாகப்போகிறவன் அழறது வேடிக்கையா இல்லே?” என்கிறார் சாமியார்.

‘சாமி! யாரும் இப்ப அழலே. நீங்களா எதையாவது நினைச்சுகிட்டு சிரிப்பீங்களா?’

“சிரிக்காம? முட்டாள்தனமா நடந்துகிட்டா.”

“என்னங்க நடந்துகிட்டோம்?” ரகுவோடு சேர்ந்து அசோக்கும் எரிச்சல் பட்டான்.

“ஏம்பா உங்களுக்கு வேலை ஒண்ணும் கிடையாதா? இயற்கையோட ரகசியங்களைத் தெரிஞ்சுக்க முடியும்னு நினைக்கிறீங்களா? எங்கோ போற ஆவிகளை ஏன் தொல்லைப்படுத்தறீங்க? அதுங்களோட உலகம் தனி. உன் உயிர் உடம்பு கூட்டைவிட்டுப் போகும்போது அப்ப தெரிஞ்சுக்கயேன். இப்ப என்ன அவசியம் வந்திருக்கு?”

“சாமி! நாங்க எதையாவது செய்துட்டுப் போறோம். உங்களுக்கு என்ன?”

“கெடுமதி கண்ணுக்குத் தெரியாதுன்னுவாங்க. உங்களுக்குத் தெரியாத உலகத்தைப்பத்தி நீங்க ஏன் தெரிஞ்சுக்க ஆசைப்படறீங்க? அதை அதன் போக்கிலே விடுங்க. தப்பானதைச் செய்யாதீங்க. எல்லாம் இன்னினி யரிங் படிக்கிறீங்களா? நீ நாலாம் வருஷம்தானே?” அசோக்கைப் பார்த்துக் கேட்கிறார்.

“நல்லாப் படிங்க. மத்தவனுக்கு உபயோகப்படற மாதிரி ஏதாவது கண்டுபிடிங்க. நீங்களும் வாழ்ந்து மத்தவனையும் வாழவிடுங்க. போங்கப்பா. தப்பா நடந்துச்சுன்னா மொத்தமும் தப்பாயிடும். அனாவசியமா அடுத்தவன் விஷயத்துலே மூக்கை நுழைக்காதீங்க. எப்படி உங்க விஷயத்துலே யாராவது தலையிட்டா கோபம் வருமோ, அதே போல்தான் ஆவிகளுக்கும். இந்த விஷயத்தை இத்தோடு விட்டுட்டு திரும்பிப் போங்க. ஆவிகளின் கோபத்தை உங்களால் தாங்க முடியாது. பத்திரம்.”

ரகு அப்படியே நிற்க, அசோக்கும் அசைவற்று நின்றான். “போ... போயிடு. போங்க!” சாமியார் வெறிபிடித்தாற் போல் திடீரென்று கத்த, அசோக் லேசாக நெஞ்சைப் பிடித்துக் கொண்டான். ஸ்வேதா வெலவெலத்துப் போனாள். சாமியாரின் இந்த ரூபம் உண்மையிலேயே பயமுறுத்தியது. மெதுவாக இருவரும் நகர்ந்து செல்ல, ஸ்வேதா மெதுவாக எழுந்திருக்கவும் சாமியார் அவளைக் கூப்பிடவும் சரியாக இருக்க, அவரைப் பார்த்ததுமே கை, கால் சற்று நடுங்க மெதுவாக வந்து நிற்கிறாள்.

“ஏம்மா, அவுங்கதான் ஆம்பிளைப் பசங்கன்னா உனக்கு அறிவுவேணாம். தடுத்துத் தொலைக்கறதுதானே.”

ஒரு நிமிடம் சாமியாரையே சற்றுத் தைரியமாகப் பார்த்தவள், “யாரையும் எதுவும் செய்ய முடியாது சாமி!” என்கிறாள்.

“அவுங்க என்ன செய்யறாங்கன்னு பாக்கத்தான் வந்தேன் சாமி.”

“பாத்தே இல்லே, கிளம்பிடு. ஏன் நீ அவுங்களுக்கு உபதேசம் செய்யக் கூடாதா? இன்னொரு உலகத்திலே மூக்கை நுழைக்கிறது தப்பு. அது கட்டாயம் கெடுதலைத்தான் செய்யும். பத்திரம். போ. சீக்கிரம் போ.”

ஸ்வேதா சற்றுத் தயங்கி நிற்க, “ஏம்மா, சொன்னா உனக்குப் புரியாது. போ. உச்சி வேளைக்கு வந்திருக்கே. இங்கே நிக்காதே போ!” ஒரு நிமிடம் செய்வதறியாது அங்கு நின்றவள் பிறகு வேக வேகமாகப் புறப்பட்டு விடுகிறாள்.

அசோக்கும் ரகுவும் எங்காவது தென்படுகிறார்களா என்று பார்த்தவாறே செல்கிறாள். அதற்குள் எங்கு சென்றுவிட்டார்கள்? இந்தச் சாமியாருக்கு வேற வேலை இல்லை. காவி டிரஸ் போட்டா எல்லாம் தெரியும்னு நினைப்பு. எரிச்சலோடு ஆத்திரமும் சேர இருவரையும் தேடுகிறாள்.

இருவரும் வந்த சுவடே தெரியவில்லை. மனதில் கப்பென்று பயம் பிடித்துக் கொள்ள நடக்கிறாள். எங்கே போகிறோம் என்று தெரியாத ஒரு நடை. ஊருக்குப் புதுசு. அசோக் இருக்கிறானே என்று அவனையே பார்த்து நடந்து, வழியையும் பார்த்துக் கொள்ளவில்லை. மனதில் பதற்றம் மிக, லேசாக அழுகை வர, கண்கள் கலங்கிப் போக, மேல் மூச்சு வாங்க, ஓட்டமும் நடையுமாக நடக்கிறாள். குத்து மதிப்பாகத்தான் வந்த வழியை ஞாபகப்படுத்தியவாறே செல்ல, மனதின் பதற்றம் இன்னும் அதிகரித்தது.

சற்று வேகம் வேகமாக, பாதி ஓட்டமும் நடையுமாக நகர, அசோக்கையும் ரகுவையும் எங்கேயுமே காணவில்லை. நல்ல உச்சிவேளை. மண்டை வேறு காய்ந்தது. அத்தை இருப்பதே சென்னையின் ஒதுக்குப்புறமான இடத்தில். வெய்யிலின் கடுமையோ என்னவோ தெருவில் ஒரு ஈ காக்காயைக் காணவில்லை. மண் உருக, நெருப்புக் கோளமாகத் தகிக்க, ஏற்கெனவே ‘உச்சிவேளை’ என்று சாமியார் எச்சரித்தது ஞாபகம் வர, இன்னும் கவலை வந்தது. வீடு போய்ச் சேருவோமா? அதற்குள் ஏதேனும் ஏற்பட்டால்?

நெஞ்சு திக்கென்று அடித்துக் கொள்ள இன்னும் சற்று வேகம் எடுத்தாள். நல்ல வேளை, ஒரே ஒரு தெருதான். நேர் தெரு. மற்றப்படி கிளைத்தெருக்கள் எதையும் காணோம். அது வேறு வந்தால் குழம்பித் தவித்திருக்க வேண்டியதுதான்.

சற்று நேர ஓட்டத்தில் தனக்கு முன்னால் கூடைக்காரி போவது தெரிந்தது. சாப்பாட்டை எடுத்துச் செல்கிறாள்.

‘அப்பா... ஒரு ஜீவனைக் கண்ணால் பார்த்தோமே!’ சந்தோஷத்துடன் சற்று வேக வேகமாக நடக்கிறாள்.

தன் தாயும் தந்தையும் அமெரிக்காவிற்கு றுக்குப் போய்விட்டு வந்தார்கள். ‘சே... என்ன ஊருடி! மனு ஷாளையே பார்க்க முடியலே. எல்லாம் காருதான்!’ அலுத்துக் கொண்டது ஞாபகத்திற்கு வந்தது. இந்த இடத்தில் தானும் இப்படித்தான் நினைக்க வேண்டியிருந்தது. சென்னை ஒரே கூட்டம். கன்ஜஸ்ட்டட் என்று சொன்னார்கள். சற்று தூரம் என்றால் மனித வாதையே இல்லையே... தனியாகப் போகவே பயமாக இருந்தது.

சென்னையின் புறநகர்ப் பகுதி கிராமமும் அல்லாத நகரமும் அல்லாத இடம். இருந்தும் எழுபத்து ஐந்து சதவிகிதம் கிராமம் என்று சொல்லி விடலாம். அந்த தயிர்க்காரியின் பின்னே ஓட்டமும் நடையுமாகப் போக, அவள் ஏரியை நோக்கிப் படிகளில் ஏறுகிறாள்.

“ஏங்க...” என்றபடி அருகே போகப்போக, அந்தப் பெண்மணி வேகவேகமாய் மேலே போய்க் கொண்டிருந்தாள்.

பின்னாலே ஓடிப் படியேறி மேலே அடைவதற்குள், கூடைக்காரியைக் காணவில்லை. அதற்குள் எங்கே

போனாள்? மேலே ஏறி இருந்தாலும் ஏரியில் இறங்கப் படிக்கட்டில் இறங்கி இருக்க வேண்டுமே. எங்குமே தென்படவில்லை. அதற்குள் எப்படி மாயமாகப் போய் விட்டாள்? அந்த ஏரிப் பக்கம் யாருமில்லாமல், ஏரிக்காற்று லேசாகச் சில்லென்று அடிக்க, அந்தப் பெரிய ஏரியையே பார்க்கிறாள் ஸ்வேதா.

உச்சி வேளை. போ, போயிடுன்னு சொன்னாரே! அதுனால ஏதாவது பிரச்னை இருக்குமா?

நினைக்க நினைக்க ஏனோ பயம் வந்தது. ஏரி வரைக்கும் ஞாபகம் இருக்கிறது. ஏரியிலிருந்து வடக்குப்பக்கமர இல்லை தெற்குப் பக்கமா வீடு? ஒரு நிமிடம் யோசிக்கிறாள். ம்... ஒன்றும் புரியவில்லை. பாதி தூரம் சென்று சற்று ஓட்டமும், நடையுமாகச் செல்ல மூச்சு இரைத்தது. பின்னும் பயம் வந்தது. சாமியாரின் வார்த்தைகள் காதிலேயே ஒலிக்க, சாமியார் உரத்த குரலில் சிரிப்பதாகக் கற்பனை வேறு. காலையில் சாப்பிட்ட வயிறு வேறு பசிக்க ஆரம்பிக்க, உடல் நடுங்க ஆரம்பித்தது.

சிறிது தூரம் வேகமாக ஓடி இருப்பாள். சட்டென்று யார் மேலோ முட்டிக் கொண்டுவிட, வீலென்ற கத்துகிறாள் ஸ்வேதா.

“ஏய் ஸ்வேதா, என்னாச்சு? ஏன் கத்தறே? வீட்டுக்குப் போகலே?” கிணற்றுக்குள்ளிருந்து குரல் கேட்பது போல் அசோக்கின் குரல்.

ஸ்வேதா மயங்கிப் போய் விழ, அசோக் தாங்கிப் பிடித்துக் கொள்கிறான்.

“என்னடா?” ரகு கேட்க,

“தெரியலைண்ணா. இவ எங்கே இங்கே வந்தான்னு தெரியலை.” அசோக் மெதுவாக அவளைத் தாங்கிப் பிடித்துத் தரையில் கிடத்த, ரகு ஓடிப்போய் எங்கிருந்தோ தண்ணீரை எடுத்து வருகிறான்.

முகத்தில் தண்ணீரைத் தெளித்து, கையில் வைத்திருக்கும் கைக்குட்டையினால் விசிறுகிறான் அசோக்.

“ஸ்வேதா... ஸ்வேதா... இங்கபாரு!” உலுக்கி உலுக்கி எழுப்புகிறான். சிறிது நேரம் கண்ணை மூடிப்படுத்திருந்தவள், பின் மெதுவாகக் கண்ணைத் திறக்கிறாள் “என்னாச்சம்மா? இங்கே எங்கே வந்தே? ஏன் மயக்கம் போட்டு விழுந்துட்டே?” ரகுவும் சற்று யோசனையுடன் அருகே நிற்கிறான். இரண்டு பேரின் முகத்திலும் கவலை தெரிந்தது.

முதலில் மலங்க மலங்க விழித்தவள், பின் சட்டென்று எழுந்து நிற்கிறாள்.

“அசோக்... வேண்டாம் அசோக், போயிடலாம், வா.”

“என்ன உளறிகிட்டு இருக்கே?”

“அந்தச் சாமியார் சொன்னாரு பாத்தியா? உச்சிவேளை. போயிடச் சொன்னாரே.”

“நீயும் அங்க வந்தியா? அங்கெல்லாம் வராதேன்னு சொன்னேன் இல்லே.”

“இல்லை அசோக்... தனியா நிக்கப் பயமா இருந்தது.”

“அதுக்குத்தான் வராதேன்னு சொன்னேன்.” அசோக் பல்லைக் கடிக்க, ரகு மெதுவாக ஆனால் அழுத்தமாகப் பேசுகிறான்.

“இதபாருங்க, மேடம். நாங்க ஏதோ ஹாபின்னு டைம் பாஸிங்குக்கு செய்துகிட்டு இருக்கோம். ஜஸ்ட் ஒன்மன்த். அதுல நீங்க தயவு செய்து தலை இடாதீங்க. உங்க வேலையை மட்டும் பாருங்க.”

ஸ்வேதா பதில் சொல்லவில்லை. யோசனையில் ஆழ்ந்தாள். ஏதாவது முகத்தில் அடித்தாற்போல் பேசலாமா! வேண்டாம். அசோக்கிற்குக் கோபம் வந்துவிடும். ரகுவை ஏதேனும் சொல்லி விட்டால் அசோக்கிடம் பேசக்கூட முடியாது என்பதனால் வாயைத் திறக்காமல் மௌனமாக நிற்கிறாள்.

“சரி, வாங்க, போவோம்.” ரகு நடக்க ஆரம்பிக்க, அசோக்கும் சேர்ந்து கொள்கிறான். ஸ்வேதாவும் அவர் களுடன் மெதுவாக நடக்கிறாள். மெதுவாக ஏரியைத் திரும்பிப் பார்த்த ஸ்வேதா, “அசோக்... அசோக்! அங்க பார்!” வீல் என்று கத்தியபடி ஓடுகிறாள்.

6

அந்த ஏரியின் ஒரு மூலையில் சின்னதாக முகம் தோன்றி, இருக்க இருக்கப் பெரியதாக, தலையில் ஒரு கூடையுடன். ஸ்வேதா, “அசோக்... வேண்டாம். ஓடிவா. போயிடலாம், வா!” தானும் ஓடிக் கொண்டே அசோக்கையும் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு ஓடுகிறாள்.

“ஏய் ஸ்வேதா, விடு. விடு!” அசோக் கத்த,

“திரும்பிப் பாருடா, மடையா! வேண்டாம்டா. அந்தச் சாமியார் சொன்னது நிஜமாயிடப்போவுது!” இவர்கள்

இருவரும் ஓட, ரகுவும் நடையைத் துரிதப்படுத்துகிறான். ஓட்டமும் நடையுமாக இவர்கள் பின்னால் சென்று கொண்டிருந்தவன், சற்று தூரம் சென்ற பின் திரும்பிப் பார்க்கிறான். மிக மிகப் பெரியதான முகம். பிரம்மாண்டமாக அந்தப்பகுதி முழுவதும் வியாபித்து இருப்பது போல் தோன்ற, ஒரு நிமிடம் மனது பதறியது. லேசான அச்சம் வந்து கவ்வியது. அவனும் சற்று வேகமாக ஓடுகிறான். வீட்டிற்கு அருகில் வந்தவுடன் சற்று ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டு மெதுவாகத் திரும்பிப் பார்க்கிறான், பெரியதான முகம் சட்டென்று சுருங்கிச் சிறியதாக, சிறு புள்ளியாகிப் போய் மறைந்து போகிறது. லேசாகச் சிரிப்பது போல் ஒலி காதில் விழ, மனதில் பயம் வந்து கவிழ, இன்னும் சற்று வேகமாக நடக்கிறான். வீட்டின் அருகில் வந்ததும் அசோக் ஸ்வேதாவின் கைகளை உதறிக் கொள்கிறான். ரகுவின் அருகில் போகிறான்.

“என்னண்ணா ஒரு மாதிரி இருக்கீங்க!”

அவன் கேட்கக் கேட்க அந்தச் சிரிப்பொலி அதிகமாகிக் காதில் வந்து அறைவது போல் இருந்தது. காதைப் பொத்திக் கொள்கிறான்.

“ஏன் ஒரு மாதிரி இருக்கீங்க? என்னாச்சு?”

“உனக்குக் கேக்கலை...?”

“என்னது?”

“பெரிசா சிரிக்கற சத்தம்.”

“ஒண்ணும் கேக்கலையே.”

“கேக்கலையா? அந்தப் பெரிய மூஞ்சியைப் பாத்தியா? எனக்கே ஒரு நிமிஷம் பயமாயிடுச்சு. பாத்துட்டு இருக்கும்

போதே சிறுத்துப்போய் சிறு புள்ளியாய் மறைஞ்சு போச்சு. அமேஸிங்.”

“நான் ஒண்ணும் பாக்கலையே.”

“ஒண்ணுமேவா பாக்கலை, ஒண்ணுமேவா கேக்கலை?” இதற்குள் அசோக்கை அழைத்து வர மறுபடியும் திரும்பி வந்த ஸ்வேதா உறைந்து போய் நிற்கிறாள்.

“நீ... கூடப் பாக்கலையா?” ரகு மெதுவாகக் கேட்க, ஸ்வேதா மௌனமாக நிற்கிறாள்.

“பெரிய மூஞ்சி, கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பெரிசாச்சு. அப்புறம் கொஞ்சம் கொஞ்சமா சின்னதாய் மறைந்து போச்சு. அப்புறம் அந்தச் சிரிப்புச் சத்தம்.”

ஸ்வேதா மெதுவாகத் தலையை ஆட்டுகிறாள். “நான் பார்த்தேன். அந்தச் சிரிப்பையும் கேட்டேன்.”

“என்னது? நிஜமாவா?” அசோக் கேட்க,

“ஆமாம்...” தலை யாட்டுகிறாள் ஸ்வேதா.

“நான்... நான்தான் எதுவும் பாக்கலை.”

“வேண்டாம் அசோக். ஏதோ கெட்ட கனவா நினைச்சு மறந்துடுவோம். நீ பாக்காததே நல்லது.”

எல்லோருடைய முகமும் பேயறைந்தது போல் இருக்க, “அப்புறம் பார்க்கலாம்,” என்றவாறே ரகு விடைபெற்று உள்ளே போகிறான்.

அசோக்கும், ஸ்வேதாவும் உள்ளே வரும்போதே பிடித்துக் கொண்டாள் மீனாட்சி.

“என்னம்மா இது? மணி என்ன தெரியுமா? இரண்டாகப் போவுது. சாப்பிடக் கூட வராம எங்க போயிட்டீங்க? நீ

உள்ளே இருக்கேன்னு நினைச்சுகிட்டு உன்னைக் கூப்பிட்டுக் கூப்பிட்டுச் சலிச்சுப் போச்சு. அப்புறம் பாத்தா நீ உள் பக்கம் தாழ்ப்பாள் போட்டுட்டு எங்கேயோ போயிட்டே.”

“சாரி ஆன்ட்டி. நான் ஆக்கவலா ரெஸ்ட் எடுக்கத்தான் போனேன். ஆனா அசோக் ரகுவோட எங்கோ கிளம் பறதைப் பார்த்தேன். சரி, நானும் போனா என்னன்னு தோணுச்சு. அதுக்குள்ளே ரெண்டு பேரும் கிளம்பினதால என்னால சொல்லக்கூட முடியலே. ரொம்ப சாரி ஆன்ட்டி.”

“சாரி எல்லாம் எதுக்கும்மா. அநியாயமா பட்டினி தான் கெடக்கறீங்க. வாங்க, சாப்பிடுவோம். ஏன் மூஞ்சியெல்லாம் ஒரு மாதிரி இருக்கு. ஏன்டா உன் மூஞ்சி பேயறைஞ்ச மாதிரி இருக்கு. என்னாச்சு?”

மீனாட்சியின் கேள்வியில் தூக்கிவாரிப் போட்டவளாய் நிற்கிறாள் ஸ்வேதா.

“என்ன ஸ்வேதா, ஏன் ஒரு மாதிரி இருக்கே? என்னாச்சு? இவன் ஏதாவது திட்டினானா?”

ஸ்வேதா முகத்தைச் சாதாரணமாக வைத்துக் கொள்ளப் பாடுபடுகிறாள்.

“ஆன்ட்டி, நாங்க ரொம்ப தூரம் போய்ட்டு வந்தோம். ஒரே டயர்ட். சாப்பிட்டுட்டு நெஜமாவே படுக்கப் போறேன். ஸாரி ஆன்ட்டி.”

“சரி வா... சாப்பிடவா.”

இருவருக்கும் தட்டு வைத்து அவசரம் அவசரமாகச் சாப்பாடு போடுகிறாள். முருங்கைக்காய் அரைத்து விட்ட சாம்பார், உருளைக்கிழங்கு வெங்காயம் போட்ட பொரியல், அப்பளம், வெள்ளரிக்காய்ப் பச்சடி, தக்காளி ரசம். முட்டையை வறுத்து வைத்திருக்கிறாள்.

இருந்த பசியில் அசோக்கும், ஸ்வேதாவும் ஒரு வெட்டு வெட்டி விட்டு, ஸ்வேதா மாடிக்குப் பின்பக்கமாகச் சென்று தன் அறையில் உள்பக்கம் போட்டிருந்த தாழ்ப்பாளைத் திறந்துவிட்டுப் போய்ப்படுக்கையில் விழுகிறாள். விழுந்த நேரத்தில் தூங்கியும் போய் விடுகிறாள்.

முதலில் லேசான தூக்கம். ஏரிக்கரையில் பார்த்த அந்த உருவத்தின் முகம் பெரியதாகிப் பெரியதாகி... பின் சிறுத்து... பெரியதாகும் போது இவளை விழுங்க ஓடி வருகிறது. வாயைத் திறந்து கொண்டு. சட்டென்று பயத்தில் கண்ணை இறுக மூடியவாறே 'ராம் ராம்' என்று ஜபிக்க, மிரட்டிய உருவம் மெதுவாகக் கலைந்து போக, அப்படியே உறங்கிப் போகிறாள்.

அசோக் சாப்பிட்டவன் தன் அறைக்குக் கூடப் போகாமல் சோபாவிலேயே படுத்தபடி உறங்கிப் போனான். மீனாட்சியும் வேலைகளை முடித்துவிட்டு பின்பக்க, முன்பக்கக் கதவைத் தாழ்போட்டு விட்டு உறங்கப் போகிறாள்.

உறக்கத்திலும் அவனும் ரகுவும் போகிறார்கள். எதையோ பார்க்க வேண்டுமென்று...எது... தெரியவில்லை. கைகோத்துக் கொண்டு எங்கோ போக, பெரிய வனாந்திரமாக இருக்கிறது. ஒருபுறம்... என்னது புலியா, அப்படித்தான் தோன்றுகிறது. இன்னொரு பக்கம் பாம்பு. இருவரும் பயந்து அலறி ஓடும்போது பெரிய மூஞ்சி ஒன்று... ரகு சொல்லிக் கொண்டிருந்தானே, அது வருகிறது. மேலிருந்து கைக்குண்டுகளை வீசுகிறது. அசோக்கும் ரகுவும் ஓடுகிறார்கள். ஓடுகிறார்கள். மூச்சு இரைத்தது. 'கடவுளே! காப்பாற்று!' வாய் முணுமுணுக்கிறது. எத்தனை நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தானோ திடீரென்று அலறுகிறான்.

அந்த முகம் கிட்ட வந்து அவனை விழுங்கப் பார்க்க, கத்துகிறான். அலறுகிறான்.

“டேய்... அசோக்... எழுந்திரு. என்னாச்சு? டேய், எழுந்திரு...” மீனாட்சி உலுக்கி எழுப்ப, எழுந்து கொள்கிறான் அசோக். “மணி நாலாகப் போகுது. எத்தனை நேரம் தூங்குவது? எழுந்திரு. ஏன் அப்படி அலறினே? எதையாவது பாத்துப் பயந்திட்டியா?”

அம்மாவின் கேள்விக்குப் பதில் பேசாமல் எழுந்து கொள்கிறான். நெஞ்சை அடைத்தது போல் தோன்ற, பெருமூச்சு விடுகிறான். ‘சே. எல்லாம் வெறும் கனவா? அந்தச் சாமியார் சொன்னது போல் தேவையில்லாத விஷயத்தில் தலையிடுகிறோமா? அது வேறு உலகம். அங்கு போகும் போது அதைப் பற்றித் தெரிந்து கொள் என்று சொன்னாரே, எத்தனையோ பேர் ஆவிகளோடு பேசவில்லையா? எங்களுக்கு மட்டும் ஏன் இந்த ரெஸ்டிரிக்ட்டன்ஸ். இதைப்பற்றி தெரிந்து கொள்ள மிகமிக ஆவலாகத்தான் இருக்கிறது. ஆனால், பயமாகவும் இருக்கிறதே.’

காபியைக் குடித்துவிட்டு, அம்மா கொடுத்த மிக்சரைத் தின்றுவிட்டு, மெதுவாக ரகு வீட்டிற்குச் சென்றான். நல்ல வேளை! ஸ்வேதா இன்னும் எழுந்து வரவில்லை. கூடுமானவரை அவளைச் சேர்த்துக் கொள்ளாமல் இருப்பதே உத்தமம். மீண்டும் ஒரு முறை தன் வீட்டைத் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு ரகு இருக்கும் இடத்திற்கு வருகிறான்.

ரகு வீட்டில் சாப்பிட்டுவிட்டு, தூங்காமல் இப்படியும் அப்படியுமாக அலைந்து கொண்டிருக்கிறான். கண்ணை

முடினால் அந்தப் பெரிய முகம் வந்து துரத்துகிறது. கண்ணைத் திறந்தால் எதிரே வந்து அமர்ந்துவிடுகின்றது. தவிக்கிறான். சற்று வேதனையாகவும் இருக்கிறது. பேசாமல் ஆவி, பாவி எல்லாம் மூட்டை கட்டிப் போட்டுவிட வேண்டியதுதான்.

ஒன்று மட்டும் சுத்தமாக விளங்கவில்லை. எத்தனை பேர் ஆவியோடு தொடர்பு கொண்டு பேசவில்லையா? தனக்கு மட்டும் ஏன் இப்படி எல்லாம் நடக்கிறது? இதற்கு முடிவு கட்டியே ஆக வேண்டும்.

அசோக் வந்தபோது ரகு எங்கோ மோட்டுவளையைப் பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தான். மனதில் எண்ணங்கள் மோத, குழப்பங்கள் வாரிசாக அமர்ந்தன. பேசாமல் எல்லா வற்றையும் விட்டு விடலாமா? விட்டுவிட்டால் மட்டும் அந்த முகமும், பார்வையும் அகலுமா என்ன?

வீட்டினுள்ளே முகமும் பார்வையும் வருவதாக நினைவு.

“என்ன ஒரு மாதிரி டல்லாயிருக்கீங்க.”

“அந்த முஞ்சியும், பார்வையும் என்னை ஏதோ செய்யுது, அசோக்.”

“நீங்க தேவை இல்லாமல் குழப்பிக்கிறீங்க. அந்த மாதிரி எதுவும் கிடையாது. இருந்தா நான் பாத்திருக்கணும் இல்லே...”

ரகு யோசனையில் ஆழ்ந்தான். “என்ன யோசிக்கிறீங்க?”

“அப்ப ஸ்வேதா கண்ணுக்கு மட்டும் எப்படித் தெரிஞ்சுது?”

“நீங்க வேற... அவ ஏற்கெனவே பயந்தாங்கொள்ளி. கற்பனை பண்ணிக்க சொல்லியா தரணும்.”

“இல்லை... அசோக்... அப்படி இல்லே... எனக்குத் தெரிஞ்சது. அவளுக்குத் தெரிஞ்சதுன்னா, இன்டியூஷன் ரொம்ப அதிகமாக இருக்குன்னு தெரியும்.”

“ஐயோ! என்னண்ணா, எல்லாத்தையும் கன்ப்யூஸ் பண்ணிக்கறீங்க.”

“இல்லை அசோக், நான் சொல்றது நிஜம். இது என் அனுபவம்.”

“சரிண்ணா. அப்படியே இருக்கட்டும். ஒரு மூஞ்சி தெரிஞ்சிதுன்னு சொன்னீங்களே. அது என்ன ஆவியா?”

“தெரியலையே.”

“ஆவிகளைப் பார்த்திருக்கேன்னு சொன்னீங்க.”

“பார்த்திருக்கிறேன். ஆனா அது என்னன்னு தெரியலை.”

அசோக் சிறிது நேரம் பேசாமல் நின்றான். “அப்ப இதை அப்படியே விட்டுடலாமே. வேற ஹாபிஸ் டிரை பண்ணலாமே!”

“இல்லேடா. இதுவே எத்தனை பயமிருக்கோ, அத்தனை ஆசை வருது. பாத்துடலாம்.”

“சரி, இன்னிக்கு எங்க போகலாம்?”

“கொஞ்சம் இருட்டட்டும். ஆறு மணிக்கு மேலே மறுபடியும் அந்த ஏரிப் பக்கமே போய்ப் பார்ப்போம்.”

அதன் பிறகு ஆவிகள் உலகம் - ஆவிகளோடு ஒரு நாள் என்ற புத்தகத்தைத் தானும் படித்து அசோக்கையும் படிக்க வைத்தான். ஆவிகளோடு என்ற புத்தகத்திலிருந்த விதவிதமான அனுபவங்கள் படிக்க ஆவலைத் தூண்டும் விதமாக அற்புதமாக இருந்தன.

அன்று ஆறு மணிக்குப் புறப்படலாம். ஒருவரை ஒருவர் கேட்டு ஊர்ஜிதப்படுத்திக் கொண்டார்கள்.

“இராத்திரி லேட்டானாலும் ஆயிடும். உங்க அம்மாகிட்டே சொல்லிட்டுப் புறப்படு.”

அம்மாவிடம் சினிமாவுக்குப் போவதாகச் சொல்லிவிட்டுக் கிளம்புகிறான். “எந்த சினிமா?” அம்மா கேட்க, பதில் இல்லை.”

“என்னடா?”

“தெரியாதும்மா. ரகு அண்ணன் கூடத்தான் போறேன். போயிட்டு வந்து கதை சொல்றேன்.”

அதற்கு மேல் அம்மா பேசவில்லை. இருந்தால் இன்னும் கேள்வி கேட்பாளோ? பயந்தபடி கிளம்பிச் சென்று விடுகிறான்.

“வா அசோக். என்ன இன்னிக்கு எங்கியாவது போறீங்களா?” ரகுவின் அம்மா கேட்க, முதலில் ‘இல்லை’ என்று மறுக்க நினைத்தவன், ரகு, “சும்மா தொண தொணக்காதீங்க!” என்றவாறே அந்த இடத்தை விட்டு நகர்ந்து செல்ல, கூடவே செல்கிறான்.

ரகு இன்னும் இரண்டு புத்தகம், சாப்பாடு, (லேசான கரகர ஐட்டங்கள்) முறுக்கு சீடை போன்ற காரங்கள் எல்லா வற்றையும் வாங்கிப் பையில் போட்டுக் கொண்டு, “வா அசோக், போகலாம்,” என்கிறான்.

“ஆமா, உன் கஸின் வருவாளா?”

“அவ எதுக்கு? ஏற்கெனவே பயந்துபோய்ப் படுத்து கிட்டு இருக்கா.”

“இல்லே, அவளையும் கூப்பிடு. நான் வெயிட் பண்ணேன்.” ரகு சொல்ல, அசோக் திடுக்கிட்டான்.

7

“அண்ணா, அவ வேண்டாம். ஏற்கெனவே பயந்திருக்கா. இதுவே மறுபடியும் அழைச்சுகிட்டுப் போய் ஏதாவது ஆயிடுச்சுன்னா...”

“ஒண்ணும் ஆகாது. நீ கேட்டுப்பாரு. வரதுன்னா கூட அழைச்சுகிட்டுப் போயிடலாம்.”

சற்று தயங்கி நின்றான் அசோக். பின் ஏதோ யோசித்தவாறே தன் வீட்டிற்குச் செல்கிறான். ஸ்வேதா விழித்துக் கொண்டு விட்டாளா? இல்லை, இன்னும் தூங்குகிறாளா? யோசித்தபடியே உள்ளே போக, ஸ்வேதா காபி குடித்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

“ஏய் அசோக், எங்கே கிளம்பிட்டே?”

சட்டென்று உதட்டில் கை வைத்து எச்சரிக்கிறான். கண்களால் ஜாடை காட்டுகிறான்.

“என்னடா?”

“இங்கே வா.”

காபி குடித்தவாறே மெதுவாக வருகிறாள். அம்மா இருக்கிறாளா என்றபடி எட்டி எட்டிப் பார்க்கிறான். அம்மாவைக் காணோம். பின்பக்கம் போயிருக்கிறாள் போலிருக்கிறது.

“என்னடா? என்ன?”

“நாங்க மறுபடியும் போகப் போறோம், நீ வறியா?”

“எங்கே? அந்த ஏரிப் பக்கமா?”

அசோக் தலையை ஆட்ட,

“ஏன்டா உனக்குப் பயித்தியம் பிடிச்சிடுச்சா? அங்கே தானே எதை எதையோ பார்த்துட்டு ஓடி வந்தோம். மறுபடியுமா? வேண்டவே வேண்டாம்.”

“த... பாரு, நாங்க ரெண்டு பேரும் போகப் போறோம். வரதுன்னா வா.”

“நீங்க போனீங்கன்னா உங்க ரெண்டு பேர் அம்மா கிட்டேயும் சொல்வேன்.”

“ஏய்...” அசோக் பல்லைக் கடிக்க,

“த பாரு. இதெல்லாம் வேண்டாம். இப்பதான் தப்பிச் சோம் பிழைச்சோம்னு ஓடி வந்திருக்கோம். மறுபடியும் அந்த மிஸ்டேக்கைப் பண்ணக் கூடாது.”

“சரி, நான் போறேன்.”

“எங்கே போறே?”

“எங்கேயும் போக வேண்டாம்னு ரகு கிட்டே சொல்லப் போறேன்.”

“நீ ரொம்ப நல்லாவே ஏமாத்துவே. அதுனால நானே வரேன்.”

“ஏய்... நீ வர வேண்டாம்!” அசோக் கத்த,

“நான் வருவேன்!” பிடிவாதமாகக் கூறியபடி போகிறாள் ஸ்வேதா.

ரகுவின் அறையில் ஆலோசனைக் கூட்டம்.

“இத பாரு, நீ வரலேன்னா பரவாயில்லை. நாங்க போறதைத் தடுக்க முடியாது.”

“கொஞ்சம் நான் சொல்றதைக் கேளுங்க. மதியம்தான் ரெண்டு பேருமே ஒரு பெரிய மூஞ்சியைப் பார்த்தோம். உங்களுக்குச் சிரிப்புச் சத்தம் கேட்டது. எனக்கும் கேட்டது. இது எதுக்கு இண்டிகேஷன்னு எனக்குத் தெரியலை. வேண்டாம் ரகு. என்னன்னு ஆராயறதுக்கு நாம உயிரோடு இருக்கணும்.”

ரகு அவளையே யோசனையோடு பார்க்கிறான். “எனக்கு இதைப்பத்தி தெரிஞ்சிக்கணும்னு ஒரே ஆசை. இதிலே தடை வர வர மனசு இன்னும் பிடிவாதமா இருக்கு. எப்படியாவது நான் இதைக் கண்டுபிடிச்சே ஆகணும்.”

“என்ன கண்டுபிடிக்கப் போறீங்க. நீங்க பெரிய தாமஸ் ஆல்வா எடிசன்னு நினைப்பா? ஆவியோடதெல்லாம் வெத்து வேலை. நாம ஏதாவது ஆரம்பிக்கப் போய் வேறெதுனா ஆயிடுச்சுன்னா அப்புறம் யாரைச் சொல்லியும் பிரயோசனமில்லை. வேணாம். விட்டுடுங்க. அந்தச் சாமியார் சொன்னது ஞாபகம் இருக்கா...?”

“எத்தனையோ பேர் மீடியம் இருந்திருக்காங்க. ரெகுலரா பேசறாங்க. அவங்களுக்கெல்லாம் ஒண்ணும் ஆனதில்லே.”

“ஆனா நமக்கு ஆவுதே.”

“சரி, நீ வரலேன்னா போ. நாங்க ரெண்டு பேரும் போகப் போறோம்.”

“உங்களையும் போக வேண்டாம்னுதான் சொல்லிகிட்டு இருக்கேன். நீங்க கேக்கலைன்னா போங்க. நானும் வர மாட்டேன். அசோக்கையும் வரவிடமாட்டேன். அசோக்கை

அழைச்சுகிட்டு மீறிப்போனீங்கன்னா, உங்கம்மாகிட்டே பேச வேண்டியிருக்கும். நாம பார்த்ததையும் சொல்ல வேண்டியிருக்கும்.”

“ஏய் பிளாக்மெயில் பண்ணே? அவரு எவ்வளவோ ஆசையா இதைப்பத்தி தெரிஞ்சுக்கணும்னு இருக்காரு. நீ வந்து எல்லாத்தையும் கெடுக்கறியா?” அசோக் கத்த, “உளறாதே, அசோக். உன் பிரண்ட் அங்க போனா உயிருக்கே ஆபத்து வரலாம். ஓ.கே. சாதாரணமா ரும்லே தான் எல்லோரும் ஆவியைக் கூப்பிடுவாங்க. நீங்களும் இங்கே செய்யுங்களேன். நானும் ஹெல்ப் பண்ணேன்.”

சில நிமிட யோசனைக்குப் பிறகு ரகு ஒத்துக் கொள்ள, அசோக்குடன் ஸ்வேதாவும் அந்த அறையில் இருந்து கொண்டு உதவி செய்ய ஆரம்பிக்கிறாள்.

அறையை இருட்டாக்கி, இரண்டு விளக்கை ஏற்றி வைத்து, ரகு மௌனமாக நிஷ்டையில் எழ, ஸ்வேதாவும், அசோக்கும் ஆர்வத்தோடும் சற்று பயத்தோடும் நடப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

முதலில் ஐந்து நிமிடத்திற்கு அவனுக்கு ஒன்றும் வரவில்லை. நிஷ்டையில் இருந்ததோடு சரி. பின் ஆழ்நிலை தியானத்திற்குச் சென்று விடுகிறான். மெதுவாக ரகுவின் பெயரை உச்சரித்துப் பார்க்கிறான் ஸ்வேதா. பதில் இல்லை. மீண்டும் மீண்டும் கூப்பிட -

“ஏய், யார் ரகு? எதுக்கு அந்தப் பேர்ல என்னைக் கூப்பிடறே?” சற்று தடித்த ஆழ்ந்த குரலில் ரகு பேச, அதிர்ந்து போகிறான். ரகுவின் குரலில் எப்போதும் ஒரு மென்மை இருக்கும். பெண்மையின் மிருதுத்தன்மை இருக்கும். அவன்

இதுவரை தடித்த குரலில் ஒன்றுமே பேசியதில்லை. குரலின் தன்மையே வித்தியாசமாக இருந்தது.

“ரகு...” என்று ஆரம்பித்த ஸ்வேதாவை, ‘ஷ்’ என்று அடக்குகிறான் அசோக்.

“நீங்க யாரு? இங்கே எப்படி வந்தீங்க?” ரொம்ப மரியாதையாக அவன் கேட்க,

“ஏன்டா, சும்மா இருக்கறவனைக் கூப்பிட்டு இப்ப யாரு என்னங்கறே?”

“இல்லீங்க, எங்களுக்குத் தெரியலே. நீங்க...”

“நான் இந்தப் புள்ளை இருக்கானே, இவனின் கொள்ளுத் தாத்தாவுக்கு அப்பா வேதாசலம். பத்து நாட்களா என் போட்டோவைப் பாத்துப் பாத்து ஒரே ஜபம். இப்ப பாரு, நினைச்ச நினைச்ச வேற ஞாபகமே இல்லாம இருக்கான். சீக்கிரம் சொல்லு. எதுக்கு என்னைக் கூப்பிட்டான்?”

ஸ்வேதாவும் அசோக்கும் ஒன்றும் தெரியாமல் விழித்தார்கள். சற்று பயமாகவும் இருந்தது.

“எதுக்குக் கூப்பிட்டீங்க?” மறுபடியும் அதட்டலாகக் குரல் வந்தது.

“ரகு...” சற்று தடுமாறிய அசோக், “ரகு அண்ணா படிப்பு முடிச்ச பாரின் போவாரா?” என்று மெதுவாகக் கேட்கிறான்.

இல்லை என்று ரகு வேகமாகத் தலையை ஆட்டுகிறான்.

“ரகுவுக்குக் கல்யாணம் ஆகுமா?” ஸ்வேதா மெதுவாகக் கேட்க, “ம்ஹும்... நடக்காது!” என்று சொல்லியபடி, “போதும், நான் போகணும்...” என்று அடுத்த நிமிடம் சட்டென்று தரையில் மல்லாக்கச் சாய்ந்தான் ரகு.

ஸ்வேதா, அசோக் பதறி விட்டனர். “ரகுண்ணா, என்னாச்சு?”

கேட்கக் கேட்க, மலங்க மலங்க விழித்தான் ரகு.

“ரகுண்ணா..” அசோக்கூப்பிட, அப்படியே சோர்ந்து போய்ப் படுத்துக் கொண்டான் ரகு. “ரொம்ப டயர்டா பீல் பண்ணீங்களா?” ஸ்வேதா கேட்க, பதில் பேசாமல் படுத்துக் கிடந்தான்.

அசோக் ஒரு பக்கமாய் அமர, ஸ்வேதாவும் அவனருகில் அமர்ந்தாள். ரகு திரும்பிப் படுத்தவன், அப்படியே உறங்கிப் போக இருவரும் மெதுவாக சப்தமில்லாமல் வெளியே வருகிறார்கள். அசோக் சற்று கவலையுடன் தன் வீட்டின் வாசற்பகுதியில் அமர்ந்து கொண்டான். ஸ்வேதாவும் அவனருகில் வந்து அமர்ந்தவள், “என்ன அசோக், அப்செட் ஆயிட்டியா?” என்று கேட்கிறாள்.

“இல்லை, ரகு அண்ணாவை இப்படி பார்த்ததே இல்லை. எப்பவும் சுறுசுறுப்பாய் இருப்பார். ஏதாவது செய்துக்கிட்டே இருப்பார். இப்ப இப்படி பார்க்கறது என்னவோ போலிருக்கு.”

“அதுக்குத்தான் இந்த விளையாட்டே வேண்டாம்னு சொன்னேன். கேட்டீங்களா? ரெண்டு பேரும் ரொம்ப பிடிவாதம். இது என்னத்துக்கு நமக்குத் தேவையில்லாம?”

“நீ பேசாம இரு. அவரோட இன்ட்ரஸ்ட்.”

“என்ன பொல்லாத இன்ட்ரஸ்ட். உயிர் வேண்டாமா? அது மேலே ஆசையில்லையா?”

அசோக் கவலையில் ஆழ்கிறான். “சரி... வா, வீட்டுக்குள்ளே போய் அடெண்டன்ஸ் கொடுத்துட்டு அப்படியே

நம்ப வீட்டைச் சுத்தி காலாற நடந்துட்டு வரலாம்." ஸ்வேதா கூப்பிடுகிறாள்.

மௌனமாக ஸ்வேதாவைப் பின்பற்றி உள்ளே போகிறான் அசோக். உள்ளே போய்ச் சாப்பாட்டைச் சாப்பிட்டு விட்டு கிளம்ப யத்தனிக்க, "டேய் போதும்டா. வெயில் காயுது, மூணு மணிக்கு மேலே போ. "அம்மா சொல்லிவிட, அசோக்கும் ஸ்வேதாவும் கம்ப்யூட்டர் கேம்ஸ்ஸில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். மனம் விளையாட்டில் ஈடுபட, ஆவி, ரகுவின் பேச்சு எல்லாம் சற்று மறந்துதான் போயிற்று. நேரம் தெரியாமல் விளையாடிக் கொண்டிருந்தவர்கள் மூன்று அடித்ததும் எழுந்தனர்.

"எங்கே கிளம்பிட்டே?"

"இப்படி ஒரு ரவுண்ட் போயிட்டு வரோம்."

"ஏன்டா, ரகு வரலை?"

"இல்லை, ரகு அண்ணா தூங்குகிறார்."

"ஆச்சரியமா இருக்கு. நாள் மொத்தமும் சுறுசுறுப்பா இருப்பான். ரெண்டாவது நீ அவனை விட்டுப் பிரியவே மாட்டே. எப்படி விட்டுட்டு வந்தே?"

"இல்லை, ஒரே டயர்டா இருக்கிறதுன்னார். அதான்."

மீனாட்சி பிள்ளையை விசித்திரமாகப் பார்க்கிறாள். இது தன்னுடைய பிள்ளை போல் இல்லையே. ரகு வந்துவிட்டால் தூக்கம் விழிப்பு எல்லாமே ரகுவோடு தான். இன்று என்னாயிற்று? சாப்பிட குளிக்க என்று நூறு முறை கூப்பிட்டுக் கூப்பிட்டு... போதும் போதும் என்று ஆகிவிடும்.

“என்ன ஸ்வேதா?” மீனாட்சி கேட்க,

“அசோக் சொல்றது நிஜம்தான் ஆன்ட்டி. ரகு தூங்கியாச்சு. நாங்க எத்தனை நேரம் அங்கே இருக்கறது... அதான் வந்துட்டோம். ஓ.கே. ஆன்ட்டி, நாங்க கொஞ்ச நேரம் வாக் போயிட்டு வரோம். ரகு எழுந்தார்னா எங்களைத் தேடினா நீங்க இங்கேயே பிடிச்ச வையுங்க. வந்துடறோம்.”

இருவரும் மெதுவாக எழுந்து சுரத்தில்லாமல் நடக்கிறார்கள். ஒரு பெரிய பாதையைச் சுற்றிக் கொண்டு... நடையில் தள்ளாட்டம்தான்.

“என்ன அசோக், ஸைலன்டா வரே?”

“என்ன பேசச் சொல்றே?”

“நீயேன் இத்தனை டிஜெக்டட் ஆகிட்டே - இந்த எக்ஸ்பெரிமென்ட் பண்ணலேன்னா உயிரே போயிடுமா என்ன?” ஸ்வேதா அசோக்கை ஆசுவாசப்படுத்துகிறாள். தைரியமாய் இரு என்று தைரியமூட்டுகிறாள்.

அசோக் எதற்கும் பதில் பேசவில்லை. “கமான் அசோக், ஏதாவது பேசு.” ஸ்வேதா சொல்ல, வெகு தூரம் வந்து விட்டனர். சற்று தள்ளித் தள்ளி வீடுகள் இருக்கும் பகுதிக்கு வந்தனர். அங்கிருந்து இன்னும் கொஞ்ச தூரம் நடந்து சென்றால் ஏரி வந்துவிடும். இப்படியே திரும்பிவிட வேண்டியதுதான். சொன்னபடியே நடந்து சென்றவள்,

“ஏய் அசோக்... அங்க பாரு...” சற்று கீச்சுக் குரலில் கத்துகிறாள். “அதோ பாரு...”

ஒரு வீட்டின் முன்னால் குச்சிகளால் ஆன முகம் ஒன்று ஈ என்று இளித்தபடி நிற்க, “அசோக் வாட் ஈஸ் திஸ்?” என்று இன்னும் கீச்சுக் குரலில் கேட்கிறாள்.

“உனக்குக் கண்ணுக்குத் தெரியுதா?”

“ஓ... ரொம்ப நல்லா தெரியுது.”

“அது...”

“அது பேயா? மூளையே இல்லையா உனக்கு? வெறும் குச்சியைத் தொங்கவிட்டு இருக்கான். வெறும் அழகுக்காகத் தொங்குது. இது கூடத் தெரியலையா உனக்கு?” அசோக் கத்த, சற்று தூக்கிப் போட்ட மனதைச் சரிப்படுத்திக் கொள்கிறான்.

“அ....ப்பா! பயமுறுத்திவிட்டுட்டே. வா, திரும்ப வீட்டுக்குப் போகலாம். அவன் திரும்பி நடக்கும் போது ஸ்வேதா பயந்தவாறே நடுங்கியவாறே திரும்பி வருகிறாள். மெதுவாகச் சுற்றும் முற்றும் பார்க்கிறாள். மூலையில் ஏதோ முகம் தெரிவதைப்போலத் தோன்ற, திரும்பிப் பார்க்காமல் அசோக்கோடு நடக்கிறாள். அவன் வேகமாகப் போக ஈடு கொடுக்க முடியாமல் ஓடுகிறாள்.

“ஏய், நில்லு அசோக். போரடிக்காதே. என்னால வேகமாக நடக்க முடியலே. பயமா வேறு இருக்கு.”

“உனக்குத்தான் பயமா இருக்கு இல்லே. எதுக்கு இப்ப வெளியிலே போகணும்னு ஆரம்பிக்கறே?”

“ஓ.கே. தப்புதாம்பா. தெரியாம கேட்டுட்டேன். இப்ப திரும்பிப் போகலாம். கொஞ்சம் மெதுவாக நட.”

திரும்பி வந்து கொண்டிருக்கும் போது எதிர்ப்பட்டாள் அந்தக் கிழவி.

“ஏன் மெதுவா போகணும். போற இடத்துக்கு வெள்ளனே போ.” தான் எப்போதோ எங்கேயோ சொன்னது இந்தக் கிழவிக்கு எப்படித் தெரியும்?

அசோக்கும் சற்று அதிர்ந்து போய்ப் பார்க்க, “மெதுவா நடந்தாலும், வேகமா நடந்தாலும் போறதைப் புடிச்ச வைக்க முடியாது கண்ணு!” என்று கிழவி கூற, மறுபடியும் இருவருமே திடுக்கிட்டாற்போல் பார்க்க,

“என்ன பாட்டி சொல்றீங்க?”

“புரியலையா தம்பி, ஒரு உசிர் போகப் போவுது.”

8

சொல்லிவிட்டுத் தலையைத் தலையை ஆட்டுகிறாள். எண்ணெய் காணாத தலை. வறண்ட நீட்ட முடி. உள்ளாழ்ந்த கண்கள், பொக்கையாய்க் கன்னக்குழிகள் கிழத்தன்மையைப் பறைசாற்ற, எங்கோ மியூஸியத்தில் இருக்கும் பழைய கால முதுமையான சிற்பம் போல் இருக்கிறாள்.

ஏனோ அவளைப் பார்க்கப் பார்க்க வயிற்றைக் கலக்கியது. அவளே ஒரு பேய் போல்... வேண்டாம்... ‘அசோக்! வா, ஓடிடலாம்...” அவன் காதில் கிசுகிசுக்கிறாள்.

“எங்க கண்ணு ஓடப் போற? உன் விதிகிட்டேயிருந்தா?”

ஸ்வேதாவிற்குப் பேச வாய் எழவில்லை. மௌனமாகக் கிழவியைப் பார்க்கிறாள்.

“முடிஞ்சா காப்பாத்த முயற்சி செய்.” ஸ்வேதாவைப் பார்த்துக்கூற, ஸ்வேதா பதில் பேசாமல் விழிக்கிறாள்.

“பாட்டி, யாருன்னு சொல்லிட்டுப் போங்க?”

“யாருன்னு நிச்சயமா தெரியுமா? நாளைக்குக் காலையில் அஞ்சு மணிக்கு குருசாமி கோவிலுக்கு வந்தா, அந்தத் தூணோரம் நின்னுகிட்டு இருப்பான் ஒருத்தன். அவனைக்

கேளு. உன் வண்டவாளத்தைப் பிட்டுப் பிட்டு வச்சிடுவான். இறந்த காலம் எதிர்காலம் எல்லாத்தையும் பிட்டுப்பிட்டு வைப்பான்.”

அசோக் பார்த்துக் கொண்டிருந்த போதே, கிழவி வேக வேகமாகப் போகிறாள். சிறிது நேரத்தில் ஏதோ பள்ளத்தில் போய் மேட்டிலேறி மறைந்து விடுகிறாள். அவளையே பார்த்த வண்ணம் இருந்த ஸ்வேதா மெதுவாகக் கேட்கிறாள்.

“இப்ப என்ன பன்றது?”

“ஒண்ணும் பண்ண முடியாது. ரகு அண்ணாகிட்டே இதைப்பத்தி பேசணும்.”

“வேண்டாம்,” என்கிறாள் ஸ்வேதா.

“ஏன்?”

“முதல்லே என்னன்னு தெரிஞ்சுப்போம். அப்புறம் பேசலாம்.”

“நீ பேசாம இரு. நான் ரகுண்ணாகிட்டே பேசியே ஆகணும். அவர் இல்லாம எதிலேயும் நான் இறங்க மாட்டேன்.”

“என்ன அசோக்; இப்படி பிடிவாதம் பண்ணே? அவர் ஏற்கெனவே ஆவி கூடப் பேசறேன்னு ஒரே வீக்காகிப் படுத்துக்கிட்டு இருக்கார். அவரை ஏன் டிஸ்டர்ப் பண்ணணும். யாரு என்னன்னு நம்ப பாத்துட்டு வரக் கூடாதா?”

“நாம இல்லே. நானும் அவரும்தான் போகப்பறோம். நீ வீட்டிலேயே இரு.”

“ஏய், என்ன... சந்தடி சாக்கிலே என்னை விட்டுட்டே!”

“ஆமா உன்னைக் கூட்டிக்கிட்டுப்போய் என்னபண்ணுது? எதைப் பார்த்தாலும் பயம்.”

“என்ன பயந்துட்டேன்?”

“வாசல்லே கட்டி வைச்சிருந்தாங்களே, அதைப்பாத்துப் பயப்படலே.”

“அசோக்! ஏதாவது பேசாதே. நேத்து எக்ஸ்பீரியன்ஸே ஒரு மாதிரி இருந்தது. போதாத குறைக்கு அந்த ரகு வேற, மெட்டேஷன் செய்து ஏதேதோ சொல்லி....

“ஸ்வேதா! போதும். விடு. நானும் ரகு அண்ணாவும் தான் நாளைக்குப் போறோம். நீ வர வேண்டாம்.”

“ஏய்...” ஏதோ சொல்ல வந்தவளைச் சொல்லவிடாமல் தடுத்து சற்று வேகமாக வீட்டை நோக்கிப் போகிறான்.

நேரே ரகு வீட்டிற்குப் போன போது ரகு விழித்திருந்தான்.

“ஏய் அசோக், எங்கடாபோயிட்டே? ரொம்ப நேரமா உன்னைத் தேடிக்கிட்டு இருந்தேன்.”

அசோக் தான் சென்றதையும், நடந்தவையையும் கூறக்கூற, “இட் ஈஸ் இன்ட்ரஸ்டிங். நாளைக்கு காலையிலே ஷார்ப்பா அஞ்சு மணிக்கு அங்க இருப்போம்!” என்கிறான்.

“ஓ.கே.” என்றவன், ரகுவிடமே அமர்ந்து கொண்டு, ஆவிகளைப் பற்றி அவன் சேகரித்து வைத்திருந்த செய்திகளை எல்லாம் படிக்கிறான்.

“இதைப் பாத்தியா அசோக். ஆவியிலேகூட நல்ல ஆவி,கெட்ட ஆவி எல்லாம் உண்டாம். சாதாரணமா ஆவி நம்பளை ஒண்ணும் பண்ணாதாம். அவைபாட்டுக்கு ஒதுங்கிப் போயிடுமாம். ஆனா கும்பலா வருது அந்தக்

கெட்ட ஆவி. அது ஏதாவது சேஷ்டை பண்ணிட்டுப் போகுமாம். நடுநிசிவேளை, நடுப்பகல், அந்திவேளை அப்போதெல்லாம் அவைகளோட பவர் அதிகம்கறாங்க!" ரகு கூறக் கூற,

“உங்களுக்கு இதெல்லாம் யார் சொன்னா?”

“ஒரு தடவை நமக்கு ஜோஸியத்துலே இன்ட்ரஸ்ட் வந்ததே, ஞாபகம் இருக்கா. அன்னிக்கு நமக்கு எல்லாத்தையும் எக்ஸ்பிளெய்ன் பண்ணாரே ஒரு அஸ்ட்ராலஜர்... மிஸ்டர் சந்திரன். அவருதான் சொன்னாரு. அவரு இராத்திரி பன்னிரண்டு மணிக்கு மைதானத்திலே போய் நிஷ்டையிலே இருப்பாராம். ரொம்ப ஆழ்நிலை தியானத்திற்குப் போகும் போது அவரைச் சுத்தி நிறைய ஆவிகள் போறது அவருக்குத் தெரியுமாம். ஆனா அது பாட்டுக்கு வேகமாகப் போயிட்டு இருக்குமாம். துஷ்ட ஆவிகும்பலா வரும்போது அதுவும் சேஷ்டையைக் காண்பிச்சுட்டுப் போயிடுமாம். சொன்னாரு. அவரு நான் படிக்கற ஊருக்கு வந்திருந்தாரு. அப்பத்தான் ஆவிபத்தி கேட்டுத் தெரிஞ்சுக்கிட்டேன்.”

“ஆனா எனக்கு ஒண்ணு புரியவே இல்லை. செத்தா எல்லாருமேதானே ஆவி ஆகணும்.”

“ஆமா.” -

“பின்ன மனுஷனைத் தவிர மத்த ஜீவராசிகளெல்லாம் ஆவி ஆகாதா?”

“மனுஷன் மட்டும்தான் ஆக முடியும்.”

“ஏன்? கடவுள் படைப்பில் எல்லாம் சமம் என்றால் எல்லோரும்தான் ஆவியாக வரணும்.”

“அப்படி இல்லைப்பா. சிந்திக்கத் தெரிஞ்சவன் மனிதன். அவன் மட்டும்தான் ஆவியாவான்.”

“அப்ப இன்னொரு சந்தேகத்தையும் சொல்லுங்கண்ணா. நம்மோட பாவ, புண்ணியத்தைப் பார்த்துத்தான் பிறவின்னு சொன்னார்கள். இந்தப் பிறவியில் மனுஷன்னா அடுத்த பிறவியில் நாயாகக் கூடப் பிறக்கலாம்னு சொல்றாங்க. இது உண்மையா?”

“அதெல்லாம் எனக்குத்தெரியாது!” ரகு சொல்லிவிட்டு, “நாளைக்குக் காலைலே விடியறதுக்குள்ளே எழுந்து கிளம்பிடணும்!” என்கிறான். அதற்குப் பிறகு என்னென்னவோ மணிக்கணக்காகப் பேசினார்கள்.

“அசோக்... அசோக்...” அசோக்கின் தாயார் சாப்பிடக் கூப்பிடும் வரையில் அசோக் ரகுவின் வீட்டிலே இருக்கிறான்.

ரகுவிடம் விடை பெற்றுச் சாப்பிடப்போகும்போது, ஸ்வேதா உம்மென்று உட்கார்ந்திருந்தாள். சாதாரணமாக, ‘ஏய் அசோக், வா.’ இதைச் சாப்பிடு. அதைச் சாப்பிடு!’ என்பாள். ஏதாவது சொல்லி அவனைக் கலாய்த்துக் கொண்டே இருப்பாள். இன்று பேசவே இல்லை.

“என்னாச்சு? மறுபடியும் இரண்டு பேருக்கும் சண்டையா? சாயந்திரம் கூட இரண்டு பேரும் ஒண்ணா போனீங்க? என்ன விஷயம்?”

சாதாரணமாக இருந்தால் ஸ்வேதா படபடவென்று பேசுவாள். இப்போது பதில் பேசாமல் தலைகுனிந்தபடி சாப்பிடுகிறாள். “என்னடா?” அசோக்கைப் பார்த்துக் கேட்க, அசோக்கும் பதில் பேசாமல் சாப்பிடுகிறான்.

அதற்கு மேல் மீனாட்சி பேசவில்லை. பிள்ளைகள் தோளுக்கு மிஞ்சிவிட்டாலே அந்நியர்களாகிவிடுகிறார்கள்.

அவர்கள் உலகம் தனி. அதில் தாய், தந்தைக்கெல்லாம் இடமே கிடையாது. போகட்டும்... மௌனமாக அவர்களுக்குச் சாப்பாட்டைப் போட்டுவிட்டு, எல்லாவற்றையும் ஒழித்துப் போட்டுவிட்டுத் தன் வேலைகளைக் கவனிக்கிறாள்.

ஸ்வேதா மாமிக்கு உதவியாகக் கொஞ்சம் வேலைகளைச் செய்து விட்டு அசோக்கைத் திரும்பிக்கூடப் பார்க்காமல் தன் அறைக்குச் சென்று கதவைச் சாத்திக் கொள்கிறாள். மெதுவாக எழுந்து கடிகாரத்தில் நாலரை மணிக்கு அலாரம் வைத்துவிட்டுப் படுத்து விடுகிறாள். சிறிது நேரம் புரண்டு படுத்தவள், தூக்கமில்லாமல் தவித்தவள். பின் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் ஆழ்ந்து விடுகிறாள்.

இங்கே அசோக்கிற்கு உறக்கமே வரவில்லை. இப்படியும் அப்படியும் நடக்கிறான். சிறிது நேரம் புத்தகத்தை வைத்துக் கொண்டு படிக்கிறான். சிறிது நேரம் பாட்டுக் கேட்கிறான். சிறிது நேரம் உலாவுகிறான். அலைபாயும் மனதை அடக்கமுடியாமல் தவிக்கிறான். ஜன்னல் கதவை நன்றாகத் திறந்துவிட்டு, திரைச் சீலைகளை அகற்றிவிட்டு, சில்லென்ற காற்றை இழுத்துச் சுவாசிக்கிறான்.

எத்தனை நேரம் அப்படியே இருந்தானோ, தெரியவில்லை. சட்டென்று யாரோ போவது போல் உணர், ஒரு நிமிடம் விதிர்த்துப் போகிறான். யாரது இந்தப் பாதி ராத்திரி வேளையில்... சட்டென்று, 'ஏய் யாரது?' என்று கேட்க வாயெடுக்கிறான். குரலே எழவில்லை. யாரது, ஜன்னலுக்கு அருகில் வந்து பின் மெதுவாகத் தூரத் தூரப்போவது? யார் என்று சரியாகத் தெரியவில்லையென்றாலும் நிச்சயமாக யாரோ என்று மட்டும் தெரிந்தது.

மனது அடித்துக் கொள்ள, திறந்துகிடந்த ஜன்னலைக்கூட மூடக் கைவராமல் யோசிக்கிறான். கையைத் தூக்கக்கூட

ஏனோ பயமாகத் தான் இருந்தது. ஸ்வேதா சொல்வது போல் ஏதாவது பேயா? முதன் முறையாக அசோக்கின் நெஞ்சில் பயம் தோன்ற ஆரம்பித்தது. பயங்கரமான திரைப்படத்தைப் பார்ப்பது போன்ற ஒரு உணர்வு. எதற்கு இந்த ஆராய்ச்சி எல்லாம்? ஸ்வேதா சொல்வது போல் எல்லாவற்றையும் மூட்டை கட்டி வைத்தால் என்ன? யோசனை எழுந்தது. பின் மெதுவாக நகர்ந்தான். உடலிலிருந்த மொத்த சக்தியும் போய்விட்டது போன்ற ஒரு உணர்வு. ஓசைப்படாமல் நடந்து வந்து தன் படுக்கையில் விழுந்த போது, உடல் முழுவதும் ஒரு நடுக்கம் ஏற்பட்டது. சம்பந்தமில்லாமல் ஆழ்நிலை தியானத்தின் போது இருந்த ரகுவின் குரல் வேறு கேட்டுக் கொண்டே இருந்தது.

தூங்க முடியாமல் சிரமப்படுகிறான். மெதுவாக எழுந்தவன் நிலை கொள்ளாமல் தவிக்கிறான். தான் பார்த்த உருவம் மனதை என்னவோ செய்தது. உருவத்தின் முகமோ, கண்களோ தெரியவில்லை. ஏதோ ஒரு மனிதனைப் போல, ஒரு ஜந்து போவதைப் போல்தான் தோன்றியது. யாராக இருக்கும்? மனிதனா? இல்லை, ஆவியா? ஆவி என்றால் யாருடைய ஆவி? இத்தனை நாட்கள் இல்லாமல் இப்போது ஏன் உலாவுகிறது? தான்கூடச் சில நாட்கள் தூக்கம் வராமல் தவித்ததுண்டு. அப்போதெல்லாம் இருட்டை அனுபவித்த வாரே குளிர்ந்த காற்றை நுகர்ந்திருக்கிறோம். அப்போது இந்த மாதிரி யாரும் வந்ததில்லையே.

கைகள் லேசாக நடுங்க வெட்கமாக இருந்தது. யாரேனும் பார்த்துத் தொலைத்துவிட்டால் அவ்வளவுதான். அதுவும் ஸ்வேதா பார்த்துவிட்டால் கிழித்துவிடுவாள். “என்ன பயம் பயம் என்று சொன்னாய்... இப்ப பொம்பளைங்களே தேவலை!” என்று கேலி செய்வாள்.

அவள் நினைவு தோன்றியதும் நெஞ்சில் ஒரு தைரியம் தோன்றியது. தனது படுக்கை அறையில் இருந்த கட்டிலுக்குப் போனவன் அப்படியே மல்லாக்கப்படுத்துக் கண்களை மூடிக் கொள்கிறான்.

வெகு நேரம் வரை தூக்கம் வராமல் புரண்டு படுத்தவன். பின் மெல்ல மெல்ல உறங்கிப் போனான்.

இங்கே ரகுவும் தூக்கம் வராமல் புரண்டு படுக்கிறான். ஏனோ கொஞ்ச நாட்களாகவே சரியான தூக்கம் என்பதே இல்லை. படுத்தவுடன் தூக்கமே வருவதில்லை. கொஞ்ச நேரம் தூங்கினால் போதும், மறுபடியும் விழிப்பு வந்து விடுகிறது. பின் ஏதோ ஒரு அமைதியின்மை. ஏதோ ஒன்றை இழந்த நினைவு. கடந்த கொஞ்ச நாட்களாகவே இந்த அமைதி இன்மைதான். இதற்கு மருந்து என்ன? மெல்ல கண்களை மூடினால் அன்று ஏரியின் அருகில் பார்த்த முகம் மிக மிகப் பெரியதாக, பின் மிக மிகச் சிறியதாக... பின் சிரிப்பொலிகள். கண்களை மூடச் சற்றுப் பயமாகத்தான் இருந்தது. துடிதுடிக்கும் மனத்துடன் அலைந்து கொண்டு இருந்தான்.

அன்றும் எத்தனை முயற்சி செய்தும் தூங்க முடிய வில்லை. மெதுவாக எழுந்து திறந்திருந்த ஜன்னல் வழியாக வெளியே பார்க்கலானான். சிறிது நேரம் இங்கே அங்கே பார்த்தபின்தான் யாரோ ஒருவர் தன்னைத் தவிர இருப்பது தெரிய, கத்த வாயெடுத்தான். நிமிட நேரம்தான். அந்த உருவம் சுவரின் வழியாகவே வெளியே வேகமாகச் சென்று கொண்டே இருந்தது. உருவம் மட்டும் தெரிந்தது. யாரென்று தெரியவில்லை. மனம் படபடக்க, பார்த்துக் கொண்டே இருக்கிறான்.

வேகமாகப் போன அந்த உருவம் தொடுவானம் வரைக்கும் சென்று மறைந்தது. சன்னமாகச் சிரிக்கும் சிரிப்பொலி மட்டும் கேட்டது. படபடக்கும் இதயத்தோடு பார்த்துக் கொண்டு இருக்கிறான் ரகு. ஏதோ ஒரு அமானுஷ்ய சக்தியின் பிரவேசம் புரிந்தது. 'ஆமாம், நன்றாகப் புரிகிறது. தன் கண்முன்னே தோன்றும் ஆவி நல்லதா அல்லது கெட்டதா? தன்னை எதுவும் செய்யாதா? அதைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள முயற்சிக்கையில் அது தன்னைக் கொன்றுவிட்டால்... குப்பென்று ரகுவிற்கு வியர்த்தது. அசோக்கிடம் இதைப்பற்றிப் பேச வேண்டும். கேட்டால் இன்னும் பயந்து விடுவான். வெகு நேரம் தூக்கமின்றி அலைந்து அலைந்து பின் தூங்கி விடுகிறான் ரகு.

இரவு வெகுநேரம் விழித்திருந்ததாலோ என்னவோ, காலை ஏழு மணிவரைக்கும் கண்ணைத் திறக்கவே முடியவில்லை. ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருந்தான். அசோக்கும் இரவு முழுவதும் விழித்திருந்ததால் எழுந்து கொள்ளவே இல்லை.

ஆறு மணிக்கு எழுந்த ஸ்வேதா, 'ஐயையோ! லேட் ஆகிவிட்டது!' என்று பதறி அவசரம் அவசரமாகப் பல்லைத் தேய்த்துக் குளித்துவிட்டு மாமி கொடுத்த காபியை விழுங்கி விட்டு வேக வேகமாகக் கிளம்புகிறாள்.

9

நீலநிற அழுத்தமான ஜீன்ஸ், வெள்ளை நிறக் குட்டை பனியன், தலையை அழுத்திக்கட்டி ஒரு க்ளிப் போட்டு

இருக்கிறாள். ஒரு கையில் செப்புக் காப்புபோல் ஏதோ ஒன்று. இன்னொரு கையில் வாட்ச். இரண்டு கைகளிலும் ஆள்காட்டி விரலில் மோதிரங்கள். நீலக்கல் பதித்த வெள்ளி மோதிரம், இன்னொன்று முத்தும் பச்சையும் வைத்த தங்கமோதிரம், காதுகளில் பெரிய தங்க வளையங்கள்...

பார்த்துக் கொண்டே இருந்த மீனாட்சி பெண்ணின் உருவத்தை எடைபோடுகிறாள். மூக்கும், கண்களும் தெறித்துவிட்டாற்போல் இருக்கிறது. சற்று தடியான கன்னக் கதுப்புகளும் லேசாகத் தூக்கிய மோவாயும், ஆழ்ந்த ரோஸ் நிறத்தில் கச்சிதமாக உள்ள உதடுகளும், ...நாத்தனார் சரி என்றால் பையன் படிப்பு முடிந்ததும் இந்தப் பெண்ணையே மருமகளாக்கிக் கொள்ளலாம். என்ன அழகு. என்ன அழகு. அழகு மட்டுமா... கள்ளம் கபடம் இல்லாமல், கர்வம் இல்லாமல் பழகும் விதம். இவள் எனக்கு மருமகளாக வருவாளா?

காலை ஓட்டம் (ஜாகிங்) போவது போல், ஸ்வேதா லேசாக ஓடுகிறாள். காலை ஐந்து மணிக்கு அல்லவா அந்த ஆளைப் பார்க்கச் சொன்னார்கள். இப்போது இங்கேயே ஆறு ஆகிவிட்டது. பார்ப்போம். எப்படியும் இறந்த காலம் நிகழ்காலம் எல்லாவற்றையும் சொல்பவர்களிடம் கூட்டம் இருக்கும். இருவரும் சென்றிருந்தாலும் நின்று கொண்டு தான் இருப்பார்கள். பார்ப்போம். தானும் பார்த்து விட்டு வந்து விடலாம். அட்லீஸ்ட் மறைந்திருந்தாவது பார்க்க வேண்டும். என்ன ஏது என்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

சிறிது தூரம் வந்திருப்பாள். எதிரே வந்தார் மாமா. "என்னம்மா வீட்டுக்கு வந்ததிலிருந்து ஆளையே பிடிக்க முடியலை. உங்கூட கொஞ்ச நேரம் பேசணும்னு பார்க்கறேன். எங்க ஓடிக்கிட்டே இருக்கே?"

"ஜாகிங் மாமா. மார்னிங் எப்பவுமே போறதுதான்."

"ஓ.கே. வந்தப்புறம் பேசலாம்," என்றவர்,

"ஒண்ணு சொல்ல மறந்துட்டேன். அந்த வெட்டிப் பசங்களோடு சேர்ந்து நீயும் ஊரைச் சுத்தாதே. நீ கொஞ்சம் இளைச்சுப் போனாலோ, இல்லை... கருத்துப் போனாலோ உங்கம்மாவுக்கு நான் பதில் சொல்லணும். உங்கம்மா பின்னி எடுத்துடுவா."

"ஓ.கே. அங்கிள். டோனட் பாதர். எனக்கு ஒண்ணும் ஆகாது. பை..." என்றவாறே புறப்படுகிறாள். இதற்குள் அவர்கள் கேட்டுவிட்டு வந்திருப்பார்களோ என்னவோ, சே! பாழாய்ப் போன தூக்கம் கொஞ்சம் முன்னாடி எழுந்திருக்கணும். இன்னிக்கு கட்டாயம் போகணும்னு தெரிஞ்சு கூட படுத்துட்டுக் கிடந்தேன் பாரு... லேசாகத் தலையில் அடித்துக் கொள்கிறாள்.

இருள் பிரிந்தும், பிரியாதநேரம். மணி ஆறரைக்குமேல் ஆகிவிட்டது. அங்கங்கே மாடுகளும் கன்றுகளும் உலாவ, பால்காரர்கள் குவளையோடு நடக்கிறார்கள். சிலர் சைக்கிளில் பால் எடுத்து வந்து மணி அடித்து 'பால்' என்று குரல் கொடுக்கிறார்கள். சின்னப் பையன்கள், வயதானவர்கள் என்று சைக்கிளில் பேப்பர் எடுத்து வந்து வீடுவீடாகப் போடுகிறார்கள். ஒரு நடுத்தர வயதுப் பெண்மணிகூட சைக்கிளில் பேப்பரைப் போட்டு விட்டுப் போவதை ஆச்சரியமாகப் பார்க்கிறாள் ஸ்வேதா. மும்பையில் ஆண், பெண் வித்தியாசங்கள் கிடையாது. பெண்ணுக்குத் தனியான இருக்கைகளும் கிடையாது. அங்கே ஆணுக்குச் சமமாகப் பெண்ணும் வேலை பார்க்கிறாள். ஆனால் சென்னையின் புறநகர்ப்பகுதி ஏறக்குறைய கிராமம்தான். இதில்கூட

பெண்கள் இந்த வேலை செய்கிறார்கள். பரவாயில்லை. நல்ல முன்னேற்றம்தான். ஆனால் இந்த ஊருக்கு வந்ததிலிருந்து ஒன்றை மட்டும் பார்க்கிறாள். பெண் என்பவள் கட்டிட வேலைக்குப் போகிறாள், வயல் வேலைக்குப் போகிறாள், புடைக்க பொறுக்க என்று எல்லா வேலைக்கும் பெண்தான். சில இடங்களில் பெண் பால் கறப்பதைக்கூடப் பார்த்திருக்கிறாள். இத்தனை இருந்தும் வீட்டில் சமைத்து, வீட்டைச் சுத்தம் செய்து, குடித்துவிட்டு வரும் கணவனிடம் அடிபட்டு... ஏன் இப்படி? இங்கேயும் ஆணுக்குப் பெண் சமமாக வேலை செய்கிறாள். ஆனால் மும்பையில் இருக்கும் உரிமைகள் இங்கே இல்லை. அது மட்டும் தெள்ளத் தெளிவாகத் தெரிகிறது.

ஏற்கெனவே குருசாமி கோவில் எங்கே எது என்று கேட்டு வைத்தாகி விட்டது. போனதடவை சென்ற மஞ்சு ஏரிப்பக்கம் தான்கோவில் இருக்கிறது. போகும் போது தான் பார்த்த ஞாபகம் இருந்தது. இவள் சற்று விரைவாக நடந்து கோவில் பக்கம் வரும்போதே மணி ஏழு அடித்தது. பகல் நேரமானதால் முகத்தைப்பற்றிய பயமோ கண்களைப் பற்றிய பயமோ, இல்லை... சிரிப்பொலி கேட்குமே என்ற பயமேயில்லாமல் நடக்கிறாள். ஏரியைத் தாண்டி, கோவிலுக்கருகில் வரும் போது எந்தவிதப் பயமும் இல்லை. பார்ப்போம்.

ஏரியின் பக்கவாட்டுக் கரைவழியாக விரைந்து வந்து கோவிலை அடைகிறாள். அசோக், ரகு யாரையும் காணவில்லை. எனக்கு முன் வந்துவிட்டுப் போய்விட்டார்களா? இரண்டு பேரும் ஆளையே காணவில்லையே. ஏதாவது செய்தியைக் கேட்டு இருப்பார்களா? எனக்குத் தெரியக்

கூடாது என்று எங்கேனும் ஓடிவிட்டார்களா? யோசித்துப் பார்த்ததில் தலைதான் சுழன்றது.

கோவில் சற்று காலியாகத்தான் இருந்தது. ஏதோ தெரிந்தவர்கள் ஒருவர் இருவரை தவிர வேறு யாரும் கிடையாது. இவர்கள் மாமி வீட்டுக்குப்பக்கத்தில் இருப்பவர்கள். வந்து கொஞ்ச நாட்களானதால் சற்று பழக்கம். 'என்னம்மா ஒத்தையிலே இம்புட்டு தூரம் வந்திருக்கே! என்ன விஷயம்? என்ன ஆச்சு?'

“ஏந்தாயி அதான் நம்ப அசோக் பயலை அழைச்சுகிட்டு வரதுதானே? ஏன் தனியா வறே?”

“அசோக் இங்கே வரலியா? அவனைத் தேடித்தானே நானே வந்தேன்.”

“வரலியே.”

“ஒருவேளை காலையிலே வந்துட்டுப் போயிருப்பாங்களா? ஏதோ குறி கேக்கணும்னு சொல்லிட்டு இருந்தாங்க.”

“அது விடியற்காலையில்தான் தாயி. இன்னிக்கு செம கூட்டம். அதனால் கொஞ்சம் பேருக்குத்தான் குறி சொன்னாங்க. மீதிப் பேர் எல்லாம் போயிட்டாங்களே. ஆனா அசோக் வரலீங்களே.”

அப்படியே அமர்ந்து விடுகிறாள் ஸ்வேதா. அசோக் இருப்பானோ என்னவோ என்று படபடவென்று ஓடிவந்தது வேறு நெஞ்சை என்னவோ செய்ய, அமர்ந்தவள் கண்ணை மூடிக்கொள்கிறாள். தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொள்கிறாள். சற்று நேரம் கண்ணை மூடிக் கொண்டிருந்துவிட்டு, பிறகு மெதுவாகக் கண்ணைத் திறந்து பார்க்கிறாள். தன்

பக்கத்து வீட்டு அம்மாகூடப் போயாகிவிட்டது. கர்ப்ப கிரஹத்தின் கதவுகளை மூடிவிட்டு, கம்பிக் கதவு போடப் பட்டிருந்தது. இரண்டு கைகளையும் தூக்கிக் கும்பிட்டவள் கன்னத்தில் போட்டுக் கொண்டு, சுற்றும் முற்றும் பார்த்தபோது கோமணம் கட்டிய ஒரு ஆள் மட்டும் ஒரு தூணோரம் அமர்ந்து கொண்டு எங்கோ வேடிக்கை பார்ப்பது தெரிந்தது.

*அந்தக் கிழவி கூறினாளே, ஒருவேளை அந்த ஆள் இவனாக இருக்குமோ? அதைப்பற்றி இவனிடம் கேட்க லாமா? கேட்டுப் பார்க்கலாம். ஆசை வந்து மெதுவாக அவன் முன்னே வந்து நிற்கிறாள். அமர்ந்திருந்தவன் இவளைப் பார்த்த மாதிரியே தெரியவில்லை. அவனின் பார்வை எங்கோ இருந்தது. அவன் இலக்கும் எங்கோ போல்தான் தோன்றியது.

“ஹலோ... ஹலோ மிஸ்டர்...” என்று கூப்பிடுகிறாள் ஸ்வேதா. இவள் கேள்விகளால் கவலைப்படாதவனாய் எங்கோ பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“என்னப்பா... என்னங்க... கொஞ்சம் பதில் சொல்வீங்களா?”

அவனின் விழிகள்கூட அசையவில்லை. பார்வை எங்கோ இருந்தது.

“ஹலோ, உங்களைத் தாங்க. இங்கே எதிர்காலம் பத்தி சொல்றாரே. அவர் எங்கே?”

அவன் ஒன்றும் பதில் பேசாமல் அப்படியே இருக்க, அலுத்துப் போய்ப் பார்க்கிறாள் ஸ்வேதா.

“ஏங்க ஒரு கேள்விக்குப் பதில் சொல்லக்கூடாதா? குறி சொல்றாங்களே. அது யார்?”

அவன் பின்னும் வாயைத் திறக்காமல் போக, “என்னம்மா, குறி சொல்றவர் கிட்டேயே அது யாருன்னு கேக்கறே. நீங்க ஊருக்குப் புதுசா?” என்று கேட்கிறாள். அப்போதுதான் உள்ளே நுழைபவள்.

இவரா குறி சொல்பவர்? ஸ்வேதா ஆச்சரியப்பட்டுப் போகிறாள். இந்த ஆள் சொல்லியா நடக்கப் போகிறது? சரி, ஏதாவது கேட்டுப் பார்க்கலாம்.

“என்னம்மா பாக்கறே? குறி ஆறு மணிக்குள்ளே சொல்லி முடிச்சிடுவாங்க. அப்புறம் அதுவும் நம்பளைப் போலதான். அது எப்பவுமே எதையோ யோசிச்சுகிட்டு உக்காரும். நாம வற்புறுத்திக் கொடுத்தாதான் சாப்பிடும். இல்லைன்னா பட்னிதான். இப்ப எத்தனை கேட்டாலும் பதில் சொல்லாது. வேஸ்ட்தான்.” அவள் மறுபடியும் சொல்ல,

ஸ்வேதா வேறொரு பெண்ணின் பேச்சைக் கேட்டு மெதுவாக எழுந்து கோவிலை வலம் வருகிறாள்.

“எதற்கும் கடைசி முறையாகக் கேட்டுப் பார்க்கலாமா?”

“ஐயா...

ம்... தெரிந்து கொண்ட பாவனைகூட இல்லாமல் வானத்தைப் பார்த்தபடி அமர்ந்திருக்க, சற்று தளர்ந்து போய் நடக்கிறாள். மறுபடியும் ஏரியை அடையும் போது ஏரியின் நீலநிறமான தண்ணீர் சில்லென்ற காற்றோடு பரந்து நிற்க, மெய்ம்மறந்து பார்க்கிறாள்.

தண்ணீரே எப்போதுமே அழகுதான். ஏரி முழுவதுமாக ரொம்ப நல்ல நீல நிறத்தில் ஓரங்களில் வெண்மை நுரையோடு மிகமிக அழகாக இருந்தது. ஏரியில் இருக்கும்

மீன்களுக்காக வெள்ளை நிறக் கொக்குகள் அப்படியே பறந்து வந்து நட்ட நடு ஏரியில் கூட்டமாக அமர்ந்து, பின் மீன் கிடைத்ததோ என்னவோ, சிறகுகளை விரித்துப் பறப்பதைப் பார்க்கும் போது மனம் குதியாட்டம் போட்டது. ஏரியின் ஒரு மூலையில் சிலர் குளித்துக் கொண்டும், துணி துவைத்துக் கொண்டும் இருக்க, ஏரியின் மையப்பகுதியில் படகுகள் சென்று கொண்டிருக்கின்றன. மேலே இருந்த வெண்மையான பஞ்சப் பொதி போன்ற மேகமும், சில்லென்ற காற்றும் பறவைகளின் ரீங்காரமும் மனதைச் சுண்டி இழுக்க, அங்கேயே சிறிது நேரம் தன்னை மறந்து அமர்ந்து விட்டாள்.

எத்தனை நேரம் அமர்ந்திருந்தாளோ, காலை நிறச் சூரியனின் கதிர்கள் பட்டு லேசாகச் சிவந்து மேகக்கூட்டங்கள் வர்ண ஜாலத்தைப் புரிய, நிமிடத்திற்கு நிமிடம் மேகத்தில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுக் கொண்டே இருந்தன. சட்டென்று எல்லா மேகங்களும் கலைந்து போனதுபோல் ஒரு உணர்வு. மறுபடியும் அன்று பார்த்த முகத்தின் வடிவம் தெரிவது போல் மனதில் நினைக்க, சட்டென்று எழுந்திருக்கிறாள். தெரியும். இப்படித்தான் முடியும் என்று, தெரியும். வேண்டாததை நினைத்து அதுவே கண்களுக்கு முன்னால் வருவதுபோல்... போதும்மா. நல்ல நினைவுகள் போய் பைத்தியக்கார ஆவி உணர்வு வருகிறது. பகலாக இருக்கவே சற்றுப் பயமில்லாமல் இறங்கி நடக்கிறாள். அவர்கள் இருவரையும் கேட்க வேண்டும். என்னவென்று கேட்க வேண்டும்? வந்து யாரையோ பார்க்கச் சொல்லி கிழவி சொல்லிற்றே. பார்த்துவிட்டார்களா என்று கேட்க வேண்டும். தன்னை விட்டுப் போனதற்குச் சண்டைதான் பிடிக்க வேண்டும். இரண்டு பேரின் அம்மாவிடம் சொல்லுவதாக மிரட்ட வேண்டும்.

உதட்டில் ஒரு இள நகையோடு, 'என்னதாயி, மிரட்டப் போறியா?' என்ற குரல் கேட்டுத் தூக்கி வாரிப்போட்டது. குறி சொல்பவன் தான். இவள் எத்தனையோ கேட்டும் பதில் சொல்லாமல் வானத்தைப் பார்த்தவன்.

அழுக்கான கோமணத்தோடு பரட்டைத்தலையோடு அவள் முகத்தை ஊடுருவியவாறே சிரிக்க, ஸ்வேதா தூக்கிவாரிப் போட்டவளாய் நின்றாள். இது என்ன அநியாயம்! மனதிற்குள் நினைத்தது இந்த ஆளுக்கு எப்படித் தெரியும்? அவனையே வெறித்துப் பார்க்கிறாள்.

"என்னடா பேசாமல் இருந்தவன் பேசுகிறானே என்று பார்க்கிறாயா?" கொச்சையாகப் பேசாமல் நன்றாகப் பேச, அதிர்ந்து போய்ப் பார்க்கிறாள்.

"எதற்காக என்னைத் தேடி வந்தாய்?" கேட்க, என்ன சொல்வதென்று தெரியாமல் விழிக்கிறாள். "என்னாச்சு? கேக்கணும்னு வந்துட்டு முழிக்கறே?"

ஸ்வேதாவிற்கு உண்மையிலேயே வாய் வரவில்லை. என்ன கேட்பது? எப்படிக் கேட்பது? ஒரு கிழவி சொன்னாள் என்று கேட்பதா? இதைக் கேட்டாலே இவன் சிரித்தால் என்ன செய்வது? மறுபடியும் தயக்கத்துடன் குறி சொல்பவனைப் பார்க்க,

"கேட்கணும்னு இம்புட்டுதாரம் அதுவும் காலையிலே தன்னந்தனியா எந்த துணையும் இல்லாம வந்திருக்கே! கேக்க என்ன தயக்கம்?"

ஸ்வேதா சிறிது தயக்கத்திற்குப் பிறகு மெதுவாகத் தயங்கித் தயங்கி அந்த முதியவர் சொன்ன விஷயத்தைச் சொல்லி, "உசிரு போகும்னு சொன்னாங்களே. யாரு எங்க

மூணு பேர்ல ஒருத்தரா? இல்லை, வேறுயாராவது ஒருவரா? அதுதான் மனதைக் குடைஞ்சுகிட்டிருக்கு.”

குறி சொல்பவன் ஸ்வேதாவையே கொஞ்ச நேரம் பார்க்கிறான். பதில் ஏதும் பேசவில்லை. ஒரு ஆதுரத்துடன் அவளைப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பி நடக்க,

“ஏய்! மிஸ்டர், நில்லுங்க. நான் அப்ப கேட்ட போது பதிலே பேசலை. இப்ப வந்து சும்மா இருந்தவ கிட்டே கேள்வி கேட்டுட்டு இப்ப எதுக்கும் பதில் பேசாமல் போறீங்க. சொல்லுங்க. யாரு போகப் போறாங்க? என்ன கேள்வின்னு கேட்டுட்டு, பதில் பேசாமல் போனா என்னங்க அர்த்தம்? பதில் சொல்லுங்க.”

“உன்னைப் பத்தி கேக்கறியா? சொல்றேன். நீ அமார்க்களமா நல்லா இருப்பே. மனதுக்குப் பிடிச்சவனைக் கல்யாணம் கட்டிகிட்டு சந்தோஷமா, நல்லா இருப்பே! போ.”

“ஏங்க, நான் கேட்டது ஒண்ணு. நீங்க பதில் சொல்றது வேற. நான் யாரு போகப் போறாங்கன்னு கேட்டேனே தவிர, நான் எப்படி இருப்பேன்னு உங்களைக் கேக்கலை. யாரு போகப் போறாங்க? யாருக்கு என்ன ஆபத்து? எப்ப?” முதலில் தயங்கியவள் படபடவென்று கேட்க,

அவளையே ஒரு நிமிடம் பரிதாபமாகப் பார்த்தவன்,

“வேண்டாம்மா. இயற்கை ரகசியத்தை மனுஷன் தெரிஞ்சுகிட்டானா அவன் கடவுளாகிடமாட்டானா? இரண்டாவது, மேலே இருக்கிறவன் ‘வா’ன்னு கூப்பிட்டா, போயிட்டே இருக்கணும். அதைத் தடுக்க எந்த சக்தியாலும் முடியாது. கண்டதுலே மனதைச் சிதற விடாம உன் பொழைப்பை மட்டும் பாரு.” சொல்லிவிட்டு விருட்டென்று

குறி சொல்பவன் மறைய, விக்கித்துப் போய் நின்றான் ஸ்வேதா.

10

இத்தனை நேரம் இருந்த சந்தோஷம், ஆனந்தம் எல்லாமே காணாமல் போயிற்று. தன்னை வாழ்த்துவ திலிருந்து தனக்கு எந்தக் கெடுதலும் கிடையாது என்று தெரிந்தது. அசோக்கிற்கோ, ரகுவிர்கோ யாருக்கோ கெடுதல் என்று புரிகிறது. யாருக்கு? மண்டையைக் குடைந்தது. ரகுவும், அசோக்கும் வரவே இல்லையா என்ன? வேறு எங்காவது போய்விட்டார்களா? எங்கே போய் விட்டார்கள்? தெரிந்திருந்தால் தானும் அங்கே போயிருக்கலாம். ஆனால் கிழவி இந்த ஆளைத்தானே பார்க்கும்படி சொன்னாள். எரிச்சல், வேதனை எல்லாம் மனதைத் தாக்க, மெதுவாக நடக்கத் தொடங்கினாள் ஸ்வேதா. காலையில் அவள் கிளம்பிய வேகம் என்ன... உற்சாகம் என்ன... இப்போது இருக்கும் பிழைப்பு என்ன! எல்லாம் தலை எழுத்துதான்.

உற்சாகம் மொத்தமும் வடிந்து போய் வீட்டிற்குள் சென்றபோது மாமிதான் வரவேற்கிறாள்.

“எங்கே போயிட்டே நீ? அசோக்கூட கேட்டான்!” என்கிறாள். என்ன சொல்கிறாங்க? அசோக் இங்கேதான் இருக்கானா? மனது நினைத்தது. வாய்மொழிந்தது.

“ஆமா, இங்கேதான் இருக்கான். ஒரு அரை மணி முன்னாடிதான் எழுந்தான். ‘என்னம்மா, எழுப்பக்கூடாதா? லேட்டாயிடுச்சே!’”ன்னு சண்டை போட்டான். பல் தேய்த்து குளித்து சாப்பிட்டு எல்லாத்தையுமே மெஷின் ஸ்பீடுக்குச் செய்துவிட்டு அப்புறம் ரகுவைப்பார்க்கப் போனான்.”

“ரகு வெளியே எங்கும் போகலையா?”

“நீ வேற... இவன் போய்த்தான் ரகுவையே எழுப்பி யிருக்கிறான்.”

“அப்படியா...” என்றவள், ‘தானும் சென்றிருக்கக் கூடாதோ’ என்று யோசித்தாள்.

‘இக்னொரன்ஸ் ஈஸ் பிளிஸ்’ (**Ignorance is Bliss**) என்று ஆங்கிலத்தில் ஒரு வாக்கியம் உண்டு. ‘அறியாமை பெரிய வரம்’ என்று சொல்லுவார்கள். தெரிந்து கொண்டு மண்டை குடைவதை விட, தெரியாமல் இருப்பது எத்தனையோ உத்தமம். இந்த விஷயங்களைப் பற்றி தனக்குத் தெரியவில்லை என்றால் தானும் எத்தனை சந்தோஷமாக இருப்போம். இத்தனை நேரத்தில் அசோக்கைச் சீண்டி, ரகுவைச் சீண்டி சந்தோஷம் அடைந்திருக்கலாம். ஆனால் இப்போது வழியே இல்லை. ஏன் இதையெல்லாம் தெரிந்து கொண்டோம் என்று இருக்கிறது.

உணர்வுகள் வடிந்துவிட்ட நிலையில் வீடு வந்து சேர்கிறாள். அதற்குப் பின் சற்று சலசலப்பு குறைந்துதான் போனது.

“என்னம்மா, ரொம்ப டல்லா இருக்கே! என்னாச்சு?” மீனாட்சி திருப்பித் திருப்பிக் கேட்கிறாள்.

“என்னாச்சு உன் அருமை நாத்தனார் பெண்ணுக்கு? ஏன் ஒண்ணும் வாயே திறக்கறதில்லை?” அசோக்கூட கேட்கிறான்.

நான்கு நாட்கள் சென்றிருக்கும். அசோக்கும் ரகுவும், எங்கோ போவதும், எங்கோ வருவதும்... ஆனாலும் விடியற்காலை மட்டும் அவர்களால் கிளம்பவே

முடியவில்லை. ஸ்வேதா எல்லாவற்றையும் மௌனமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள். ஒரு வித ஆதங்கத்தோடு பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள். 'ஏய், என்ன ஸ்வேத்... என்னாச்சு உனக்கு? அசோக்கூட கரிசனமாகக் கேட்கிறான். "என்ன பயந்துட்டியா?" கண்ணைச் சிமிட்டியபடி கேட்கிறான்.

ஸ்வேதா பதில் பேசவில்லை. தான் செய்யவேண்டிய பிராஜக்ட்டைப் பற்றிய வேலைகளில் மூழ்கிவிடுகிறாள். ஆனாலும் மனது அதிலும் செல்லவில்லை. ஏதோ ஒரு பயங்கரம் நடக்கப் போகிறது. எப்போது? யாருக்கு? மனம் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. இவர்கள் இருவரில் யாருக்கு எப்போது? என்னாகும்? அசோக் என்றால் மனம் துடிதுடித்துப் போய் விடுகிறது. ரகுவும் பாவம்தான். மரணம் மிகமிகக் கொடுமையானது. கண்ணுக்கெதிரில் ஒரு ஜீவன் போவது மிக மிகப் பாவமானது. தெரியாத உலகத்திற்குப் பயணம். மறுபடியும் திரும்ப முடியாத உலகம். நினைக்கும் போது கண்ணீர் வந்தது. வழிந்த கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொள்கிறாள்.

"ஏய்... என்னாச்சு? ஒரு வாரமா அழுதுகிட்டு இருக்கே?" மீனாட்சி கேட்க,

"ஒண்ணுமில்லே!" என்றவள், சட்டென்று புத்தகத்தை வைத்துக் கொண்டு படிப்பது போல் பாவனை செய்ய,

"என்னாச்சும்மா? ஏன் ரொம்ப வருத்தமா இருக்கே?" அவள் பதில் பேசவில்லை.

அசோக்கும் கேட்கிறான்.

"ஸ்வேதா என்னாச்சு? ஏன் இப்படி அழுதுகிட்டு இருக்கே? என்னாச்சு? எதையாவது பாத்துப் பயந்திட்டியா?"

“அதான் எனக்கும் சந்தேகமா இருக்கு. அன்னிக்கு விடியற்காலையே கிளம்பி ஜாகிங்னு போனா. நாம எப்படிச் சொல்றதுன்னு நினைச்சேன்.”

“விடியற்காலையிலா... எப்ப?”

“ஒரு நாலு நாள் முன்னாடி இருக்கும்!” மீனாட்சி சொல்லிவிட்டு நகர, மெதுவாக ஸ்வேதாவின் அருகே வந்தவன், அப்படியே மெல்ல அமருகிறான். “ஸ்வேதா! சொல்லு... நீ... நீ... தனியா போனியா? எதையாவது பார்த்தியா? அன்னிக்கு ஒரு கிழவி சொன்னாங்களே. அதுக்குப் பதில் தெரிஞ்சு போச்சா? யாருக்காவது ஆபத்தா?” அவன் கேட்கக் கேட்க, அழுகிறான்.

“ஏன்டா ஸ்வேதா அழறா?”

“தெரியலைம்மா. என்னாச்சுன்னு தெரியலை.”

மீனாட்சி ஒன்றும் புரியாமல் அப்படியே பார்த்தவாறு சென்றுவிட, “சொல்லு ஸ்வேதா. யார் அது? யாருக்கு என்ன கஷ்டம் வரப்போகுது. யார் சாகப் போறாங்க?”

“ஸ்...” என்று உதடுகளில் கை வைத்து, இங்கே பேச வேண்டாம் என்று சைகை செய்தவள். பின் கொஞ்ச தூரம் சென்று அமர்ந்து மெதுவாகப் பேச ஆரம்பிக்கிறாள்.

“நீங்க ரெண்டுபேரும் முன்னாலேயே போயிருப்பீங்கன்னு நினைச்சு...”

“நினைச்சு...”

“நானும் போனேன்...”

“தனியாகவா?”

“ஆமாம், தனியாகத்தான் போனேன்.”

“அங்கே யாரையாவது பாத்தியா? அங்கே ஒருத்தர் இருப்பாங்கன்னு கிழவி சொன்னாங்களே. அவங்களைப் பாத்தியா?”

ஸ்வேதா மெதுவாகத் தலை அசைக்க,

“என்னாச்சு ஸ்வேதா, தயவு செய்து சொல்லேன். ப்ளீஸ். என்னால சஸ்பென்ஸ் தாங்கவே முடியலை.”

ஸ்வேதா நடந்ததை மெதுவாகச் சொல்ல, ஒருவித ஆர்வத்தோடு அவளின் முகத்தையே கூர்ந்து நோக்கு கிறான்.

“யாருக்கோ தீங்குன்னு சொன்னதிலிருந்து மனசு அடிச்சுகிட்டு இருக்கு. தாங்க முடியலே.”

“... இதை எல்லாம் ஏன் பெரிசா எடுத்துக்கறே? எல்லாம் பார்ட் ஆஃப் கேம். நம்ம விதியை இவன் நிர்ணயிக் கிறான்னா அவன் விதி எப்படி? அதை யார் நிர்ணயிச் சாங்க? நீ வேற... இவனுங்க சொல்றது எல்லாம் நம்பி கிட்டு...”

“இல்லை... அசோக்... அவங்க சொல்றது எதுவும் தப்பில்லைன்னு தோணுது. தேவையில்லாத ஆராய்ச்சியை விட்டுடுவோம்....” முகத்தைச் சற்று கடுமையாக வைத்துக் கொண்டு பேசுகிறாள்.

“இதபாரு ஸ்வேதா, ஒண்ணு புரிஞ்சுக்க. இன்னாருக்கு இன்னின்னிக்குன்னு கடவுள் எழுதி வச்சது. அவர் எழுத்தை அவராலேயே மாத்த முடியாதுன்னு சொல்லுவாங்க. அதனால வரது வரட்டும். ஆராய்ச்சி பண்ணினாலும் அதேமுடிவுதான். பண்ணலைன்னாலும் அதே முடிவுதான். இதெல்லாம் நினைச்சு நீ வருத்தப்படாதே. ஆனது

ஆகட்டும். இப்படி பயந்து பயந்து நீ இருக்கறதுனாலதான் உன்னை அழைச்சுகிட்டு போகக்கூடாதுன்னு சொன்னேன்..." உபதேச மழையைப் பொழிந்துவிட்டு அசோக் நகர, ஸ்வேதா யோசனையில் ஆழ்ந்தாள்.

அதற்குப் பிறகு வந்த நான்கு நாட்களிலும் ரகுவும், அசோக்கும் எங்கோ போவதும் வருவதுமாக ஒரே அமார்க்களம்தான்.

"என்னண்ணா, இது போர். இதுவரைக்கும் உருப்படியா ஒண்ணையும் கண்டு பிடிக்கலை. எரிச்சல்தான் மிச்சம். நாமளும் தினமும் அலையறோம். ஒண்ணும் பிரயோசன மில்லை."

"எனக்கும் அதான் யோசனையா இருக்கு. இதுக்குப் பதிலா வேற முயற்சி பண்ணலாமா? தினமும் போறோம். கிழவிதான் ஏதோ சொல்லுதே ஒழிய, வேறு யாரையும் பார்க்க முடியறதில்லே. நமக்காகறது ஆகட்டும். முதல்லே, யாரு என்னன்னு கண்டுபிடிப்போம். இத்தனை நாள் முயற்சி செய்யறதுலே ஒரு ஆவியையாவது கண்ணிலே பாத்தாகணும்."

"முயற்சி பண்ணுவோம். எனக்கும் பாக்க திரில்லிங்கா தான் இருக்கு. நம்பளால பாக்க முடியணுமே."

"முயற்சி பண்ணுவோம்," என்கிறான்.

அன்று மாலையே அப்போதுதான் சாப்பிட உள்ளே வந்த அசோக்கைக் கூப்பிட்டபடியே வந்தான் ரகு.

"என்னப்பா, சாப்பிடறியா?" மீனாட்சி கேட்க,

"வேண்டாம் ஆன்ட்டி!" என்கிறான் ரகு.

“என்னண்ணா?” பாதிச் சாப்பாட்டில் அசோக் எழுந்துவிட,

“நீ சாப்பிடு... அப்புறம் பேசலாம்!” சற்று ஓரமாய்ப் போய் உட்கார, ஸ்வேதா வந்து மெதுவாக ரகுவின் அருகில் அமர்கிறாள். ரகுவின் முகத்தைப் பார்த்து மெல்லியதாகப் புன்னகை புரிகிறாள்.

“ஏதாவது கண்டுபிடிச்சீங்களா?” சாதாரணமாகக் கேட்க, “இல்லை, ஒண்ணும் நடக்கலை!” என்றவன், அதற்கு மேல் பேசாமல் மௌனம் காத்தான்.

அசோக் சாப்பிட்டு வந்தவுடன், இருவரும் தனியே சென்று சிறிது நேரம் பேசிவிட்டுக் கிளம்புகின்றனர். பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஸ்வேதாவிற்கு எரிச்சலான எரிச்சல். ‘அசோக்கிடம் எத்தனை பேசியிருக்கிறேன். கொஞ்சமாவது ஒத்துக் கொண்டானா?’

சரி, ஒழியட்டும் என்று ஒரு புத்தகத்தைக் கையில் எடுத்தவாறே படிக்க ஆரம்பித்தபோது, அவளின் பார்வை எதேச்சையாக அலைந்தபோது சற்று தூரத்தில் உள்ள மைதானத்தில் உள்ள ஒரு பெரிய புளிய மரத்தடியில் இருவரும் அமர்ந்திருப்பது தெரிந்தது. மணி சரியாக ஆறைத் தொட்டுக் கொண்டிருந்தது. இந்த அந்திவேளையில் என்ன செய்கிறார்கள்? இருட்ட வேறு தொடங்கிவிட்டது. புத்தகத்தைக் கீழே வைத்துவிட்டு மெதுவாக இறங்கிப் புளிய மரத்தை நோக்கிப் போகிறாள். ரகுவிற்கும், அசோக்கிற்கும் தெரியாமல் அருகில் போய் மறைந்து அமர்ந்து கொள்கிறாள்.

யாருமற்ற வனாந்தர இடம்தான் அது. ஒரு காலத்தில் விவசாய நிலங்களாக இருந்திருக்க வேண்டும். அந்தி வேளை ஆதலால் எல்லை இல்லாத பறவைகள்,

காகங்கள், மைனாக்கள், சில கிளைகளில் கிளிகள், குருவிகள் இன்னும் பெயர் தெரியாத பறவைகளின் கூச்சல்கள்.

ஒரு மெழுகுவத்தியை ஏற்றி வைத்துவிட்டு, கண்களை மூடிக் கொள்கிறான். அவன் வாய் ஏதோ முணுமுணுக்கிறது. மந்திர உச்சாடனமா? ஸ்வேதாவுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. என்ன சொல்கிறான்? சற்று உரக்கவே ஏதோ சொல்கிறான். அப்படியும் அவளுக்கு விளங்கவில்லை. மணி ஏழுக்கு மேல் ஆனது. ஒரு மாற்றமும் இல்லை. எரிச்சல் வந்தது. அசோக்கும் பொறுமையாக அமர்ந்திருந்தான்.

ஏதோ யோசித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே, யாரோ ஒரு மனிதன் - ரகுதான் - அருகில் நிற்பது தெரிந்தது பொக்கை வாய், குழிந்த கண்கள் குச்சி போன்ற வெள்ளை முடி, வேட்டியை முழங்காலுக்கு மேல் தூக்கிக் கட்டியிருக்கிறான். குச்சி குச்சியான நீட்டான கைகள், கால்கள். எப்படி திடீரென்று இங்கு வந்தான்? இங்கே எங்கேயும் ஏறி வந்த மாதிரியும் தெரியவில்லை. ஒருவேளை பேயோ? பேயென்றால் சாதாரண மனிதன் போலிருக்கிறான். கால்கள் வேறு இருக்கிறதே! பேய்க்குக் கால்கள் இல்லை என்பார்களே. யோசித்தவாறே ஸ்வேதா மறைந்து நின்று பார்க்க, பேச்சில் ஒரு தடுமாற்றம்.

“யார்... யார் நீங்க...?”

ரகுவின் அருகில் நின்ற கிழவன் அசோக்கை முறைத்துப் பார்க்க, அசோக் தழுதழுத்த குரலில் கேட்கிறான்.

“உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்?”

அடுத்த நிமிடம் ‘நீ’ என்றவாறே கைகளை நீட்டியவாறே அவனருகில் வருகிறான் அந்தக் கிழவன்.

11

அசோக் பின்னங்கால் பிடரியில் படுமாறு ஓடுகிறான். திக்குத் திசை தெரியாமல் ஓடுகிறான். அசோக்கின் ஓட்டத்தோடு ஸ்வேதாவும் ஓடுகிறாள். 'அப்பா! என்ன பயங்கரமான கிழவன்! "நீதான்!" என்றானே, அப்போது அசோக்குக்கா ஆபத்து! கூடாது. விடமாட்டேன். எப்பாடு பட்டேனும் அசோக்கைக் காப்பாற்றி ஆக வேண்டும். அசோக்கிற்கு ஏதேனும் ஒன்று என்றால் மீனாட்சிமாமி என்னாவார்கள்? மாமா? வேண்டாம் கடவுளே! அசோக்கை நல்லபடியாகவை. நினைத்தவாறே ஸ்வேதா தன் ஓட்டத்தை நிறுத்தியவாறே வீட்டினுள் வந்து அமர, அசோக் தலைதெறிக்க திக்குத் திசைதெரியாமல் ஓடுவது தெரிந்தது.

"ஏய்... அசோக்... அசோக்.." இவள் கத்தியும் பயனில்லை. அசோக்கின் காதில் விழவில்லை போல் தோன்றியது. அவன் அங்கே ஆரம்பித்த ஓட்டத்தை இன்னும் நிறுத்தாமல் ஓடிக் கொண்டு இருக்கிறான். ஸ்வேதாவும் கத்தியவாறே பின்னாலேயே ஓடுகிறாள்.

"ஏய், வீடு இங்கே இருக்கு. எங்கே போறே?"

அசோக் எதையும் காதில் போட்டுக் கொண்டமாதிரி இல்லாமல் ஓடுகிறான். ஸ்வேதா விடாமல் அவனைத் துரத்துகிறாள். கிட்டத்தட்ட ஏரியை நெருங்கியதும் தான் அசோக் நிற்கிறான். அப்படியே கண்ணை மூடியபடியே அவன் படியருகே அமர்ந்துவிட, ஸ்வேதாவிற்கு லேசாகப் படபடத்தது.

'ஐயோ, மறுபடியும் ஏரிக்கா வரணும்?'

“அசோக்... அசோக்...” உட்கார்ந்த அசோக்கைப் பிடித்து உலுக்குகிறாள். அமர்ந்து சிறிது நேரம் கண்களை மூடிக் கொண்டிருந்தவன் சட்டென்று கண்களைத் திறக்கிறான்.

“ஏய் ஸ்வேத்... நீ எங்கே இங்கே? ஆமா, ரகு அண்ணா எங்கே? இது என்ன இடம்?”

ஸ்வேதா ஆச்சரியப்பட்டவளாய் அவனையே பார்க்கிறாள்.

“என்னடா இப்பதான் வீட்டுலேர்ந்து வரமாதிரி பேசறே? இத்தனை நேரம் தலைதெறிக்க ஓடிட்டு வந்தியே! புளிய மரத்துலே ஆரம்பிச்ச ஓட்டம். ஞாபகம் இருக்கா இல்லியா? உன்னை என்ன சொல்றதுன்னே எனக்குத் தெரியலை. எங்கே வந்து நின்னுகிட்டு இருக்கே பாத்தியா? மறுபடியும் மறுபடியும் ஏரிப் பக்கம் வந்து உயிரை எடுத்துக்கிட்டு இருக்கே. சீக்கிரம் எழுந்து வந்து தொலை. வீட்டுக்குப் போய்ச் சேரலாம்.”

அவள் சொல்லச் சொல்ல, ஒருவிதப் பயத்துடன் அவனும் எழ, ஸ்வேதா அவன் கையைப் பிடித்தவாறே, இழுத்தவாறே ஓடுகிறாள். “ரகு அண்ணாவைத் தனியாவா விட்டுட்டோம்?” மூச்சு இரைக்க அவன் கேட்க,

“ஆமா, இப்ப கேளு!” மூச்சு இரைத்தபடியே ஸ்வேதாவும் பேசுகிறாள். “அங்கே யிருக்கும்போது உன் அறிவு எங்கே போச்சு? தலை தெறிக்க ஓடி வந்துட்டு இப்ப வருத்தப்படறியா?”

ஏறக்குறைய பேசிக் கொண்டே பாதி தூரம் ஓடிவந்து விடுகிறார்கள். சற்று நின்று இளைப்பாறுகிறான்.

“இல்லை ஸ்வேதா. அந்த ஆளோட பேசினேன் இல்லே. உடனே மனசுலே ஒரு குரல் போ...போ... போன்னு துரத்துது.

ஓடு... ஓடுன்னு முளைக்குள் வந்து கத்தி, என்னாலே அந்தக் குரலுக்குப் பணியறதைத் தவிர எதுவும் செய்ய முடியலே.”

“இப்ப பேசு. நான் சொன்னதை ஏதாவது கேக்கறியா? செத்துத் தொலைடா! எனக்கு என்ன?” சொல்லும்போதே குரல் உடைந்து போய் அழுகிறாள்.

மறுபடியும் ஓடிக் கொண்டிருந்தவன், நிற்கிறான். ஸ்வேதாவிற்குத் தன் மேல் இத்தனை ஆசையா? தனக்குத் துன்பம் வந்துவிடும் என்ற துடிப்பு பேச்சிலும் செயலிலும் தெரிந்தது. தன்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற ஆதங்கமும் புரிந்தது.

“ஸாரி ஸ்வேதா!” அவள் கையைத் தொட்டுச் சொன்ன போது, “போடா! பேசாதே. மத்தவங்க பீலிங்ஸை என்னிக் காவது புரிஞ்சு வச்சிருக்கியா? எத்தனை சொன்னாலும் கேட்காத பிடிவாதம். முயலுக்கு முணு காலுன்னு சொல்ற மாதிரி!”

சட்டென்று சிரித்து விடுகிறான் அசோக்.

“எதுக்குடா சிரிக்கறே? ஜோக்கா அடிச்சேன்.”

“இல்லை, வயசான பெரிசு மாதிரி பழமொழி எல்லாம் சொல்றே? மும்பை பெண்ணா நீ! நெனைச்சேன். சிரிச்சேன்.”

ஸ்வேதாவிற்கும் லேசான சிரிப்பு உதடுகளில் வந்தது. அதற்குப் பிறகு ஒரு கனத்த மௌனம் இருவருக்கும் இடையில். இருவரும் ஓடாமல் ஜோடியாக நடக்க ஆரம்பித்தார்கள். அருகருகே நடக்கும் போது இருவரின் கைகள் கூட லேசாக உரசிக் கொண்டன. வீட்டின் அருகே வந்ததும் ஸ்வேதா மௌனமாக கேட்டைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே போக யத்தனிக்கையில் -

“ஸ்வேத்... யு லுக் வொண்டர்புல்!” என்கிறான் அசோக். ஆச்சரியத்துடன் கண்களை மலர்த்தி அவனையே பார்க்கிறான். அவள் என்ன கேட்கிறாள். அசோக்கின் வாயிலிருந்தா இந்த வார்த்தைகள்! அவனையே ஒரு புன்சிரிப்போடு பார்த்துக் கொண்டுநின்றபோது.

“ஸ்வேத்... ஐ லவ் யு!” சொல்லிவிட்டுப் பதிலை எதிர்பார்க்காமல் சட்டென்று உள்ளே சென்று மறைகிறான்.

ஸ்வேதாவிற்குப் பெரும் திகைப்பு. அசோக்கிற்கு இப்படி எல்லாம் பேச வருமா? கல்லூரிகளில் மட்டுமல்ல, பள்ளியில் இருந்தே அவளுக்கு ஜொள்ளார்கள் அதிகம். ஒரு நாளைக்கு எத்தனை கடிதங்கள் வரும்! பெரிய நடிகையைப் போல் அவளை வர்ணித்து எழுதுவார்கள். நேரிலும், மெயிலிலும் வரும் கடிதங்கள் எக்கசக்கம். நேரிலேயே எத்தனையோ பேர் வழிந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் யாரிடமும் ஸ்வேதா தன் மனதைக் கொடுத்ததில்லை.

இந்தச் சூழ்நிலையில் மாமாவின் பையன் அசோக் வித்தியாசமானவனாகத் தெரிந்தான். இவளுடைய அழகு அவனை ஒன்றுமே செய்யவில்லை என்ற போது ஆச்சரியமாக இருந்தது. எப்போதும் இவளைச் சீண்டிய படியே இருப்பவனைப் பார்த்து மனது ஆர்ப்பரித்தது. இவன் மட்டும் தன்னை லட்சியமே செய்யவில்லையே. அவன் அலட்சியப்படுத்த, அலட்சியப்படுத்த, மனது அவனை நோக்கியே சென்று கொண்டிருந்தது. முதலில் எதிர்பார்ப்பு, எதிர்பார்த்தது நடக்காததன் ஏமாற்றம், முதலில் அவன் மேல் கோபம், வெறுப்பு இருந்தாலும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மனம் அவனைச் சரண் அடைந்தது. முதலில் மாமா பையன் என்று கரிசனம் இருந்தாலும், ஒரு உயிருக்கு

ஆபத்து என்று தெரிந்த நிலையில் மனம் அப்படியே அவனிடம் போய் விழுந்தது. அவனுக்கு ஏதேனும் ஆகிவிடப்போகிறதே என்று தன் மனம் துடிக்கும் துடிப்பை உணர்ந்தபோதுதான் அவன் மேல் தனக்கு அன்பு இருக்கிறது என்றே உணர்ந்தது மனம். ஆனாலும் வெளியே சொல்ல வெட்கமாக மட்டுமல்ல, அச்சமாகவும் இருந்தது. ஒருவேளை தான் பிடித்திருக்கிறது என்று சொல்லப் போய், அவன் தூக்கி எறிந்துவிட்டால்? அதற்காக அவன் நினைவை மனதில் போட்டு மூடிவைத்திருந்தான்.

இன்று அசோக்கின் அழகான அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு மனம் ஆனந்தக் கூத்தாடியது. நின்றுகொண்டு வழிந்து பேசி இருந்தால்கூட இந்த அளவு அவன் மேல் ஆசை வந்திருக்குமா என்பது அதிசயம்தான். எத்தனை அழகாகச் சொல்லிவிட்டு, சட்டென்று உள்ளே போய் விட்டான். தான் அவனைச் சற்று சீண்டிப் பார்த்தால் என்ன? எத்தனை அழவிட்டிருக்கிறான். சற்று வேக வேகமாக உள்ளே நுழைந்தவன், அசோக் எங்கிருக்கிறான் என்று தேடுகிறான். அசோக் தன்னிறையில் இருப்பது அறையின் வெளிச்சத்திலிருந்து தெரிந்தது.

சற்றுக் கோபமாக இருப்பது போல் தன்னை மாற்றிக் கொண்டு அசோக்கின் அறைக்குள் நுழைகிறான். ஏதோ ஒரு காகிதத்தை எடுத்துக் கொண்டிருந்தான். உள்ளே நுழைந்த வளைப் பார்த்துப் புன்னகைக்கிறான். முகத்தைக் கடுகடுப்பாக வைத்தவாறு கேட்கிறான் ஸ்வேதா.

“உன் மனசுலே என்ன நினைச்சுக்கிட்டு இருக்கே நீ?”

அசோக் புரியாமல் விழிக்க,

“ஏய்... என்னாச்சு?”

“என்னாகணும்? வாசல்லே என்ன சொன்னே நீ?”

“என்ன சொன்னேன்?”

“ஐ லவ் யூன்னு சொல்லலை.”

“ம்... அதுக்கு என்ன?”

“அதுக்கு என்னவா? பாவி! உங்கிட்டே பிரண்ட் மாதிரி பழகிட்டு இருக்கேன். எங்கிட்டே போய் அசிங்கமா பேசுவாங்களா?”

“இதுவே என்ன அசிங்கம் இருக்கு?”

“ஏன்டா உன்மனசுலே என்ன நினைச்சுகிட்டு இருக்கே. நீ பெரிய இவனா? நீ சொல்லிட்டா அப்படியே எல்லோரும் சந்தோஷத்துலே பூரிச்சுப் போயிடுவாங்களா என்ன?”

“ஸ்வேதா! என்ன ஆச்சு?”

“உங்கிட்டே ஒரு பிரண்ட் மாதிரி பழகினா, அதைத் தப்பா எடுத்துகிட்டு இப்படியெல்லாமா பிஹேவ் பண்ணுவாங்க?” அசோக் அதிர்வது வெளிப்படையாகத் தெரிய, ஸ்வேதா உள்ளுக்குள் சிரித்துக் கொள்கிறாள். அசோக் மௌனமாக இருக்க,

“முதல்லே ஒருத்தர்கிட்டே ‘ஐ லவ் யு’ன்னு சொல்றதுக்கு முன்னாடி யோசிக்க மாட்டியா?”

“ஐ அம் சாரி!” என்கிறான் அசோக். முகம் விழுந்து போனது.

“சரி. விட்டுத் தொலை. நீ சொன்னவுடனே எனக்குப் பயங்கர ஷாக். சரி, பழகிட்டோமேன்னு பெரிசு பண்ணாம விட்டேன்.”

அவள் சொல்லச் சொல்ல, 'தேங்க்யூ' என்று சொன்னவன் மெல்ல எழுந்து போனான். ஸ்வேதா சிரித்துக் கொள்கிறாள். தன் வாயைப் பிடுங்கினாலே உண்மை தெரிந்திருக்கும். நல்ல மக்குப் பையன்!" சொல்லித் தனக்குள் சிரித்துக் கொள்கிறாள். அசோக்கின் முகம் போன போக்கைப் பார்த்து மனதிற்குள் சிரித்து சிரித்து மலர்கிறாள்.

பின் மெதுவாக அசோக் எங்கே போனான் என்று பார்க்கிறாள். அசோக் வீட்டில் எங்கேயுமே தட்டுப்படவில்லை. எங்கே போய் விட்டான்? மறுபடியும் வீடு முழுவதும் சல்லடை போட்டும் எங்கும் காணவில்லை. நெஞ்சை என்னவோ செய்ய ஒருவிதப் பதட்டத்தில் ஆழ்கிறாள். சே! வாயை மூடிக்கிட்டு இருந்திருக்கலாம். அவனே இத்தனை நாட்களுக்குப் பிறகுதான் தன் அன்பை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறான். அவனை வெறுப்பேற்றி, இருப்பதையும் கெடுத்தாகிவிட்டது. மாமி சொல்வது ரொம்ப கரெக்ட். அவசர புத்தி என்பார்கள். சரியாகத்தான் போய்விட்டது. சே! நெற்றியில் லேசாக அடித்துக் கொண்டவள் மீனாட்சியிடம் செல்கிறாள்.

"ஆன்ட்டி, அசோக் எங்கே? இப்பதானே இங்கே இருந்தான். அதுக்குள்ளே எங்கே போய்விட்டான்?"

"உனக்கு விஷயமே தெரியாதா?"

"என்ன ஆன்ட்டி?"

"ரகுவைக் காணலைம்மா!"

"என்ன சொல்றீங்க!" அதிர்ந்து போய்க் கேட்டாள் ஸ்வேதா.

12

ஒரு மணி நேரம் முன்புதானே ரகு மெடிடேஷனில் ஆழ்ந்திருந்தான் எங்கே சென்றுவிட்டான். “என்ன ஆன்ட்டி சொல்றீங்க?”

“நிஜமத்தாம்மா!”

“சாயந்திரம் கூட அந்தப் புளிய மரத்தடியிலே உக்காந்துட்டு இருந்தானே! நான் படிக்கும்போதே பார்த்தேனே.”

“சாயந்திரம் அவன் எங்கே போனான்? ஆறுமணிக்கு மேலேதான் போனான். கொஞ்ச நேரம் அங்கேதான் உக்காந்துட்டு இருந்தான். அப்புறம் எங்கே போனான்னே தெரியலை. வீட்டுலே நாலு பக்கமும் தேடிக்கிட்டு இருக்காங்க. அசோக் இப்பதான் ரகுவைப் பார்க்கப் போனான். ரகுவைக் காணலைன்னவுடனே அவனும் தேடிக்கிட்டு ஓடியிருக்கான்.”

இந்த ராத்திரி வேளையிலா அசோக் வெளியே போனான். சற்று நேரம் வரை குதியாட்டம் போட்ட மனது சட்டென்று அழுகிறது. ‘அவனுக்கு ஒன்றும் நேர்ந்துவிடக்கூடாது. கடவுளே, ஏற்கெனவே ஏரிக்கரை ஓரம் போனாலே ஏதோ ஒரு பிரச்சனையில் மாட்டி விடுகிறோம். இப்போது இந்த இரவில் தேடிக் கொண்டு வேறு போனானாம். இப்போதுதானே இருவரும் விழுந்தடித்துக் கொண்டு ஓடி வந்தோம். நிலை கொள்ளாத மனத்தோடு இப்படியும் அப்படியுமாக நடை போடுகிறாள். சே! அவனைச் சீண்டவேண்டும் என்ற என் புத்தியினால்தான் அவனுக்கு இப்பேர்ப்பட்ட ஒரு ஆபத்து.

“என்ன ஸ்வேதா, மறுபடியும் மூட் அவுட் ஆயிட்டே. என்னாச்சு?”

"எதுக்கு ஆன்ட்டி அவரை ராத்திரியிலே தனியா அனுப்பிச்சீங்க?"

"ஏன்மா அவன் இந்த ஊர்தானே. இங்கே இருக்கிற ஒவ்வொரு முக்கும் சந்தும் அவனுக்கு அத்துப்படி. ஏன் வீணா கவலைப்படறே? அவன் பத்திரமா வந்துடுவான். அது மட்டுமல்லாம அவன் ஆம்பிளை. அவன் எதையும் சமாளிச்சிட்டு வந்துடுவான்."

உண்மையைச் சொல்லி விடுவோமா? வாய் வரைக்கும் வந்த எண்ணத்தைச் சட்டென்று மறைத்தவள்--

"என்னவோ ஆன்ட்டி, மனதுக்குப் பட்டுச்சு. சொன்னேன். எடுத்தா எடுத்துக்குங்க. விட்டா விடுங்க."

* மீனாட்சி அதிசயமாக இவளைப் பார்த்தவாறே நகர, ஸ்வேதா மௌனமானாள். இருப்புக் கொள்ளாத நிலை. வாயிலைப் பார்ப்பதும், கொல்லைப் புறத்தைப் பார்ப்பதும், வீட்டைச் சுற்றிப் பார்ப்பதுமாக, கைகளைப் பிசைந்து கொண்டு, ஒரு இடத்தில் நிற்காமல் நடந்துகொண்டே இருந்தாள். 'அசோக்! சீக்கிரம் வந்துவிடு!' வாய் ஜபித்துக் கொண்டிருந்தது.

இன்று கட்டாயம் ஆன்ட்டியிடம் சொல்லத்தான் வேண்டும். ரகு வீட்டிற்கு வந்து சேரட்டும். அவர்கள் அம்மாவிடமும் போய்ச் சொல்ல வேண்டியதுதான். நினைத்தவாறே காத்திருக்க, ஒரு இரண்டு மணி நேரம் சென்று ரகு வருகிறான். முகமெல்லாம் இளைத்து, களைத்து, ஆனால் முகத்தில் சற்று இளஞ்சிரிப்புடன் உள்ளே நுழைகிறான். 'ரகு வந்துவிட்டான்' என்றவுடனே ஸ்வேதா ஓடுகிறாள். ரகுவின் வீட்டிற்குப் போய் அசோக் வந்துவிட்டானா என்று பார்க்கப் போகிறாள்.

அங்கே ரகு மட்டும் தனியாக நின்று கொண்டிருக்கிறான்.

“எங்கடா போயிட்டே? உங்கப்பா ஒரு பக்கம், பக்கத்து வீட்டு அங்கிள் இன்னொரு பக்கம்தான் ஓடியிருக்காங்க. உம் பிரண்டு அசோக் துடிச்சுப் போய் அவனும் பைக் எடுத்துட்டு உன்னைத் தேடிட்டு வரேன்னு போயிருக்கான். எங்கே போயிட்டே? நீயும், அசோக்கும் ஒண்ணாதானே சாயந்திரம் போனீங்க. அவன் வந்துட்டான், நீ எங்கே போனே?”

அம்மாவின் சரமாரியான கேள்விகளுக்குப் பதில் பேசாமல், ‘ஈஸி... மம்மி, ஈஸி!’ என்று தடவிக் கொடுக்கிறான்.

“ஆமா, எப்ப கேட்டாலும் இப்படி பேசி மழுப்பிடு.”

ரகு புன்னகைத்தவாறே பேசாமல் நிற்க, எல்லோரும் வீட்டுக்குள் போக முற்பட, ஸ்வேதா வேகமாக ரகுவிற்கு முன்னே வந்து ரகுவிடம் கேள்வி கேட்கிறாள்.

“அசோக் எங்கே?”

“தெரியாதே. அவன் ஓடினப்புறம் அவனைப் பார்க்கவே இல்லை.”

“மிஸ்டர் ரகு! உங்களைத் தேடிகிட்டுத்தான் அவன் போயிருக்கான். அவனை இப்படி விட்டுட்டு வரலாமா?”

“என்ன இப்படி பேசறே? அவனைப் பார்க்கவே இல்லை. அவனைப் பார்த்தா விட்டுட்டு வந்திருக்க மாட்டேன்!” என்றவன், “ஒரே டயர்டா இருக்கு. அசோக் வந்ததும் ஒரு முக்கியமான செய்திக்கு சொல்லறியா?” என்றான்.

“ம்...” என்று தலை ஆட்டிய ஸ்வேதா, அவன் போவதையே வெறுப்புடன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

ரகுவின் தந்தை, அசோக்கின் தந்தை எல்லோரும் வந்துவிட, இன்னும் அசோக் மட்டும் வந்தபாடில்லை.

அசோக் வரவில்லையே என்று ஸ்வேதா தவிக்க, அசோக்கின் தாயாரும் அமைதியாகத்தான் இருந்தார். அதற்குமேல் தாங்க மாட்டாமல் அசோக்கின் தாயாரிடம் எல்லாவற்றையும் ஸ்வேதா போட்டு உடைக்க, அதிர்ந்து போனாள் அவள்.

“என்னம்மா, என்னென்னமோ சொல்றே?”

“உண்மையைத்தான் சொல்றேன் ஆன்ட்டி. ரகு ஓட நானும் பின்னாடியே ஓடிவந்தேன். அவனுக்கு எங்கே ஓடினோம்னு கூடத் தெரியலை. நான்தான் இங்கே இழுத்துட்டு வந்தேன். அந்த ஏரிப்பக்கம் எதுவோ இருக்குது. அவனை ஏன் தனியா அனுப்பினீங்க?”

அசோக்கின் தாயார் உடனே ரகுவின் தாயாரைத் தேடிப்போக, சிறிது நேரத்தில் இருவரின் தந்தைமார், தாயார்கள் எல்லோரும் கவலைப்பட்டு நிற்க, “இப்ப ரகு கிட்டே ஒண்ணும் சொல்லாதே. நாங்க ரெண்டு பேர் போறோம்...” என்றவாறே ரகுவின் தந்தையும், அசோக்கின் தந்தையும் கிளம்பிச் செல்ல, “அங்கிள்! நானும் வரட்டுமா?” என்று ஸ்வேதா கவலையோடு கேட்க, “தேங்ஸ்மா. ஆனா வேண்டாம்!” என்றவாறே இருவரும் கிளம்பிச் சென்றனர். இப்போது ரகுவின் தாயாரும், அசோக்கின் தாயாரும் ஸ்வேதாவோடு கவலைப்பட்டனர்.

எல்லோரும் கவலைப் பட்டவாறு அமர்ந்திருக்க, ஆட்டோ வந்து நின்றது. அதிலிருந்து பிரசாந்த், நிருபா - மீனாட்சியின் ஒன்றுவிட்ட நாத்தனாரின் பிள்ளைகள், புனா பக்கம் இருப்பவர்கள் - வந்து இறங்குகின்றனர்.

“ஹாய் ஸ்வேத்... என்ன இளைச்சுப் போய், கறுத்துப் போய் ஆளே மாறிட்டே?” பிரசாந்த் கேட்டுக் கொண்டே அருகே வர,

“ஏய்... என்னாச்சுயா உனக்கு?” என்கிறாள் நிரூபா.

“ஹாய்... என்ன இது சர்பிரைஸ். உங்களை நான் எதிர்பார்க்கவே இல்லியே.” ஸ்வேதா உண்மையாகவே ஆச்சரியப்பட்டபடி கேட்க,

“ஏய்... நீ பிரசாந்த்தானே. நீ... நீ... நிரூபா இல்லே...” அப்...பா! எத்தனை வருஷமாகிறது, உங்களை எல்லாம் பார்த்து,” மீனாட்சி ஆச்சரியமாய்க் கேட்க,

“இல்லை ஆன்ட்டி, ஸ்வேதாவுக்காக மும்பய் போகலாம்னு நினைச்சோம். ஆனா ஸ்வேதா இங்கே வந்திருக்கிறானு தெரிஞ்சவுடனே கிளம்பி வந்துட்டோம். சௌத் எல்லாம் நாங்க ரொம்ப பாத்ததில்லேன்னு தயங்கித் தயங்கித்தான் இங்கே வந்தோம்.”

அவர்கள் பேச ஆரம்பித்தார்கள். பேசியபடியே இருந்த போது அசோக்கின் ஞாபகம் கூட சற்று மறக்கடிக்கப்பட்டு விட்டது.

“ஸ்வேதா! ருமைக் கொண்டு போய்க் காண்பிம்மா. சாமானெல்லாம் அங்கே வச்சுக்கட்டும்.”

அவர்களை அழைத்துக் கொண்டுபோய், அறையைக் காண்பித்து, சாமான்களை வாங்கி உள்ளே வைத்து, குளிக்க கெய்ஸர் போட்டு, ஏற்கெனவே இருந்த இரண்டு படுக்கை களோடு, மூன்றாவது ஒன்றைக் கொண்டு வந்து போட்டுப் படுக்க ஏற்பாடு செய்து,

“பிரசாந்த், நைட் சாப்பிட்டியா இல்லியா?” என்று கேட்கிறாள்.

“இல்லை ஸ்வேத். லைட்டா இருந்தாகூட பரவாயில்லை. நான் குளிச்சிட்டு வந்துடறேன்.” வெளிநாட்டு சோப்பு மணக்க மணக்கக் குளித்து விட்டு வருகிறான்.

“என்னாச்சு ஸ்வேத்... உன் முகமே வித்தியாசமா, தட் ஈஸ் டிப்பரண்டாக இருக்கு. என்னாச்சு?”

“எதைச் சொல்றது? எல்லாம் பெரிய கதை.”

“இந்த ஆன்ட்டி சரியா கவனிக்கறதில்லையா?”

“சீ.... சீ... ஷீ ஈஸ் எ வெரி கிரேட் பர்ஸன். எல்லோரையும் ஈக்குவலா பார்ப்பாங்க.”

“அப்புறம் என்ன பிரச்னை?” பிரசாந்த் கேட்க,

“ஆமா, இந்த ஆன்ட்டிக்கு ஒரு பையன் இருந்தானே, அவன் எங்கே?”

நிருபா கேட்க,

“பிரச்சனையே அவன்தான்!” என்கிறாள் ஸ்வேதா.

“ஏன், என்னாச்சு?”

“முதல்ல குளிச்சிட்டு, சாப்பிட வாங்க. அப்புறம் சொல்றேன்.”

ஒரு வழியாக இருவரும் குளித்துவிட்டுச் சாப்பிட அமர்ந்தபோது, சப்பாத்தி செய்வதில் மீனாட்சிக்கு உதவி செய்கிறாள் ஸ்வேதா. அவர்கள் இருவரும் சாப்பிட்டு எழுந்தபோது, ஸ்வேதா அசோக்கைப் பற்றிச் சுருக்கமாகச் சொல்லி முடித்திருந்தாள்.

“ரிடிகுலஸ்’ என்று திட்டிய பிரசாந்த். ‘ஸ்வேத்! நீ சாப்பிடலை?’ என்கிறான்

“இல்லை, எல்லோரும் வந்திடட்டும்.”

“உனக்குப் பசிக்கலையா?”

“த்சு... பரவாயில்லை...” என்றவள், “நல்லவேளை! நீங்க வந்தீங்க. இல்லைன்னா அசோக்கை நினைத்து நினைத்து உருகிகிட்டு இருப்போம்!” சொன்னவள் அசோக் வருகிறானா என்று எட்டிப் பார்க்கிறாள்.

இதற்குள் பேச்சு படிப்பைப் பற்றி, புனாவைப்பற்றி, மும்பையைப் பற்றிப் போக, மீனாட்சியும் இதில் கலந்து கொள்கிறாள். அசோக்கைப் பற்றி கொஞ்ச நேரத்துக்கு மறந்துதான் போயினர். பேச்சில் ஈடுபட்டிருந்தாலும் மீனாட்சியின் கண்களும், ஸ்வேதாவின் கண்களும் அவ்வப்போது வாயிலைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன.

மணி ஒன்பதை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தபோது ஒரு வழியாக அசோக் ரகுவின் தந்தையுடனும், அசோக்கின் தந்தையோடும் வருகிறான். நன்றாகத் தூங்கி எழுந்தவன் போல் ஒரு தோற்றம். தூங்கி எழுந்தவுடன் இருக்கும் ஒரு மலர்ச்சியைக் காணவில்லை. மாறாக ஒரே சோர்வாக இருந்தான். எல்லோரும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே சோர்வாகத் தன் அறைக்குச் சென்று படுத்துக் கொண்டான்.

“டேய் அசோக்... என்னடா சாப்பிடலை? என்ன ஆச்சு உனக்கு?”

பதறிக் கொண்டு வருகிறாள் மீனாட்சி.

ஸ்வேதாவின் கண்களோ அசோக்கின் மேலே படிந்திருந்தன. நெஞ்சு முழுவதும் சோகம். கண்கள் வழியாக அந்த சோகம் கொட்டியது. வந்திருந்த விருந்தினரும் நடப்பதை வேடிக்கை பார்த்தனர்.

“என்னடா ஆச்சு?” மீனாட்சி பதற,

“ஒண்ணுமில்லேம்மா. ஒரே டயர்டா இருக்கு. அதான். படுத்துக்கறேன்.”

“சாப்பிட வாடா.”

“இல்லேம்மா, பசி இல்லை.”

மீனாட்சி சட்டென்று பொங்கிப் பொங்கி அழுகிறாள்.

“ஏன்டா உனக்கு இதெல்லாம்? நீ எம்புள்ளையாடா? இப்படியா நடந்துப்பே? இது என்னடா பைத்தியக்கார வழக்கம். லீவுன்னா ஏதோ புத்தகம் படிக்கறது விளையாடறது டி.வி. பார்க்கறதுன்னு இருக்கணும். இப்படி ஏதேதோ செய்யப்போய்...” சொல்ல முடியாமல் அழுகிறாள்.

இதற்குள் ரகுவின் தாயார் வீட்டினுள் சென்று என்ன திட்டினாளோ, ரகு அவசரம் அவசரமாக ஓடி வருகிறான்.

“அசோக்... என்னடா ஆச்சு?”

“ஒண்ணுமில்லேண்ணா. கொஞ்சம் டயர்ட்.”

“ஏன்டா?”

“உங்களைத் தேடிப்போனேன். அப்புறம் ஒரே டயர்டா இருந்தது. சரின்னு ஏரிப் பக்கமே போய்ப் படுத்துட்டேன். சில்லுன்னு காத்து. எப்படி இருக்கு தெரியுமா?” அசோக் சொல்லச் சொல்ல, ‘அப்பாடா’ என்கிறான் ரகு.

“ஆமா, எதுக்குடா அப்படி தலை தெறிக்க ஓடி வந்தே?”

“அந்த ஆள்தான் ஓடுன்னு இன்டைரக்டா என்னைத் தூண்டிவிட்டுகிட்டு இருந்தான். ரெண்டாவது அவனைப் பாத்தாலே பயமா இருந்தது.”

ரகு விழுந்து விழுந்து சிரிக்கிறான். “உனக்குப் பைத்தியம் பிடிச்சிருக்குதா என்ன? அவனை யாருன்னு தெரியலையா? மணி கடையிலே உக்காந்து இருப்பானே... ஏகாம்பரம், அவன்தான்.”

“அவனா? கம்பிளீட்டா மாறிட்டானே.”

இதற்குள் மீனாட்சி அசோக்கைச் சாப்பிடும்படி கெஞ்ச, ரகுவே சாப்பாடு எடுத்து வரும்படி சொல்லி, ‘சாப்பிடு’ என்றவாறே கூடவே அமர்ந்து அசோக்கைச் சாப்பிடச் செய்கிறான்.

“ரொம்ப தேங்க்ஸ் ரகு!” மீனாட்சி சொல்ல,

“என்னம்மா நீங்க...” என்கிறான் ரகு.

இதற்குள் ஸ்வேதா பிரசாந்தையும், நிருபாவையும் அறிமுகப்படுத்தி வைக்கிறாள். அசோக்கை வெறுப்பு ஏற்றினால் என்ன என்று தோன்ற, சட்டென்று பிரசாந்தின் அருகில் வந்து அவன் தோளின் மீது கை போட்டபடி பேசுகிறாள்.

“லுக் பிரசாந்த், இவன் ஏதோ கோஸ்ட் தேடி அலைஞ்சு கிட்டு இருக்கான். இதுக்கு ஐடியா குடுத்ததெல்லாம் இவர்தான்!” என்றவள், “இங்க வந்து இவங்களோட மிங்கிள் பண்ணணும்னு எதிர்பார்க்காதே. இவங்க இன்ட்ரஸ்ட்டே வேற. நமக்கு சூட்டாக மாட்டாங்க!” என்கிறாள்.

“என்ன அப்படி பெரிய இன்ட்ரஸ்ட்?” நிருபா கேட்க.

“வேற என்ன ஆவி கூடப் பேசணும்னு மீடியமா இருக்காங்க.”

“பேசிட்டாங்களா?”

“நீ வேற! பத்துத் தடவை பண்ணி ஒரு தடவை கூட ஒழுங்கா சக்ஸஸ் ஆகலை.”

“அப்படியா? நானே மீடியமா இருந்து நிறைய தடவை பேசியிருக்கேனே!” என்று அவள் கூற, எல்லோரும் ஆச்சரியமாய் அவளையே பார்த்தனர்.

13

“என்ன சொல்றே?” அசோக்கும், ரகுவும் ஆச்சரியமாய்க் கேட்க, “ஏன்? ஆச்சரியமா இருக்கா? நான் மீடியமா இருக்கக் கூடாதா என்ன? ஏன் இருக்கக் கூடாது? நான் ஒரு லேடங்கறதுனாலயா?”

“இல்லை... அதுனால இல்லை. இது எப்படி? நாங்களே கிட்டத்தட்ட பதினைந்து நாளா கஷ்டப்பட்டுட்டு இருக்கோம். லோல்பட்டுகிட்டு இருக்கோம். ஏதோ ஒரு தடவை எம்மேலே வந்ததுங்கறாங்க. வந்து கொஞ்ச நேரம் இருந்துட்டுப் போயிடுச்சுன்னு சொன்னாங்க. ஆனா ஒண்ணுமே அந்த ஆவி சரியா சொல்லலை. அப்புறம் நாங்க என்ன டிரை பண்ணினாலும் எங்களுக்கு ஆவியும் வரலே. ஒண்ணும் வரலே. அதுக்குப் பதிலா சுத்தி இருக்கறதுதான் எங்களைப் பயமுறுத்துது.”

“ஆனா நீ என்னை விடச் சின்னப் பொண்ணு. மீடியமா இருந்திருக்கேன்னு சொல்றே? அதான் ஆச்சரியம்.”

“இத பாருங்க. எனக்கும் இது இன்ட்ரஸ்டிங்கறதனாலே தான் நிறைய தடவை மீடியமா உக்காந்து இருக்கேன்.”

“அப்ப எங்களுக்கு நீ ஹெல்ப் பண்ணுவியா?”

“இதுக்கென்ன இத்தனை கெஞ்சல் வேண்டியிருக்கு. நான் கட்டாயம் உங்களுக்கு ஹெல்ப் பண்ணேன்.”

“டேய் ரகு... ஆரம்பிச்சிட்டியா? எத்தனை தடவை சொல்றேன். இதெல்லாம் வேண்டாம்னு. அந்தப் பையனுக்கு என்னாச்சு பாத்தியில்லே. ஏரிக்கரையிலே மயங்கிக் கிடக்கறான். நாங்க எப்படி பதறிப் போயிட்டோம்

தெரியுமா? நீ பேசாம வீட்டுக்கு வா. இந்த வேலையே வேண்டாம்."

"என்னம்மா நீங்க?" ரகு ஆரம்பிக்க,

"போதும் ரகு. நீ வீட்டுக்கு வா." அவன் கையைப் பிடித்து இழுத்தவாறு கிளம்புகிறான்.

"அண்ணா!" அசோக் எழுந்திருக்க,

"அசோக்! நீ வீட்டிலேயே ரெஸ்ட் எடு. வர வேண்டாம்!" சொல்லி விட்டுக் கிளம்பி விடுகிறான், ரகுவின் தாய்.

"அசோக்! பால் சாப்பிடறியா?" மீனாட்சி கேட்க,

"இப்பதானேம்மா சாப்பாடே சாப்பிட்டேன்." சலித்துக் கொள்கிறான் அசோக்.

"ஹாய் அசோக், டீ யு ரிமம்பர் மி?" என்றவாறே பிரசாந்த் சிரித்தவாறே அருகில் வந்து அமர்கிறான்.

"மறந்துதான் போச்சு. சின்ன வயசுலே பார்த்தது!" சிரிக்கிறான் அசோக்.

"சின்ன வயசுலே ரொம்ப அடாமென்டா இருப்பே. இன்னும் அந்தப் பிடிவாதம் இருக்கா?"

"யாரு? எனக்கா, இல்லே... உனக்கா?" கேட்டுவிட்டு அசோக் சிரிக்க,

"வெல்-செட்!" என்று நிரூபா அசோக்கைப் பாராட்டுகிறாள். அவன் கன்னத்தில் லேசாகத் தட்டியபடி பேச, பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஸ்வேதாவிற்கு எரிச்சல் வந்தது. அதை வெளிக் காட்டிக் கொள்ளாமல் மெதுவாகப் புன்னகைத்தவாறே,

“இவனும் நானும் எத்தனை க்ளோஸ் தெரியுமா!” என்றவாறே பிரசாந்தின் தோள்களில் கை வைத்து அவன் கன்னத்தைத் தட்டுகிறாள். அசோக் எதையும் கவனித்த மாதிரி தெரியவில்லை.

‘மரமண்டை!’ தனக்குள் திட்டிக் கொள்கிறாள்.

“அது இருக்கட்டும் நிரூ... நீ என்னவோ மீடியம்னு சொன்னியே, அது நிஜமாவா? பொய்தானே!” அசோக் ஆவலாகக் கேட்க,

“என்ன பொய்யிங்கறே. அது நிஜம். இன்னிக்கு நைட் நம்ம வீட்டிலேயே வச்சுக்கலாமா?” அவள்கேட்க, அசோக் மட்டுமல்ல, ஸ்வேதா, பிரசாந்த் எல்லோரும் தலையை ஆட்ட,

“ஓ.கே... உங்கம்மாவெல்லாம் படுக்கட்டும். நாம் மாடிக்குப் போயிடுவோம்,” என்கிறாள் நிரூபா.

“தேங்க்ஸ் நிரூ. நீ மட்டும் அதைச் செய்து காண்பிச்சா நாங்க மறக்கவே மாட்டோம்.” அசோக் மிகவும் உண்மையாகப் பேச, ஸ்வேதா உள்ளுக்குள் எரிகிறாள். ஒருவேளை தான் துடிக்க வேண்டும் என்று இப்படிச் செய்கிறானா? தன்னிடம் ‘ஐ லவ் யு’ சொன்னவன் இப்போது அவளிடம் இழைகிறான். இருக்கட்டும். பல்லைக் கடிக்கிறாள்.

அன்று இரவு அசோக்கின் தந்தையும், தாயும் உறங்கச் சென்றபின் நால்வரும் மெதுவாக எழுந்து மாடிக்குச் சென்று அங்குள்ள படுக்கை அறையில் போய்க் கதவைச் சாத்திக் கொள்கிறார்கள்.

“முதல்ல ஜன்னல் கதவுகளை மூடுங்க...” நிரூபா சொன்னதும், ஆளுக்கொரு ஜன்னல் கதவை மூடுகின்றனர்.

கதவையும் உள்பக்கம் தாழ்ப்பாள் போட்டு விடுகின்றனர். ஒரு சின்ன விளக்கு எரியட்டும். நிரூபா சொல்ல, அசோக் கதவைத் திறந்து, கீழே வந்து விளக்கு நெருப்புப் பெட்டி எல்லாவற்றையும் எடுத்து வருகிறான். விளக்கை ஏற்றி நட்ட நடுவில் வைக்க, “இத பாரு அசோக், உனக்கு என்னென்ன கேக்கணும்னு தோணுதோ, கேளு. அந்த ஸ்டேஜ்லே என்னால பதில் சொல்ல முடியும். ஏய், நீங்க ரெண்டு பேர் கூட கேளுங்க. கேள்வி என்னன்னு யோசிச்ச வச்சுக்கங்க!” என்கிறான்.

நிரூபா கொஞ்ச நேரத்தில் ஆழ்நிலை தியானத்தில் ஆழ்ந்தாள். கொஞ்ச நேரம் கழித்து அவளிடமிருந்து கரடு முரடான ஒலி வர திகைத்துப் போய்ப் பார்க்கின்றனர் மூவரும்.

“சொல்லுடா, எதுக்குடா என்னைக் கூப்பிட்டீங்க?” நிரூபாவிற்கு மிக மிக மெலிவான குழைந்த குரல். கரடு முரடான ஒரு ஆம்பிளைக் குரலில் இருந்தது இப்போதைய குரல். இப்படிக் கூடவா மாற்றம் ஏற்படும்? மூவரும் சற்று பயந்து, பேசாமல் இருக்க, இன்னும் எரிச்சலாக நிரூபாவின் வாயில் இருந்து வருகிறது.

“என்னடா விளையாடறீங்களா? திமிரா? எதுக்கு கூப்பிட்டீங்க?” அசோக் விழிக்க, பிரசாந்த் சற்று நாகரீகமாகக் கேட்கிறான்.

“ஹாய்! எனக்கு எப்ப மேரேஜ் ஆகும்?”

“கூடிய சீக்கிரம்.”

“ஈஸ் இட்...” என்றவன் சிரிக்கிறான்.

“இவளுக்கு எப்ப ஆகும்?” ஸ்வேதாவைக் கை காண்பித்துக் கேட்க,

“அவளுக்கு இன்னும் பல மாதங்கள் கழித்து ஆகும்.”

“நிருபாவுக்கு...”

“அது யாரு...?”

“யார் உடம்புலே நீங்க இருக்கீங்களோ, அவளைப் பத்திக் கேக்கறேன்.”

“அவளுக்கும் பல மாதங்கள் கழித்துக் கல்யாணம் ஆகும். அவ்வளவுதான்.”

“வந்து... கொஞ்சநாள் முன்னாடி எங்க முணு பேர்ல ஒருத்தர் காலின்னு சொன்னாங்க. அது யார்னு தெரிஞ்சுக் கலாம்னுதான் கேட்கிறேன்.” ஸ்வேதா மெதுவாகச் சொல்ல,

“பயமா இருக்கா?”

“இருந்து என்ன செய்ய?” ஸ்வேதா கேட்கிறாள்.

“வரதை ஏத்துக் வேண்டியதுதான்.”

“ஏத்துக்காம என்ன செய்ய முடியும்?”

“பின்னே எதுக்குக் கேக்கறே?”

“வரதை ஏத்துகிட்டாலும் யாருக்கு வரும்னு தெரிஞ்சுக் கிட்டா...”

“தெரிஞ்சுக்கிட்டு என்ன செய்யப் போறே? வரதை யாராலும் தடுக்க முடியாது.”

“தெரியும். இருந்தாலும். வரதை ஏத்துக்க எங்களைத் தைரியப்படுத்திக்கவாவது உண்மை தெரிஞ்சாகணும்.”

“எதுக்குத் தைரியப்படுத்தணும். வான்னு மேலே கூப்பிட்டா திரும்பிப் பார்க்கக்கூட நேரம் கிடையாது. ஓடணும்.”

ஸ்வேதாவிற்கு என்ன சொல்வதென்று தெரியவில்லை. மௌனமாக நிரூபமாவையே பார்க்கிறாள்.

“எதையும் முன்னாடியே தெரிஞ்சுக்கணும்னு ஆசைப் படாதே. முன்னாடி தெரிஞ்சா தூக்குத் தண்டனை அடைஞ்சு கைதியின் நிலைமையில்தான் நீயும் இருப்பே. நிறைய விஷயங்கள் தெரியாம இருக்கறது ரொம்ப நல்லது.”

இந்தப் பதில் கிடைத்ததும் ஸ்வேதா பேச வாயெடுக்கிறாள். அதற்குள் நிரூபா உட்கார்ந்த நிலையில் இருந்து படுத்து விடுகிறாள். அதன் பிறகு அந்தப் பேச்சுமே இல்லை. கனத்த மனத்துடன் அமர்ந்திருக்கிறாள் ஸ்வேதா.

“என்னாச்சு ஸ்வேதா. டீயு பிலீவ் திஸ். டேக் இட் ஈஸி!” என்று அருகே வந்து அமர்கிறான் பிரசாந்த். சற்று ஆதாரத்துடன் அவளை நோக்க, அசோக் ஒரு நிமிடம் அவர்களுையே வெறித்து நோக்க, இத்தனை நேரம் கவலையில் ஆழ்ந்திருந்த ஸ்வேதாவின் மனதிலும் குறும்புத்தனமான எண்ணம் ஒன்று ஓடியது. மிகவும் சோகமாக இருப்பதுபோல் முகத்தை வைத்துக் கொண்டு, சட்டென்று பிரசாந்தின் தோள்ப்பட்டையின் மேல் சாய்ந்து கொள்கிறாள். ஒரு நிமிடம் இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அசோக் கண்ணைத் தாழ்த்தியவாறே சிறிது நேரம் அமர்ந்திருந்தவன், பிறகு மெதுவாக எழுந்து நின்று கீழே செல்லலானான். பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஸ்வேதாவிற்குச் சிரிப்பு பொங்கியது.

“ஏய்... அசோக், என்னாச்சு? ஏன் கீழே போறே? இன்னும் இதைப் பத்தி எல்லாம் நாம பேச வேண்டாம். நிரூபா எழுந்திருக்கட்டும்.”

“எழுந்தா நீ பேசிக்க ஸ்வேதா. எனக்கு ஒரே தலைவலி. நான் போறேன்.”

அவன் தலைவலிக்கான காரணத்தை அறிந்து கொண்டவளுக்கு உள்ளுக்குள் சிரிப்பு குமிழியிட்டது.

“ஹாய்... என்ன ஆச்சு? யு ஆர் இன் எ ஜாலி மூட்!” பிரசாந்த் கேட்க,

“நோ... நோ...” என்றவள், “எனக்கும் லேசா தலைவலிக்குது. தூங்கப் போகணும். பை. மார்னிங் பார்க்கலாம்.” சொல்லிவிட்டு, பதிலை எதிர்பாராதவளாய்த் தடதடவென்று இறங்கி மறைகிறாள்.

என் மேல் இத்தனை ஆசையை வைத்துக் கொண்டு ஏன் என்னிடமிருந்து விலகி விலகிப் போகிறாய்? மனதிற்குள் நினைத்தவாறே யோசிக்கிறாள். அசோக்கிடம் நெருக்கத்தை அதிகமாக உண்டு பண்ண வேண்டும். ஸ்வேதா அந்த யோசனையில் ஆழ்ந்து விடுகிறாள்.

இங்கே அசோக்கின் மனம் சங்கடத்தில் ஆழ்ந்தது. வேண்டாம் வேண்டாம் என்றாலும் விரட்டி விரட்டிப் பின்னால் வந்த பெண் தன்னைக் காதலிக்கவில்லை என்று பட்டவர்த்தனமாகச் சொல்லியாகிவிட்டது. இருந்தாலும் வந்ததிலிருந்து தனக்காக உருகியது, சொல்லச் சொல்லக் கேட்காமல் கூட ஓடி வந்தது. சில நேரங்களில் தன்னைக் காப்பாற்றியது. ஒரு உண்மையான நண்பனைப் போல் மிகவும் நெருக்கமாகப் பழகி தன் மனதிலும் ஆசைகளை விதைத்தவள். கொஞ்சநேரம் சலனப்பட்டான். தன்னை லவ் பண்ணவில்லை என்றாலும் பரவாயில்லை. எங்கேயோ நன்றாக இருந்தால் சரி, காலையில் ரகு அண்ணாவைக் கூப்பிட்டுக் கொண்டு வந்து நிரூபாவைப் பார்க்கச் சொன்னால் ஏதேனும் விஷயம் புலப்படலாம்.

மறுநாள் காலையில் ரகுவைப் பார்க்கப் போனபோது, அவன் அம்மா உள்ளே விடவே மறுத்தாள்.

“வேண்டாம்மா. உன்னைப் பார்த்தான்னா மறுபடியும் வேதாளம் முருங்கை மரத்திலே ஏறின கதையாயிடும். நீ அவனை டிஸ்டர்ப் பண்ணாதே.”

“ஐயோ! என்ன ஆன்ட்டி நீங்க? என்னாலே ரகு அண்ணா கிட்டே பேசாம இருக்க முடியுமா? இன்னும் பதினைஞ்சு நாள்லே லீவு முடிஞ்சா அவுங்க அவுங்க வேலையைப் பாத்துகிட்டுப் போயிடப்போறோம். நீங்க தயவுசெய்து எதையும் சொல்லாதீங்க. எங்களுக்கு ஒண்ணும் ஆகாது.”

அதற்கு மேல் ரகுவின் தாயாருக்கும் பேசுவதற்கு ஒன்றுமில்லை. ‘சரி, ஏதாவது செய்துக்க,’ என்றவாறே நகர, ரகுவின் அறைக்குப் போய் நிரூபா மீடியமாக இருந்த செய்தியைச் சொல்கிறான்.

“நிரூபாவோட குரலே மாறிடுச்சு. அவ ரொம்ப எக்ஸ்பெர்ட்டா இருக்கா.”

அவன் சொல்லச் சொல்ல, ஏதோ யோசனையில் ஆழ்கிறான் ரகு.

“அசோக்! நிரூபாவைக் கூப்பிட்டுக்கிட்டு வரியா. ஒரு ஸூப்பர் பிளான் வச்சிருக்கேன். லாஸ்ட் சான்ஸ். பார்த்துடுவோம்.”

“ஓ.கே.” என்று அசோக் கூற,

“இப்பவே கூப்பிட்டுட்டு வா!” என்கிறான் ரகு.

அப்போதுதான் எழுந்து பல்லைத் தேய்த்துவிட்டுக் காபியைக் குடித்துக் கொண்டிருந்த நிரூபா அசோக் கூப்பிட்டவுடன் மெய் மறந்து போகிறாள்.

“என்னப்பா?” சற்று ஆசையாய்க் கேட்க,

“உன்னை ரகு அண்ணா வரச் சொன்னார். கொஞ்சம் வாயேன். ஏதோ பேசணுமாம்.” சொல்லிவிட்டு அவளைக் கூடவே அழைத்துச் செல்ல, சற்று வேகமாக அவனுடன் நடந்ததால் கால் தடுக்கி விழப் போனவளை அசோக் தாங்கி, ‘பார்த்து...’ என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே, இந்தக் காட்சியினை மாடியிலிருந்து குரோதத்துடன் பார்க்கிறாள் ஸ்வேதா.

14

மீனாட்சி மாமி காபியைக் கலந்து வைக்கிறாள். கல்லூரியில் சேரும்வரை எப்போதுமே காம்ப்ளான், பூஸ்ட், போர்ன்விடா என்று சாப்பிட்டு வழக்கம். கல்லூரிக்குச் சென்றதுமே சிநேகிதிகளோடு காபி கிளப், பெப், ஸ்டாபர்க் காபி என்று குடித்துக் குடித்து காபி குடிக்கும் வழக்கம் வந்தது. காபி சற்று சூடாக இருக்கவே, “இருக்கட்டும் ஆன்ட்டி. நான் ரகுவீட்டுக்குப் போயிட்டு வரேன். நிரூ வேற அங்கே போயிருக்கா.”

“இருக்கட்டுமேம்மா... காபி குடிச்சிட்டுப் போ. என்ன அப்படி அவசரம்?”

“இல்லை ஆன்ட்டி. மறுபடியும் ஆவி கீவின்னு அலையப் போறாங்க.”

“அலைஞ்சா நீ என்ன பண்ண முடியும்?”

“உங்க பையனைக் கன்ட்ரோல் பண்ணக் கூடாதா?”

“உனக்குத் தெரியாததா? அவன் கேட்கமாட்டான்மா.”

“மாமா கிட்டே சொல்லுங்க.”

“அவரே அவன் விஷயத்துலே தலை இடறதை ஒத்துக்க மாட்டாரு. இத பாரும்மா, அவன் விஷயத்திலே தலையிடாதே. நீ வந்தவேலையைக் கவனிச்சுக்கயேன்.”

“ஆன்ட்டி... ஏன் ஆன்ட்டி புரிஞ்சுக்க மாட்டேங்கறீங்க. அவன் உயிருக்கு ஆபத்து ஆன்ட்டி.” சொல்லும் போதே கண்கள் கலங்கிப் போயின.

“பெண் ஜன்மம்... பாவப்பட்ட ஜன்மம்மா... ஒரு பெண் உணர்வுகளுக்கு அடிமை. ஆனா ஆம்பிளைங்க அப்படி இல்லே. எல்லாத்தையும் விளையாட்டா எடுத்துகிட்டு போயிட்டே இருப்பாங்க. பிள்ளை, புருஷன், அம்மா, சுற்றம்னு தவிக்கிற மனசு நமக்குத்தாம்மா அதிகம். அதனால வர பாதிப்புகளும் நமக்குத் தான். அவனோட எத்தனை நாள் பழகி இருக்கே. இந்த ஒரு மாசமாதானே அவனை உனக்குத் தெரியும். அவனுக்காக எப்படி பரிதவிச்சுப் போறே! போ. உன்னைப் போக வேண்டாம்னு சொல்லலை. ஆனா காபியைக் குடிச்சிட்டுப் போ!” மீனாட்சி சொல்ல,

இதற்குள் காபி ஆறிவிட, லேசாக ஊதிக் குடித்தாள் ஸ்வேதா. மனம் இன்னும் வேதனையில் துடித்துக் கொண்டிருந்தது. காபியைக் குடித்துவிட்டு, மடமடவென்று ரகு வீட்டிற்குப் போகிறாள். மீனாட்சி ஆன்ட்டியால் முடியாவிட்டால் என்ன, ரகுவின் தாயாரிடம் சொல்லி விட்டால் போகிறது. நினைத்தவளாய் எல்லா இடத்தையும் கண்களில் துழாவிப் பார்க்கிறாள். ரகுவின் தாயார் சமையல் அறையில் ஏதோ சமைத்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்ததும் சற்று மகிழ்ச்சியோடு அருகே போகிறாள்.

“என்ன ஆன்ட்டி, அத்தனை தூரம் நான் சொல்லியும் இப்படி கவனிக்காம விட்டுட்டீங்களே.”

“என்னம்மா?”

“என்ன ஆன்ட்டி இது? ஆவி,கீவி எல்லாம் வேண்டாம்னு அன்னிக்கே சொன்னேனே. இப்ப பாருங்க, மறுபடியும் செய்யப் போறாங்க. ஏதோ பிரச்னை வரப்போகுது.”

“இல்லைம்மா. அவங்க அப்படி எதையுமே செய்ய மாட்டாங்க. ரகுவே ஒத்துக்கிட்டு இருக்கானே.”

“இல்லை ஆன்ட்டி. இப்பகூட நிரூபாவை அழைச்சது அதுக்குத்தான். ஓசைப்படாம வாங்க. உள்ளே போய்ப் பார்ப்போம்.

ரகுவின் தாயார் கேஸ் ஸ்டவ்வை அணைத்துவிட்டு ஸ்வேதாவுடன் மேலே வருகிறாள். வழக்கமாக யார் வந்தாலும் அவர்களோடு தன் படுக்கை அறைக்குப் போய் விடுவான் ரகு.

இன்று மேலே போனபோது, ரகு அங்கேயும் இல்லை. “எங்கே போயிருப்பார்கள்?” ரகுவின் படுக்கை அறைக்குள் நுழைந்து தேடிவிட்டு என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் விழிக்க, மேலிருந்து ஏதோ ஒலி கேட்க, அவசரம் அவசரமாக மொட்டை மாடியில் இருக்கும் அறைக்குப் போகிறாள். ரகுவின் தாயாரும் பின்னாலேயே செல்கிறாள். மாடியில் ரகு, நிரூபா, அசோக் பேசிக் கொண்டும் சிரித்துக் கொண்டும் இருக்க, ஒரு நிமிடம் அவர்களையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். ஸ்வேதாவுக்கு எரிச்சல் வர, ரகுவின் தாயார் சிரித்தபடி அவர்களை நோக்கிச் செல்கிறாள்.

“என்ன டிஸ்கஷன்?”

“இல்லை... இல்லை. இவளுக்குத் தமிழ்ப் பாட்டே பிடிக்காதாம். அதைக் கேலி பண்ணிகிட்டு இருக்கோம்.” ரகு கிண்டலுடன் கூற,

“ஆன்ட்டி, தமிழை ரொம்ப அழகா பேசறா! பயங்கர மழலை. ஏய், வாழைப்பழம் சொல்லு. “அசோக் லேசான மிரட்டலுடன் கூற, “வாலபலம்” என்று நிரூபா கூற, ஒரே அமார்க்களமும், கேலியும், கிண்டலுமாக இருந்தது.

“அட ஸ்வேதாவா? என்ன ஆச்சரியம்! கொஞ்ச நாளா இந்தப் பக்கமே வராம இருந்தே. கோபம் தீர்ந்ததா? “ரகு சற்று கரிசனத்துடன் கேட்க, அசோக் அமைதியாக இருந்தான். ஒரு நிமிடம் அசோக்கை முறைத்துப் பார்த்தவள், மறுநிமிடம் விடுவிடுவென்று கீழே இறங்கிப் போகிறாள்.

ரகுவின் அன்னை ஒன்றும் புரியாதவளாய்ச் சிறிது நேரம் நிற்கிறாள். சற்று மௌனத்திற்குப் பிறகு அவர்கள் எல்லோரும் மறுபடியும் கேலி பேச, மெதுவாகக் கீழே இறங்கிப் போய்த் தன் வேலைகளைக் கவனிக்கிறாள்.

அசோக் மெதுவாக எழுந்திருக்கிறான். அவர்கள் எல்லோரும் போய் விட்டார்களா என்று பார்க்கிறான். ஒரு பெருமூச்சை விட்டவாறே, மறுபடியும் வந்து அமருகிறான். ‘அப்பாடா!’ வாய் முணுமுணுக்கிறது.

“நல்லவேளை, உங்கம்மா வரும் போது ஆவி கீவின்னு நாம பேசலை.” நிரூபாவும் சொல்ல, ரகு பெருமூச்சு விட்டான்.

“சொல்லு நிரூ, என்னுடைய பிரண்ட் வீடு வேலூர் பக்கத்துலே ஒரு கிராமத்திலே இருக்கு. அந்தக்

கிராமத்துலேயே இப்ப யாருமே இல்லையாம். அது ஹான்டட் பிளேஸ்னு சொல்றாங்க. நீ வருவியா. நீதான் மீடியமா இருந்திருக்கியே. அங்கே போய் இதைப் பத்தி நாம ஆராய்ச்சி பண்ணலாமா?”

“ஓ... ஸார். ரொம்ப இன்ட்ரஸ்டிங்காவும் திரில்லிங்காவும் இருக்கு.”

“நாங்க ரெண்டு பேரும் தனியா போகணும்னா யாரும் விட மாட்டாங்க. அதான்.”

“ஓ.கே.” என்கிறாள் நிரூபா.

“ஆனா இந்த விஷயத்தைப் பத்தி யாரும் மூச்சு விடக்கூடாது. குறிப்பா ஸ்வேதாகிட்டே. அவ கட்டாயம் போட்டுக் குடுத்துடுவா.”

“கவலைப்படாதே. நான் யாருகிட்டேயும் எதையும் சொல்ல மாட்டேன்.”

“தேங்க் யூ!” என்கின்றனர் அசோக்கும், ரகுவும்.

“ஆனா என்ன சொல்லி நாம கிளம்ப முடியும்? எல்லோருக்கும் டௌட் வராதா?”

“எங்கேயாவது ஹில்ஸ்டேஷன் போறதா சொல்லிட்டு நாம கிளம்ப வேண்டியதுதான்.”

“ஆனா தனியா நான் வர முடியாது. எங்கண்ணனையும் கூட அழைச்சிகிட்டு வந்துடுறேன்.”

“அவனுக்குத் தெரிஞ்சா...”

“கவலைப்பட வேண்டாம் ரகு. அவனுக்குத் தெரியாது. ஹில் ஸ்டேஷன்னு சொல்லி அங்கே அழைச்சிட்டுப் போயிடுவோம். அப்புறம் பாத்துக்கலாம்.”

“ஸ்வேதாவை எப்படியாவது கழற்றி விடணும்.”

“அதுதான் கஷ்டம்!” என்கிறாள் நிருபா.

“முடியுமானு பார்ப்போம். முடியலேன்னா ஹில் ஸ்டேஷனுக்குப் போறோமனு அவளையும் ஏமாத்த வேண்டியதுதான்.”

அதற்குப் பிறகு வெகு நேரம்வரை மூவரும் அந்தக் கிராமத்தைப் பற்றியும், அங்கு எப்படி பேய் உலாவிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதைப் பற்றியும் கதை கதையாகப் பேசவும், கேட்கவும் செய்தார்கள்.

வெகு நேரம் கழித்து நிருபா வீட்டிற்கு வந்தபோது, ஸ்வேதா மொட்டை மாடியில் தனியாக அமர்ந்து எங்கோ வேடிக்கை பார்ப்பது தெரிந்தது. ஓசைப்படாமல் பூனை போல் நடந்து தன் அறைக்குச் செல்கிறாள். நிருபாவிற்கு அசோக்கை நினைக்கையிலே நெஞ்சம் நிறைந்து போனது.

‘வெரி நைஸ் பர்ஸன்!’ என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டாள். அவன் தயக்கமான பார்வையும், சகஜமான புன்னகையும் இனிமையான பேச்சுக்களும் நெஞ்சை அள்ளத்தான் செய்தன. அசோக்கை மிகமிகப் பிடித்துவிட, மனம் ஆனந்தக் கூத்தாடியது. ஸ்வேதாவிடம் தன் உள்ளக் கிடக்கையைச் சொல்ல வேண்டும். தனக்கும் அசோக்குக்குமான திருமணத்தை நடத்தி வைக்க மீனாட்சி மாமியைக் கேட்க வேண்டும் என்று சொல்ல வேண்டும். மனதில் இந்த நினைவுகள் வந்தவுடன் உல்லாசத்தில் பூரிக்கிறாள். வாயில் பாட்டு கூட வருகிறது. ஸ்வேதாவை உடனே பார்க்க வேண்டும் போல் மனம் துள்ள,

“ஓ.கே. அசோக், அப்புறம் வரேன்,” என்றவாறே கிளம்புகிறாள்.

“எதைப் பத்தியும் வாயைத் திறக்காதே.” ரகு அறிவுறுத்தியதும் தலையை ஆட்டியவாறே கிளம்புகிறாள்.

அசோக் புறப்பட்டவன் -

“நீ அப்புறம் போயேன்!” என்று ரகு தடுக்க, அங்கேயே அமர்ந்து விடுகின்றான்.

நிளா சந்தோஷத்தோடு உள்ளே வருகிறாள். ஸ்வேதா எரிச்சலோடு அமர்ந்திருக்கிறாள். மீனாட்சி கேட்ட கேள்விக்குக் கூட பதில் பேசாமல் எங்கோ வெறித்தபடி இருக்கிறாள்.

“ஹாய் ஸ்வேதா... ஸ்வேத்... ஒரு முக்கியமான விஷயத்தைக் கேளேன்.” நிளாபா கெஞ்சலாகக் கூப்பிட்ட பின் எரிச்சலோடு கேட்கிறாள் ஸ்வேதா.

“என்ன வேணும்?”

“ஒரு இன்ட்ரஸ்டிங் சர்பிரைஸிங் நியூஸ் சொல்லப் போறேன்.”

‘என்ன’ என்பது போல் அவளையே பார்க்கிறாள்.

“வந்து... வாட் டு யூ திங்க் அபௌட் அசோக்.”

“ஏன் கேக்கறே?”

“முதல்லே பதில் சொல்லு. அப்புறம் பேசலாம்.”

“எ நைஸ் ஜென்டில்மேன்.”

“அப்புறம்?”

“என்ன... அப்புறம்? கதையா சொல்றேன். ரொம்ப நல்ல பையன். நல்ல பிரண்டிலி சேப்.”

ஸ்வேதா சொல்லச் சொல்ல நிளாவின் முகம் விகசித்தது.

“ஏய் ஸ்வேத்... நீ என் டியரஸ்ட் ஸ்வேத் இல்லையா?”

“ஆமாம். எதுக்காக இந்த ஐஸ் வைக்கறே?”

“அதெல்லாம் இல்லே, ஸ்வேத். ஐ லவ் அசோக். நீதான் எனக்காக அவன் கிட்டே பேசணும்.”

“என்ன பேசணும்?”

“என் லவ்வைச் சொல்லணும்!” நிரூ சொல்லச் சொல்ல, ஸ்வேதாவின் முகம் சுருங்கியது.

“உன் லவ்வை... நீயே சொல்ல வேண்டியதுதானே. அதுக்கு உனக்கு ஒரு ஆள் போவாங்களா?”

“என்ன ஸ்வேத், நீ என் பெஸ்ட் ப்ரண்ட் இல்லையா? ஹெல்ப் பண்ணக் கூடாதா?”

“இத பாரு, நீ ஸ்டுப்பிட்டா எதையாவது நினைச்சுகிட்டா அதையெல்லாம் என்னால சரிபண்ண முடியாது...”

“என்ன ஸ்வேத், இப்படிச் சொல்றே? உன் பிரண்ட் நான். எனக்கு இந்த ஹெல்ப்கூட செய்ய மாட்டியா?”

பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதே ஸ்வேதாவின் மனதில் ஏதோ ஒன்று ஓடியது. இந்த டிராக்கை வைத்துக் கொண்டு அசோக்கிடம் நெருங்க முடியுமா? நெருங்கித்தான் ஆகவேண்டும். இதைச் சாக்கிட்டு அவனை அடிக்கடி சந்திக்க வேண்டும். இவளின் காதலை ஏற்றுக் கொள்ளச் சொல்வதுபோல் நம்முடைய காதலை ஆழமாக்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

“ஓ.கே. எனக்கு ஒண்ணும் அப்ஜக்ஷன் இல்லே. ஆனா அவனைப் பார்த்தா மடிசஞ்சின்னு வாங்களே, அது மாதிரி இருக்கான். அவனைப் போய் என்னத்துக்கு...”

நிருபா பலமாக இதை ஆட்சேபித்தாள். “சீ... சீ... எத்தனை நல்லவன் தெரியுமா? துறுதுறுன்னு எப்படி இருக்கான் பாத்தியா? வாட் எ ஸ்மார்ட் கை.”

“ஓ.கே.... ஓ.கே... ஓவரா வழியாதே. சொல்லிப் பார்க்கறேன். ஒருவேளை அவன் ஒத்துக்கலைன்னா...”

“அப்ப பார்ப்போம்.”

“உன்னை மாத்த முடியாது. சரி, என்ன சொல்லணும்?”

“இத்தனை கேட்டுட்டு இப்படி பேசறியே!”

“ஓ.கே... ஓ.கே...”

“சரி. இப்பவே கிளம்பு.”

“ஆரம்பிச்சிட்டியா? போய்த் தொலைக்கிறேன்.” கிளம்புகையில் எதிரே அசோக் வருவது தெரிய, அப்படியே நிற்கிறாள். சூரியனைக் கண்ட தாமரையாக முகம் மலர்ந்து விடுகிறது. ஒரு நிமிடம் அவளின் மலர்ந்த முகத்தைக் கண்டவுடன் நின்றுவிடுகிறான். அவளையே ஒரு அரை நிமிடம் உற்றுப் பார்க்கிறான். பின் தன் தலையைத் திருப்பியவாறே கீழே பார்த்தவாறே கிளம்பி விடுகிறான்.

அவன் தன்னைப் பார்த்ததில் மகிழ்ச்சி. முகத்தைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு கிளம்பிப் போனது மனதை ரம்பமாக அறுத்தது.

“என்ன ஆயிற்று இவனுக்கு! அன்றுகூட ‘ஐ லவ் யு’ என்று சொன்னானே. என்னிடம் என்ன மாற்றம் கண்டான்?”

சற்று எரிச்சலோடு அவசரம் அவசரமாக அவனின் பின்னே போகிறாள். தனிமையில் அசோக்கிடம் கேள்விகளைக் கேட்டே ஆக வேண்டும்.

“அசோக்!” இவள் கூப்பிட, அவர்கள் வீட்டு மாடிப் படிகளில் ஏறிக் கொண்டிருந்தவன், ‘என்ன?’ என்கிறான்.

“உங்ககூடப் பேசணும்.”

“என்ன பேசப்போறே?”

“அதை நீ கேட்டால்தானே சொல்ல முடியும்.”

“ஐயம் சாரி. நான் ரொம்ப டயர்டா இருக்கேன். ஆளை விடு.”

“ப்ளீஸ் அசோக். ஏதாவது சொன்னா கேக்கமாட்டியே. ரொம்ப மாறிட்டே.”

“யார் நானா? நீயா?”

“அன்னிக்கு என்னை லவ் பண்றதா வேற சொன்னே.”

“அதான் நீ எனக்கு இன்ட்ரஸ்ட் இல்லேன்னு சொல்லிட்டே இல்லை.”

“நான் சொன்னா என்ன? நீ என்னை லவ் பண்றேன்னு சொன்னியே! அதுக்காக நான் சொல்றதைக் கேட்கக் கூடாதா?”

“த பாரு, எனக்கு டைம் கிடையாது. என்ன பெரிசா சொல்லிடப் போறே!”

“என்ன வெட்டி முறிக்கிறே? சும்மா ஊரைச் சுத்திகிட்டு ஆவி ஆவின்னு மத்தவங்களின் ஆவியையே எடுத்துடறே!”

“லுக் ஸ்வேதா, திஸ் ஈஸ் தி லிமிட். உன் வேலை என்னவோ அதை மட்டும் பாரு.”

“இதுவும் என் வேலை தான்டா. கேட்டுத் தொலை, அந்த நிரூபா உன்னை உயிருக்குயிரா லவ் பண்றாளாம்.” இவள் கத்திப்பேசுகிறாள். ‘ஓ இதுக்குதான் வந்திருக்காளா?’ முகத்தில்

ஆத்திரம் பற்றி எரிந்தது. ஏதாவது ஒரு சொல் சொன்னாலும் மனதில் போய்த் தைக்க வேண்டும். தான் ஒரு வேகத்தில் லவ் பண்ணுவதாகச் சொன்னாலும் 'சரி' என்று பொலைட்டாக மறுத்து இருக்கலாம். எப்படிப் பேசினாள்? இப்போது இவள் பிரண்டுக்கு வக்காலத்து வாங்க வந்திருக்கிறாள்.

ஏதோ சுருக்கென்று பேச வாய் எடுக்க, நிரூபாவின் முகம் ஸ்வேதாவின் பின்னால் தெரிய, சட்டென்று நெகிழ்ந்த குரலில் சொல்லுகிறான். "நிஜமாவா... இதான் விஷயமா? எஸ் ஐ டீ!" என்று அவன் நெகிழ்ச்சியோடு கூற, 'எத்தனை பேரடா லவ் பண்ணுவே. சீ... நீயெல்லாம் ஒரு மனிதன்!' அடுத்த நிமிடம் டக் டக் கென்று செருப்பு ஒலிக்கத் தன் அறைக்குப் போய்க் கதவைச் சாத்திக் கொள்கிறாள் ஸ்வேதா. அப்போது இருந்து தன்னை யாரோ கண்காணிப்பது தெரிந்து அதிர்ந்து போகிறாள் ஸ்வேதா.

15

யார் தன்னைக் கண்காணிப்பது? இந்த இடத்திற்கு வந்ததுமே யாரோ இருக்கிறார்கள் என்று தோன்றியது. யார் அது? காற்றைப் பார்க்க முடியுமா என்ன? உணரத்தானே முடியும். இதுவும் அது போல்தான் என்று தோன்றியது. கதவுக்கு மிக அருகில் நின்று கொண்டிருந்தவள், நகரக்கூடப் பயந்தாள். தன் குரலில் சற்று தைரியத்தை வரவழைத்தவாறே,

"யாரது?... இந்த ரும்லே நிக்கறது யாரு? வெளியே வாங்க. தயவுசெய்து வெளியே வாங்க!" அவள் கூப்பிட, மௌனம்தான் பதிலாக வர, ஸ்வேதாவிற்குக் குப்பென்று தொண்டையை அடைத்தது.

“யார் அது?” ஏதாவது அமானுஷ்ய சக்தியா?

“கார்ப்பூரப் புத்தி!” யாரோ கதில் ஒலிப்பதுபோல் தோன்ற, திடுக்கிட்டுத் திரும்புகிறாள்.

ஆவிதான். சந்தேகமே இல்லை. நினைத்தவள் கதவின் பக்கம் போய்த் தாழ்ப்பாளைத் திறக்க முயற்சிக்க, கால்கள் வலுவற்றும், கைகள் பயனற்றும் போனது போன்ற ஒரு உணர்வு. தொண்டையை வேறு அடைத்தது. குரலே எழவில்லை.

“என்னைப் பாக்கணும் பாக்கணும்னு முயற்சி செய்துட்டு, நானே வரும் போது ஏன் ஓடி ஒளியறே?”

சற்று தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு கேட்கிறாள்.

“எதுக்காக வந்தீங்க?”

“இது என்னம்மா கேள்வி? ஆவி கிடைக்காதானு ஆவியா அலையறீங்க? சரி, போகட்டும். இவங்க எதுக்கு கூப்பிடறாங்கன்னு கேட்டுட்டு வருவோம்னு வந்தேன்.” ஸ்வேதா வாயைத் திறந்து கேள்வியை முடிப்பதற்குள் அவளின் காதுகளில் அறைவது போல் பதில்கள்.

ஆவி வாயைத் திறந்து ஒன்றுமே பேசவில்லை. இருப்பினும் பதில்கள் உடனுக்குடன் ஒரு கம்ப்யூட்டரின் வேகத்தோடு வந்தன.

“உங்களைத் தேடி நான் அலையலே. என் வேற ரெண்டு ப்ரண்ட்ஸ்தான்.”

முடிக்கவில்லை அவள். ஒரு நீண்ட சிரிப்பைச் சிரித்தது ஆவி.

“மண்டபத்துலே மணிக் கணக்காக நின்னது யாரு? அவுங்க ரெண்டு பேரும் வராங்களானு பின்னாடியே ஒளிஞ்சுகிட்டு பாத்தது யாரு?”

காதில் விழுந்த பதில் கதி கலங்க வைத்தது.

இதற்குத் தெரியாத விஷயமே இருக்காது போலிருக்கு. ஸ்வேதா நினைத்தவுடனே 'ஆமா' என்று நீட்டி முழக்குகிறது ஆவி.

ஸ்வேதா மௌனமாக இருக்க,

“என்ன செய்யறதுன்னு தெரியலையா?” ஆவி வாய்விட்டுச் சிரிக்கிறது. ஸ்வேதா பின்னும் மௌனமாக இருந்தாள்.

இதற்குள், 'ஸ்வேதா... ஸ்வேதா...' என்று நிரூபா குரல் கொடுத்தபடியே மேலே வர,

“அவ வரும் போது நீங்க இங்க இருக்க வேண்டாம். போய்டுங்க.”

மறுபடியும் காதை அடைப்பது போல் பேய்ச் சிரிப்பு.

ஸ்வேதா மௌனமாகக் கதவின் தாழ்ப்பாளைத் திறக்கிறாள்.

“ஏய் ஸ்வேத், என்னடி ஆச்சு?” இரட்டைப் பின்னல் குட்டையாக கட்டையாகத் தொங்கிக் கொண்டிருக்க நீண்ட மூக்கின் மேல் இருக்கும் மூக்குக் கண்ணாடியைச் சரி செய்தவாறே பேசுகிறாள் நிரூபா. இவளும் ஸ்வேதாவின் நிறம்தான். காதில் சின்ன வளையம். மூக்கில் ஒரு சின்ன மூக்குத்தி. அப்படியே வடக்கத்தியச் சாயல். இவளும் ஜீன்ஸும், கையில்லாத குட்டைப் பனியனும் அணிந்திருந்தாள்.

“என்ன பேயறைஞ்ச மாதிரி இருக்கே. என்னாச்சு?”

“நான் உன்னை அறைஞ்சேனா என்ன? பேய், பிசாசுன்னு சொல்லாம ஆவினனே உன் ப்ரண்ட்டைச் சொல்லச் சொல்லு!” பதில் வர, முகம் முழுவதும் வியர்த்து வழிய, பேச்சற்று நின்றாள் ஸ்வேதா.

“ஏய் ஸ்வேத்... என்னாச்சு? என்னயா எதுக்கும் பதிலே இல்லே? வாட் ஈஸ் த ப்ராப்ளம்?”

“எவ்ரிதிங்...”

“என்னாச்சுப்பா? அசோக் ஏதாவது சொல்லிட்டானா?”

“ம்ஹும்...”

“நீ சொன்னியா?”

ஸ்வேதா மெதுவாகத் தலையை ஆட்ட,

“பதில் என்ன சொன்னான்? கமான்... கமான்... சீக்கிரம் சொல்லு.”

சாதாரணமாக இருந்திருந்தால் எக்குத்தப்பாகப் பதில் வந்திருக்கும். மடியில் கனத்தை வைத்துக் கொண்டு வழியில் பயமில்லாமலிருக்க முடியுமா? இப்போது விளையாட்டுக்குக்கூட பொய் சொல்ல வரவில்லை.

“அவனும் உன்னை லவ் பண்ணான்.”

“ஈஸ் இட். கிரேட்...” என்று கத்துகிறாள் நிருபா.

சற்று வேதனையோடு பேசாமல் இருக்கிறாள் ஸ்வேதா. எது நடக்கிறதோ நடக்கட்டும். தன்னால் என்ன செய்ய முடியும்? நடப்பது நடக்கட்டும். ‘நீ நினைத்தவனை மணப்பாய்’ என்று ஒரு சாமியார் சொன்னாரே! ‘...ம்ஹும் மனம் விரக்தியில் துவண்டது. சாமியாரும் மனிதர்தாமே! கடவுளின் செயல்கள் அவருக்கு மட்டும் எப்படி புரியும்? போகட்டும். எதுவும் நடக்கட்டும்.’

“புத்திசாலி மாதிரி இருந்தே, இத்தனை மக்குத்தனமா சிந்திக்கறே! ஒரு காரியம் முடியறவரை அது எப்படியும் மாறலாம். தெரியுமா? முடிக்கறவன் அவன்னு தெரிஞ்சும் ஏன் இந்த ஏமாற்றமான யோசனை.” மறுபடியும் ஆவிதான் அவளின் மன உணர்வுகளைத் தெரிந்து கொண்டு அட்டகாசமாகப் பதில் தருகிறது.

ஸ்வேதாவிற்குச் சலிப்பு ஏற்பட்டது. 'இந்த ஆவியின் தொல்லை பெருந்தொல்லையாக இருக்கிறது. என்ன ஆகுமோ பார்ப்போம்.'

'ஒண்ணும் ஆகாது. எல்லாம் நல்லதாதான் நடக்கும்.' நினைத்தவள் தன் மனதில் நினைத்ததைச் சொல்லவும் முற்பட,

'எனை, தானாப் பேசிகிட்டு இருக்கே! வாட் ஹேப்பண்ட்?" என்று கேட்கிறாள் நிரூபா.

"Nothing!" என்றவாறே தன் அறைக்குத் திரும்புகிறாள்.

"ஸ்வேத்! கொஞ்ச தூரம்தான். போயிட்டு வந்துடலாம். வா..." நிரூபா கூப்பிட, இதற்குள் நிரூபாவின் அண்ணன் இறங்கி வந்து கொண்டிருந்தான்.

"ஸ்வேதாவை எங்க கூப்பிடறே? ஸ்வேத்... நீ என்ன பிஸியா இருக்கியா என்ன? உன்கூடப் பேசக்கூட முடியலே." சொன்னாறே, ஸ்வேதாவின் அருகில் நெருங்கி நின்று கொண்டான்.

"த்சு... பிரசாந்த்... நகரு... மூவ்யா... போரடிக்குது."

ஸ்வேதா அலுத்துக் கொள்ள,

"என்ன ஸ்வேத், மும்பையே நாம பெட்டரா பேசிகிட்டு இருந்தோம் இங்க ஒரு மாதிரி ஆயிட்டே. என்னாச்சு?"

"நீ போடா. நான் ஸ்வேதாவோட வெளியே போகணும். பர்ஸனலா கொஞ்சம் பேசணும்." நிரூபா வெடுக்கென்று கூற,

"நீ லிமிட்டைத் தாண்டறே. ஸ்வேதாவோட நான் பேசணும். நீ போ!" பிரசாந்த் கத்த, இதற்குள் கீழிருந்து

அசோக்கின் தாயார் குரல் கொடுக்கிறாள். “ஸ்வேதா... ஸ்வேத்... போன் உனக்கு. உங்கம்மா பேசறாங்க.”

அதுவரை ஆவியின் வருகையினால் மனம் பாதிக்கப் பட்டு, அசோக்கின் பாராமுகத்தினால் எரிச்சலுற்றுச் செய்வதறியாது நின்றிருந்தவள் ஓடி வருகிறாள். ‘ஓ... மை... காட்... மம்மியை எப்படி மறந்தே போனேன். போகும் போதே எத்தனை முறை சொல்லி அனுப்பியிருப்பார்கள். ‘போய் போன் பண்ணு. வாரா வாரம் பேசு. உன்னையே நினைச்சுக்கிட்டு இருப்பேன். வேலையே ஓடாது.”

“என்ன மம்மி, உனக்கு போன் பண்ணாம இருக்க முடியுமா? யு ஆர் மை பர்ஸ்ட் அண்ட் பெஸ்ட் ப்ரண்ட் இல்லையா? “இத்தனை சொல்லிவிட்டு, வந்து சேர்ந்ததைப் பற்றி மட்டும் சொல்லிவிட்டு, அதன் பிறகு அம்மாவைத் தொடர்பு கொள்ளவே இல்லை. பாவம்! தன்னைப்பற்றி அம்மா கவலைப்பட்டுப் பட்டுத் துடித்துத் துவண்டிருப்பாள்.

மாமி கொடுத்த போனில் பேச ஆரம்பிக்கிறாள்.

“ஹலோ... அம்மா!” இவளின் குரலைக் கேட்டவுடன் அம்மா பிலுபிலுவென்று பிடித்துக் கொள்ள ஆரம்பிக்குகிறாள்.

“உனக்கே இது நல்லா இருக்கா? என்ன நினைச்சுக்கிட்டு இருக்கே நீ. வாரா வாரம் போன் பண்ணேன்னு பிராமிஸ் செய்துட்டுத் தானே போனே. இப்ப அம்மாவைப் பத்தி ஞாபகமே வரலியா? அப்படி என்ன மாமி சொக்குப் பொடி போட்டு வச்சட்டாங்க. அம்மாவுக்கு போன் பண்ணக் கூடாதுன்னு சொன்னாங்களா?”

அம்மா படபடவென்று பொழிந்து தள்ள, “அம்மா! ப்ளீஸ் ஹோல்ட் ஆன். அந்த மாதிரி எதுவுமில்லே. இன்பாக்ட் மாமி

மாமா எல்லோருமே உனக்கு வாரத்திற்கு ஒரு முறையாவது போன் செய்யுன்னு சொல்லிகிட்டேதான் இருந்தாங்க."

"அப்படியா? அப்ப நீ ஏன் போன் பண்ணலை? இந்த பைத்தியக்கார அம்மா தானே... எப்படியாவது தேனொழுகப் பேசினா எல்லாத்தையும் மறந்துடுவான்னுதானே...!"

"அப்படி எல்லாம் இல்லேம்மா."

"என்ன அப்படி இல்லை. உன் ப்ரண்ட்ஸுக்கு போன் பண்ணாம இருந்தியா? இல்லையே. பத்து நிமிஷத்திற்கு ஒரு தடவை எஸ்.எம்.எஸ். அனுப்பிச்சிட்டு இருக்கே. ஆனா வாரம் ஒரு தடவை என் கூடப் பேச உங்களுக்கு நேரம் இல்லை. ரொம்ப பிசி ஆயிட்டிங்க."

"அம்மா... அம்மா... ப்ளீஸ் அப்படி எல்லாம் ஒண்ணுமே இல்லை."

"அப்படி இல்லாம என்ன? நீங்க சின்னதா இருக்கறதுலேயிருந்து பெரிய ஆளா ஆகிறவரைக்கும் ஒவ்வொண்ணுக்கும் அம்மா துணை வேணும். வேணும்போதெல்லாம் பணம் அம்மா தரணும். செல்வாங்கித் தரணும். பில்லைக் கட்டணும். ஆனா பேசறதெல்லாம் ப்ரண்ட்ஸ் கிட்டேதான். நீ எப்படியாவது பேசிட்டுப் போ. ஆனா எனக்கும் வாரத்துக்கு ஒரு தடவை நல்லா இருக்கேன்னு போன் பண்ணக்கூடாதா?"

"பண்ணேன்மா. கட்டாயம் செய்யறேன்."

"ஏன்டி பொய் சொல்றே? அம்மா மனது உனக்குப் புரியாது. நீயும் என்னை மாதிரி ஆகும்போதுதான் புரியும். பொண்ணு பொண்ணுன்னு உன்னை நினைச்சு நினைச்சுத் தவித்து உருகி... போதும்டாசாமி." அம்மா கண்களில்

வழிந்த கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொள்வது புரிந்தது. குரல் தழுதழுக்க, “என்னாலே முடியலே. பொண்ணு பொண்ணுன்னு உருகி உருகி நினைச்சு நினைச்சு அழ முடியலே.” சொல்லும் போதே அம்மா போனிலேயே அழுவது தெரிய, சட்டென்று தன்னையே நொந்து கொள்கிறாள் ஸ்வேதா.

“ஐயோ, மம்மி! புரிஞ்சுக்க. இன்னிக்கு செவ்வாய்க் கிழமையா? இனிமே ஒவ்வொரு செவ்வாய்க்கிழமையும் என் போன் வரும். வரலேன்னா, அப்படி உனக்கு போன் செய்யலைன்னா என்னை உங்கூடவே கூப்பிட்டுக்கிட்டு போயிடு. அங்கேயே ஏதாவது லோகலா பிராஜக்ட் செய்துக்கலாம். ஓ.கே... இப்ப அழமாட்டியாம். உன் பேவரிட்கிப்ட் பஸ்ட் நான் தரேன். அப்புறம் நீ...” என்று உச்சென்று சற்று சத்தத்தோடு முத்தமிடுகிறாள் ஸ்வேதா. ஸ்வேதாவிடம் இன்னும் ஏதோ பேசுகிறாள் அவளின் தாய். ஸ்வேதா பேசி முடித்ததும் அவளின் தாயார் போனை வைத்துவிட, மீனாட்சிக்கு மனதில் ஒரு சின்ன நெருடல்தான்.

சொந்த நாத்தனார்தான். இருந்தும் இயல்பான பாசம் எல்லாம் ஒன்றும் கிடையவே கிடையாது. ஒரு மரியாதைக் காகக்கூட பேசும் வழக்கம் கிடையாது. தன் சகோதரனிடம் மட்டும் விழுந்து விழுந்து சில நேரங்களில் குசுகுவென்று பேசுவாள். அவளின் பெண் தன் வீட்டில் தானே இருக்கிறது. இன்னொருவராக இருந்தால் பெண்ணை நன்றாகப் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும் என்ற உணர்வோடு செயல்படுவார்கள். தன் நாத்தனாருக்கு அது எதுவுமே கிடையாது. எப்படியும் பெண்ணைப் பார்த்துக் கொள்வாள் என்ற நம்பிக்கை.

கணவனிடம் எதுவும் கேட்க முடியாது. ஏதாவது கேட்டால், ‘ஆமா, ஒரு பத்து நாள் நீ கவனித்துவிட்டதனாலே

அவ உயிரையே கொடுத்திடனுமாக்கும்!’ என்று தன்னைத்தான் திட்டுவார்.

இதற்குள் நிரூபா மாடியிலிருந்து ஸ்வேதாவைக் கூப்பிடுகிறாள்.

“ஏய்... சீக்கிரம் வாயேன். அசோக் வந்திருக்கான்.”

ஒருமெல்லிய பெருமூச்சோடு மாடிக்குப்போகப் படிகளில் காலை வைத்தபோது புகைவடிவமான அது நின்று கொண்டு ‘வா... வா’ என்று கூப்பிட கூர்மையான அதன் பற்களையும், நாக்கையும் பார்த்தவள் சரிந்து அப்படியே கீழே சாய்கிறாள்.

16

“ஸ்வேதா... என்னாச்சு? ஏய் என்ன...” ஓடி வருகிறாள் நிரூபா. இதற்குள் அனைவருமே ஓடிவந்து சுற்றிக் கொள்ள, மீனாட்சி பதைபதைக்கிறாள். ஒழுங்காகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே, ‘என்ன பெரிசா பார்த்துகிட்டா’ என்று நொடிப்பாள் நாத்தனார். இப்போது மயக்கம் போட்டு விழுந்து விட்டாள் என்று தெரிந்தாலே தன்னை உண்டு இல்லை என்று ஆக்கிவிடுவாள். தன் கணவர் இதைப் பார்த்துவிட்டாலே அவ்வளவுதான். தான் பெரிய தப்பு செய்துவிட்டதாகக் காச் மூச் சென்று கூச்சல் போட ஆரம்பித்து விடுவார். பரபரவென்று தண்ணீரை எடுத்து ஸ்வேதாவின் முகத்தில் தெளிக்கிறாள். இதற்குள் நிரூபா விசிற ஆரம்பிக்க.

“இங்கே கூட்டம் வேண்டாம். கொஞ்சம் ஏரியா இருக்கணும். நகருங்க. பிரசாந்த் பேச, இதற்குள் மேலே வந்த அசோக் ஸ்வேதாவின் நிலை கண்டு நெகிழ்ந்து போகிறான்.

“அம்மா! டாக்டருக்கு முதல்லே போன் பண்ணுங்க. என்ன விஷயம்னு பாக்கணும்.”

“நோ... நத்திங்... அவ ஏதும் சாப்பிட்டிருக்கமாட்டா. அதான்!” என்கிறான் பிரசாந்த். இந்த எதிர்ப்பைப் பார்த்ததுமே விடுவிடுவென்று டெலிபோன் அருகில் சென்று டாக்டருக்கு போன் செய்கிறான் அசோக். டாக்டர் வரவும், ஸ்வேதா கண் விழிக்கவும் சரியாக இருந்தது.

“எனக்கு ஒண்ணுமில்லே, என்ன நிருபா இத்தனை பெரிசாக்கிட்டே.. ஒரு சின்ன **Fatigue**. அவ்வளவுதான். அதுக்கு எதுக்கு டாக்டர்...”

“நான்தாம்மா வரவழைச்சேன். டாக்டர் செக் பண்ணட்டும்!” மீனாட்சி மிருதுவாகக் கூற,

“ஆய்... அத்தை, இது அசோக் செய்த வேலை. அவனுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய கிரடிட்டை நீங்க வாங்கிக்கப் பார்க்கறீங்களா?” நிருபா சொன்னதும் சட்டென்று மனம் அசோக்கின் பக்கம் திரும்பியது.

டாக்டர் ஸ்வேதாவைப் பரிசோதித்துவிட்டு, சில மாத்திரைகளைத் தந்து விட்டு நகர்ந்தபோது,

“இந்தா ஸ்வேதா. இதை முதல்ல சாப்பிடு. அத்தோடு மாத்திரை போட்டுக்கலாம்.” ஒரு பெரிய டம்ளரில் பால் எடுக்கப்பட்டு அதில் இரண்டு அல்லது மூன்று ஸ்பூன் ஹார்லிக்ஸ் கலந்து எடுத்து வந்திருந்தாள்.

‘காலையேயிருந்து சரியா ஒண்ணும் சாப்பிடலை. முதல்லே சாப்பிடு.’

“இல்லை, அத்தை. வேண்டாம்!” அசோக் நிற்கிறானா? ஓரக் கண்ணால் பார்த்தவாறே கூற, அசோக் நிம்மதியிழந்து நின்று

கொண்டிருப்பது புரிந்தது. மீனாட்சி ஸ்வேதாவின் மறுப்பை லட்சியம் செய்யாமல் வலுக்கட்டாயமாக அவள் வாயில் புகட்டுகிறாள். கொஞ்ச நேரத்தில் நிரூபா பிரசாந்த் அருகில் அமர்ந்து அவளோடு பேசப்பேச, ஸ்வேதா தன் பதட்டத்தையும் கவலைகளையும், ஏன் - அவளையே சற்று மறந்திருந்தாள்.

“ஸ்வேத், நான் அப்புறம் அசோக் கூட பேசிக்கிறேன். அதுக்கு முன்னால நீ எனக்காக அசோக்கிட்டே பேசு. இப்பதான் இங்கே இருந்தான். அதுக்குள்ளே எங்க போயிட்டான்னு தெரியலை. சரி, பார்ப்போம். இங்க அவனை அனுப்பறேன். நீ அவனோட பேசு. என்னைப் பத்தி கொஞ்சம் சொல்லு.” பிரசாந்த் அருகில் அமர்ந்தவாறே ஸ்வேதாவை ஆதுரத்துடன் பார்ப்பதைக் கண்டதும்,

“ஏய் பிரசாந்த்... இங்க வாடா. ஒரு இடத்துக்குப் போகணும். வா.”

“எங்கே?” என்று எரிச்சலோடு நிரூபாவிடம் கேட்கிறான்.

“இந்த ஊர்லே லேக் ஒண்ணு இருக்குடா. ஸூப்பரா இருக்குமாம். நான் ஸ்வேதாவை அழைச்சுகிட்டுப் போகணும்னு பார்த்தேன். அதுக்குள்ளே இவ மயங்கி விழுந்துட்டா.”

“போ... போ... வேற வேலை இல்லை உனக்கு.” நிரூபாவிடம் சள்ளென்று விழுகிறான்.

“என்னடா இப்படி பிஹேவ் பண்ணே? ஸ்வேத்... நீயாவது சொல்லேன்.”

ஸ்வேதா சற்று குழப்பமடைந்தவள் போலத் தோன்ற,

“என்ன ரொம்ப டல்லா இருக்கே?” நிரூபா கேட்க,

“வேண்டாம். அந்த ஏரிப் பக்கம் எல்லாம் போகாதே.”
ஸ்வேதா மெதுவாகக் கூற,

“பாத்தியா, ஸ்வேதாவே வேண்டாம்னு சொல்லியாச்சு.”
எரிச்சலோடு பேசுகிறான் பிரசாந்த்.

“நீ வேணா போய்த் தொலை. நான் வரலை.”
பிரசாந்தத்தின் பதிலில் எரிச்சல் உற்றவள்,

“எக்கேடும் கெட்டுப்போ!” என்றவாறே விறுவிறுவென்று
கிளம்பிப் போகிறாள்.

“பிரசாந்த் ப்ளீஸ். தப்பா நினைக்காதே. ஐ வான்ட் டு பீ
அலோன். எனக்குச் செய்த ஹெல்ப்புக்கெல்லாம் ரொம்ப
தேங்க்ஸ்.”

“என்னயா இதையெல்லாம் பெரிசு படுத்தறே! ஸ்வேத்...
உனக்கு ஒண்ணுன்னா என்னால் தாங்க முடியாது. இப்ஃயூ
டோன்ட்மைண்ட் நான் அந்த ஓரம் போய் உக்காந்து
இருக்கேன். எஸ் ஐ வில் கோ அண்ட் சிட் தேர்.”

அவன் சொல்ல, முகம் மலர்ந்து போகிறாள் ஸ்வேதா.

“தேங்க்ஸ் பிரசாந்த்!” என்றவள், “பட் ஐ வான்ட் டு பீ
ஆல் அலோன். எனக்குக் கொஞ்சம் டிஸ்டர்ப்பன்ஸ்
இருந்தாலும் தூக்கமே வராது. லீவ் மீ அலோன். ஐ வான்ட்
டு ஸ்லீப்.”

“ஓ.கே. ஸ்வேத்... பைடா... நல்லாத் தூங்கு. அப்புறம்
வரேன்.”

சற்றுத் தயங்கிவிட்டு மெதுவாக அவன் இறங்கிப்
போகிறான். அதுவரை மௌனமாக இருந்த அந்த ஆவி
மறுபடியும் அவளின் காதருகில் வந்து கத்துகிறது. சத்தமாகச்
சிரிக்கிறது.

“என்ன பயம் உனக்கு? உன் மேல் தோலை எடுத்துப் பார்த்தால் நீயும் என்னை மாதிரிதான் இருப்பாய், தெரிந்து கொள்.”

ஐயோ! மறுபடியும் இது என்ன அவஸ்தை. அதன் கோர மூக்கும், கண்களும், வாயும்...! தான் பார்த்த அந்தக் காட்சியை நினைத்தவளுக்கு உதறல் எடுத்தது. பயம் வந்தது. கடவுளே! என்னைக் காப்பாற்று.

“சரிதான், என்னைப் பார்க்க வேண்டும்; வேண்டும் என்று அவசரப்படுத்தி விட்டு இப்போது நேரில் வந்தால் இப்படியா நடந்து கொள்வாய்?”

“மிஸ்டர் ஆவி! தயவு செய்து போயிடுங்களேன்.” மனதிற்குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்டாள்.

“எங்கே போறது? முதல்ல உங்க எக்ஸ்பெரிமெண்ட் டெல்லாம் முடிங்க. அப்புறம் கிளம்பறேன்.”

“சார்! வேண்டவே வேண்டாம். உங்களை வச்ச நாங்க எதுவுமே செய்யப் போறதில்லை. தயவு செய்து என்னை விட்டுப் போங்க.”

அசோக் உள்ளே நுழையும் போது ஸ்வேதா வெட்ட வெளியைப் பார்த்தவாறு கையை ஆட்டி ஆட்டி ஏதோ பேசிக் கொண்டிருந்தாள். திடீரென்று கண்களில் கண்ணீர். அவள் விக்கி விக்கி அழுகிறாள்.

“ஸ்வேதா... ஸ்வேதா...” ஸ்வேதாவின் அருகில் போய் நிற்க, சட்டென்று எழுந்து அப்படியே அவனை அணைத்துக் கொண்டு அழுகிறாள்.

“என்னாச்சும்மா?” அணைத்தவளின் தலையைத் தடவியவாறு கேட்கிறான்.

ஸ்வேதா பின்னும் அழ,

“ஏதேனும் பாத்தியா?”

ஸ்வேதா ஆமென்று தலையை ஆட்ட,

‘என்ன? எங்கே?’

“இங்கே நம்ம ருமுக்குள்ளே... முக்கியமா என்கிட்டே... வேண்டாம், அசோக். எனக்குப் பயமா இருக்கு. இதெல்லாம் விட்டுடுவோம்...”

“நாங்க இத்தனை பேர் தேடறோம். அது உன் கண்ணுக்கு மட்டும் தெரிஞ்சதுன்னா ஆச்சரியமா இருக்கு. ஏதாவது உருவம் தெரியுதா?”

ஸ்வேதா கண் பார்த்ததை மெதுவாகச் சொல்லச் சொல்ல ‘அமேஸிங்’ என்றான். ரகு அண்ணாவிற்குச் சொன்னால் உடனே இங்கே வந்து இங்கேயே இருப்பார்.

“ஹெல் வித் ரகு. உங்களால்தானடா இத்தனை கஷ்டமும் ஆபத்தும்.”

“என்ன ஆச்சு, சொல்லேன்?”

“என்ன சொல்றது! ஐ கேன் பீல். அவ்வளவுதான். நான் ஏதாவது நினைச்சா உடனே எனக்குப் பதில் வருது. அதுவும் பக்கத்திலேயே நின்னு பேசறாப்போல தோணுது.”

“அதைப் பார்க்க முடியலையா?”

“இல்லை. காத்தை பீல் தானே பண்ணோம். அப்படித்தான் தோணுது. ஆனா அதைக்கூடப் பார்த்தேன்... என்ன பயங்கரம்!” அவள் பார்த்த காட்சியை விவரிக்க விவரிக்க, அசோக் அசந்து போய் நின்றான்.

“ஓ.கே. இப்ப நீ டிரை பண்ணேன். இங்கதானே இருக்கு. நானும் கேக்கறேனே. சீக்கிரம் டிரைபண்ணேன். நானும் பீல் பண்ணேனே.”

ஸ்வேதாவிற்கு அலுத்துப் போயிற்று. எத்தனை சொன்னாலும் புரிந்து கொள்ளவில்லை என்றால் என்ன செய்வது? என்ன மனிதன் இவன்! பதில் பேசாமல் கண்களை மூடிக் கொண்டு படுத்திருக்கிறான்.

“ஸ்வேத்... ப்ளீஸ்...” வெகு அருகில் அமர்ந்து கொண்டு, “எனக்காக...” என்கிறான்.

சட்டென்று ஸ்வேதாவிற்கு எரிச்சல் வந்தது. “உனக்காக எதுக்குடா செய்யணும்?” ஒரு நிமிடம் அசோக்கின் முகம் மாறியது.

‘அப்கோர்ஸ் தெரியும். அந்த சோடாபாட்டிலை லவ் பண்றேன்னு தெரியும்.’ அவனை முடிக்க விடாமல் பரபரக்கிறான்.

“யாரு...”

“அதான்... உன்னைத் தேடிகிட்டு மும்பைலேயிருந்து வந்திருக்கே. அது ஆளும் முஞ்சியும்... அதை எப்படித்தான் நீ லவ் பண்றியோ? ‘காதலுக்குக் கண்ணில்லேன்னு’ தமிழ்லே பழமொழி சொல்வாங்க. சரியாதான் இருக்கு.”

“ஐயோ!” என்றவாறே தலையைப் பிடித்துக் கொள்கிறான் ஸ்வேதா.

“என்ன ஸ்வேத்... மறுபடியும்... அந்த ஆவி வந்திடுச்சா?”

“ஆவி இல்லேடா பாவி. நீதான் கொல்றே! நீ என்னடா நினைச்சுகிட்டு இருக்கே. ஒரு ஆம்பிளையும் பொண்ணும் பேசிகிட்டா லவ்வா? மும்பைல நாங்க எல்லோருமே க்ளோஸ் ப்ரண்ட்ஸ். அந்த நினைப்புலே வந்திருக்கான். தப்பு தப்பா பேசறே!”

“மை காட். அவன் மேலே உனக்கு லவ் எல்லாம் கிடையாதா? கிரேட்!” என்று குதிக்கிறான். “இப்ப என் லைன் கிளியர் ஆயிடுச்சு!” என்றவன் -

“ஓ.கே... ஸ்வேத், இப்ப நீ சொல்லியே ஆகணும்!” தலையைத் தட்டுகிறான்.

“டேய், கையை எடு.”

“அது சரி. புருஷனைக் கை எடுன்னு சொன்ன ஒரே பெண் நீயாத்தான் இருக்கும்.”

“என்னப்பா, மூளைகளை குழம்பிடுச்சா. புருஷன் கிருஷ்ணு ஏதோ உளர்றே. உனக்கும் எனக்கும் கல்யாணம் ஆயிடுச்சா என்ன?”

“கூடிய சீக்கிரம் ஆகும்.”

“ஐயோ, போதும். வழியாதே. இந்த வருஷம் பிராஜக்டை முடிக்கணும். ஒரு நல்ல வேலைக்கு அப்ளை பண்ணணும். அப்புறம்தான் கல்யாணத்தைப் பத்தி யோசனை.”

“அப்புறம் யோசிப்பே இல்லை. அப்ப நான்தான் மாப்பிள்ளைன்னு ஒத்துப்பியா?”

“அசோக்! இப்ப உனக்கு என்னவேணும்? எதுக்கு என் உயிரை எடுக்கறே?”

அசோக்கிற்குத் தன் மேல் அக்கறை இருப்பது மனதிற்கு சந்தோஷத்தைக் கொடுத்தது. இருந்தாலும் தன் மேல் இருக்கும் அன்பைக் காண்பிக்கத் தெரியாமல் வேறு எதையோ அல்லவா பேசுகிறான். இதற்குப் பதிலாக அழகான மலர் ஒன்றைத் தன் கையில் கொடுத்து, ‘ஐ லவ் யூ ஸ்வேத்’ என்று சொன்னால் எத்தனை நன்றாக இருக்கும். தன்

கண்களைப் பார்த்தபடி தன் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டால் இன்னும் எத்தனை ஆனந்தமாக இருக்கும். எல்லா வற்றையும் விட்டுவிட்டு கல்யாணத்தைப் பத்தி பேசி போரடிக்கிறான். லவ் பண்ணினால் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ளாமலா போகப் போகிறோம். இப்படி நினைப்பு ஓட,

“என்ன ஸ்வேத், என்ன டீரீம் வேர்ட்டுக்குப் போயிட்டியா?”

“ம்...” என்று லேசாக முனகியவளை,

“ஓ.கே. இப்ப ஆன் பிஸினஸ். முதல்ல அந்த ஆவியைக் கூப்பிடுப் பேசுவோம்.”

ஸ்வேதா அசோக்கையே எரிச்சலுடன் பார்க்கிறாள்.

“என்ன ஸ்வேத்?”

“சே! உன் தொல்லையைவிட ஆவித் தொல்லையே பெட்டர். போய்த் தொலை!” என்று கத்துகிறாள்.

“என்னயா, ஆவியை கூப்பிடு.”

“ஆவி... ஆவின்னு கத்தி என் ஆவியை எடுக்காதே.”

“ஸ்வேத்! ஐ அம் ஸோ இன்ட்ரஸ்டட்.”

“போடா பாவி...” ஸ்வேத் கத்தி முடிப்பதற்குள், மறுபடியும் அந்தப் புகை போன்ற உருவம் கோரமான பற்களோடும் பாம்பைப் போன்ற நாக்கோடும் அறையின் வாயிலில் நின்று கொண்டிருப்பதாகத் தோன்ற, படபடக்கும் இதயத்தோடு பார்க்கிறாள்.

“அசோக்... வாடா... வாடா இங்கே வந்து தொலை.”

“என்னாச்சு?”

“கதவுகிட்டே போகாதே, அதோ பார், அங்கே நிக்ருது.”
ஸ்வேதா காட்டிய திசையைப் பார்த்த அசோக்கின்
கண்களுக்கும் ஒரு மங்கலான உருவமாகத் தென்பட
அதிர்ந்து போகிறான்.

17

ஸ்வேதா பார்த்த அதே உருவம் சற்று மங்கலாகத்
தெரிய கைகள் நடுங்கத் தொடங்கிற்று. இது சாதா ஆவியா,
இல்லை... டிராகுலாவா? மனம் படபடக்க நாக்கு
மேலண்ணத்தில் ஒட்டிக் கொள்ள விழிக்கிறான்.

அது ஒரு மாதிரி சிரிப்பதாகத் தென்பட...

“ஸ்வேத், போ... போயிடச் சொல்லு, இப்பதான் பர்ஸ்ட்
டைம் பார்க்கறேன். போதும்...” அவனுக்கு மூச்சு முட்டுவது
போல் தோன்ற, ஸ்வேதாவும் பயத்தோடு பார்த்தபடி
இருக்கிறாள்.

“மிஸ்டர் ஆவி! போயிடுங்க.”

“எங்கே?”

“எங்கேயாவது.”

“வா... வானு கூப்பிட்டுப் போ... போன்னு சொன்னா...”

“இல்லை... எங்களுக்கு உங்களைப் பாக்க முடியலே...”

ஆவி பெரியதாக நகைப்பது கேட்டது. அசோக்கிற்கு இது
ஒன்றும் கேட்காததால் ஆவியைப் பார்த்தபடி மௌனமாக
நின்றிருந்தான்.

“உன் காதலன்கிட்டே என் வேலையைக் காமிக்கிறேன்,
வா.

“வேண்டாம்...” அவள் சொல்ல ஊசி குத்துவதுபோல் கிறீச்சென்ற ஒலி கொடுத்தது ஆவி.

ஸ்வேதாவும், அசோக்கும் காதைப் பொத்திக் கொள்ள, அந்தப் புகை சற்று அசைந்து அதன் நாக்கு நன்கு நீண்டு சுவரில் இருந்த கடிகாரத்தின் மீது பட கடிகாரம் ஒரு பெரும் ஓசையோடு தொம்மென்று கீழே விழுந்து உடைந்து நொறுங்க, ஜன்னல்கள் பேய்க்காற்றில் அடித்துக் கொள்வது போல் அடித்துக் கொள்ள, அசோக்கும் ஸ்வேதாவும் நடுங்கிவிட்டனர். இருவரும் பேச்சற்று அந்த ஆவியையே பார்க்க, அது சிரித்துச் சிரித்து வாய் பெரியதாகி ஸ்வேதா அலறுகிறாள். அசோக்கும் பெரிதாகக் கத்தத் தொடங்க,

“என்னாச்சும்மா... என்னாச்சு...” மீனாட்சி அத்தை, அசோக்கின் தந்தை, ஏன் - ரகு கூட ஓடி வருகின்றனர்.

“என்னாச்சுடா?” ரகு உலுக்க,

“என்னாச்சும்மா?” மீனாட்சி அத்தை கேட்க, அசோக்கும், ஸ்வேதாவும் சட்டென்று மீனாட்சியின் மடியில் தலை வைத்துக் கவிழ்ந்து படுக்கின்றனர். மீனாட்சியை இறுக அணைத்துக் கொள்கின்றனர்.

“பயந்துட்டிங்களா? என்னாச்சு?”

“இந்தக் கடிகாரம் ஒடைஞ்சு, சன்னல் எல்லாம்...” திக்கித் திக்கி ஸ்வேதா கூற,

“என்ன உளர்றே? கடிகாரம் அங்கேயேதானே இருக்கு. ஒரே எரிச்சல் வேற. ஃபேன் காத்தைத் தவிர வேற காத்தே கிடையாது. காத்து எங்கேயிந்து வந்தது? என்னாச்சு?”

விழிக்கிறாள் ஸ்வேதா.

“என்னது... ஒண்ணுமே நடக்கலையா?” அசோக் ஆச்சரியமாய், சற்று திகிலுடன் கேட்க,

“கண்ட புஸ்தகத்தைப் படிச்சிட்டு கண்டதை இமேஜின் பண்ணிகிட்டு, அந்தப் பெண்ணையும் கெடுத்தாச்சா...! அது பாவம் படிக்க வந்த பொண்ணு. உங்க அதை வந்தா என்ன ஆகப்போகுதோ? என் பொண்ணை இப்படி ஆக்கிட்டீங்க களேன்னு சண்டை போடப்போறாங்க.”

எல்லோரும் கலவரப்பட்டு இருக்க, ரகு மட்டும் சற்று ஆர்வமாய் இவர்களையே பார்க்கிறான்.

அசோக்கின் தாயும், தந்தையும் நகர்ந்ததும், அவர்களின் அருகில் அமர்கிறான். மெதுவாகக் கேட்கிறான். “எதையாவது பாத்தீங்களா?” குரல் கிசுகிசப்பாக ஒலிக்க, பயந்தபடி பார்க்கிறார்கள் அசோக்கும், ஸ்வேதாவும்.

“என்னயா ஆச்சு!” ஸ்வேதாவின் முகத்தில்தான் கவலை அதிகமாகத் தெரிந்தது. இந்த ரகுவின் பதிலைப் பார்த்து, ஆவி மறுபடியும் வந்துவிட்டால்... எல்லாம் இவன் செய்த வேலைதான். அவன் மேல் எரிச்சலும் கோபமும் அதிகமாகத் தோன்றியது. பதில் பேசாமல் முகத்தைத் திருப்பிக் கொள்கிறாள்.

“என்ன ஸ்வேத், என் மேல கோபமா?”

“கோபத்தைப் பத்தி என்ன? நேரடியாவே கேக்கறேன். எதுக்காக ஆவிகீவின்னு அலைஞ்சுகிட்டு இருக்கீங்க? இதுலே என்ன லாபம்?”

“தெரிஞ்சுக்கத்தான்.”

“தெரிஞ்சுகிட்டு...”

“இப்படிக்கேட்டா என்ன பதில் சொல்றது? எதையும் தெரிஞ்சுக்கறதுலே என்ன தப்பு?”

“மிஸ்டர் ரகு... சாதாரணமா எதையும் தெரிஞ்சுகிட்டா தப்பில்லே. ஆனா ஏடாகூடமாக ஏதாவது ஆயிடுச்சன்னா... நம்ம மூணு பேர்லே யாருக்கோ ஒருத்தருக்குக் கெடுதல் நடக்கப் போகுது. அது தெரியுமா உங்களுக்கு?”

“நடந்தா நடக்கட்டும். எது நடக்கப் போகுதோ, அதை ஃபேஸ் பண்ணித்தான் ஆகணும்.”

“வரதை ஃபேஸ் பண்ணலாம். ஆனா நாமளா எதுக்கு கஷ்டத்தை வரவழைச்சுக்கணும். த... பாருங்க ரகு... நீங்க எப்படி இருந்தாலும் அது உங்க இஷ்டம். ஆனா எங்களை மாதிரி அப்பாவிகளை ஏமாத்தாதீங்க.”

“ஸ்வேதா! நீ பயந்துருக்கேன்னு தெரியுதே. நாங்க எல்லாம் நல்லதுக்காகத்தான் ஓர்க் பண்ணோம். நீங்க பேசறதைப் பார்த்தால் நீங்க எல்லாம் ஏதோ பாத்திருக்கீங்கன்னு தெரியுது. எங்க பார்த்தீங்க? எப்படிப் பார்த்தீங்க? பாக்கறதுக்கு நம்பளைப் போலவா இருந்துச்சி. அதால நமக்கு ஏதாவது பிரச்சனையா?”

“ஐயோ! நீங்கதான் ஏற்கெனவே பார்த்திருக்கேன்னு சொல்லியிருக்கீங்க இல்லே. அப்புறம் எதுக்கு...” அமர்ந்து விட்டாள் ஸ்வேதா.

‘இவனைத் திருத்த முடியாது.’

அதற்கு மேல் ரகு கேட்ட எந்தக் கேள்விக்கும் ஸ்வேதா பதிலே பேசவில்லை. மௌனமாகவே இருக்கிறாள்.

“ஓ.கே... அசோக், நீ சொல்லு. நீ ஏம்பா முகமெல்லாம் வேர்த்துப் போய் ஏதோ பெரிய ஆபத்தைப் பார்த்தவன் மாதிரி இருக்கே...”

இன்னும் அசோக் பேசும் நிலைக்கு வரவில்லை. மலங்க மலங்க விழிக்கிறான். அழும் நிலையில்தான் இருக்கிறான்.

“ஏய் அசோக், என்னாச்சுயா?”

“ப்ளீஸ் ரகு, அவனை விடுங்க. நாங்க யாரும் எந்தக் கேள்விக்கும் பதில் சொல்லப் போறதில்லை.”

ஆனால் ரகு விடாமல் ‘அசோக் அசோக்’ என்று உயிரை எடுக்க, ‘ப்ளீஸ் விட்டுடுங்க... அண்ணே, என்னாலே இனிமே உங்க ரூல்ஸ்படி நடக்கவும் முடியாது. இந்த ஒரு விஷயத் துலே மட்டும் என்னை விட்டுடுங்க...’ என்கிறான், அசோக். ரகு சிறிது நேரம் அவனையே உறுத்துப் பார்த்துவிட்டு அங்கிருந்து வெளியேறுகிறான். அசோக் தலையைப் பிடித்தபடி தலை குனிந்து அமர்ந்திருக்கிறான். இனிமேல் பேச முடியாது. பேசியும் பிரயோசனமில்லை. ரகு அண்ணா எதையும் கேட்க மாட்டார். அவர் போக்கில் விட்டுவிட வேண்டியதுதான். ஆனால் மறுபடியும் யோசிக்கிறான். எப்பாடுபட்டேனும் ரகு அண்ணாவிற்கு எந்தவிதத் தீங்கு வராமல் பாதுகாக்க வேண்டும். அதற்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்தே ஆக வேண்டும்.

மெதுவாக ஸ்வேதாவிடம் இதைப்பற்றிப் பேசியபோது, “ஸூர், நாம் உதவி செய்வோம்!” என்கிறாள் ஸ்வேதா.

“தேங்க்யூ ஸ்வேத். நாம ரெண்டு பேரும் எத்தனை ஒத்துப் போகிறோம் பார்.”

ஸ்வேதா மெல்லியதாகப் புன்னகைக்கிறாள்.

“ஆனா நான் சொல்றதைக் கொஞ்சம் கேளு. அண்ணன் சொன்னான் ஆட்டுகுட்டி சொன்னானனு கூப்பிட்ட போதெல் லாம் ஓடாதே. அவனை டோட்டலா அவாய்ட் பண்ணு.”

“என்ன, இப்படிப் பேசறே?”

“நான் பேசறதை முதல்ல கேளு. ஒண்ணு நாம அவாய்ட் பண்ணிட்டா ஒரு வேளை ரகு எதையும் டிரை பண்ணாம லேயே இருக்கலாம். அப்படி இல்லேன்னாலும் அவன் போனப்புறம் பின்னாடியே போய் நம்மால முடிஞ்ச உதவியைச் செய்ய முடியும்.”

அசோக் சிறிது நேரம் யோசிக்கிறான். பின் மெதுவாகத் தலையை ஆட்டுகிறான்.

அவர்கள் வீட்டு மனிதர்கள் வரும்வரை அட்டகாசம் செய்த ஆவி அதன் பிறகு வராததைப் பற்றி இருவருமே கவனிக்கவில்லை.

அசோக்கின் அறையிலிருந்து வந்த ரகுவிற்கு ஆத்திரம் எரிச்சலோடு, ஆச்சரியமும் ஏற்பட்டது. ஆவியோ கீவியோ... எது வந்திருந்தாலும் பழைய அசோக்காக இருந்தால் விட்டிருக்கமாட்டான். ஓடிப்போய், கையைப் பிடித்து அழைத்து வராத குறையாக அழைத்து வந்து காண்பித்து இருப்பான். ஆனால் இப்போது ஒன்றுமே இல்லை. எல்லாம் வெறுமைதான். எல்லாவற்றிற்கும் பேந்தப் பேந்த விழித்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவன் நல்லவன்தான். அந்தப் பெண்தான் சரியான மோகினிப் பிசாக. அவனை மாற்றிவிட்டது. சே! இதுவரவில்லை என்று யார் அழுதார்கள். எங்கள் எத்தனை வருஷ நட்பு அநியாயமாய்ப் போய் விட்டதே.

வரட்டும். எப்படியும் இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் இங்கே வராமல் போக மாட்டான். வந்ததும் அவனிடம் பேசிக் கொள்ளலாம். முதலில் அந்தப் பெண்ணை அடித்து விரட்டச் சொல்லவேண்டும். யோசித்தவாறே அமர்ந்திருக்கிறான்.

கட்டாயம் ஆவியைப் பார்த்திருக்கிறார்கள். நான் பார்க்க வேண்டும் பார்க்க வேண்டும் என்று அலைகிறேன். என்கண்ணுக்குத் தெரிவதில்லை. ஆனால் தேவை இல்லாதவர்களின் கண்ணுக்குத்தெரிகிறது. பெருமூச்சு விடுகிறான். அசோக்கின் வரவிற்காகக் காத்திருக்கிறான்.

ஆனால் மாலை மணி ஐந்து அடித்தும் அசோக் வரவில்லை. எங்கே போய்விட்டான்? அதற்கு மேல் இருப்புக் கொள்ளாமல் ஒரு சாதாரண பனியனை மாற்றிக் கொண்டு அவன் எதிர் வீட்டுக்குப் போக, ரகுவும் ஸ்வேதாவும் தூரத்தில் நடந்து எங்கோ செல்வது தெரிந்தது.

எங்கே செல்கிறார்கள்? அதைப் பார்க்கப் பார்க்க மனம் விழுந்தது.

அசோக்கும், ஸ்வேதாவும் சற்று வேகமாக நடந்து சென்ற போது, 'உங்க குரு பாத்துகிட்டு இருக்காரு,' என்கிறாள் ஸ்வேதா. "திரும்பிப் பாக்காதே. அவனுக்கு நல்லது பண்ணதுக்காகத்தான் நாம போறோம்," என்கிறாள் ஸ்வேதா.

அசோக் பெருமூச்சு விடுகிறான். ஸ்வேதா படுத்திருந்த அறையில் தாங்கள் பார்த்த கோரம் போதும். ஸ்வேதா சொல்வதுபோல் இதை யெல்லாம் பார்க்காமலேயே இருந்திருக்கலாம்.

"ஸ்வேதா! ஏரிகிட்டேயா போகணும்ங்கறே."

"ஆமா, அதுக்குப் பக்கத்துலே இருக்கிற கோவில்லே தான் குறி சொல்றாங்க. ஒரு பிச்சைக்காரன் மாதிரி ஒரு ஆள்தான் சொன்னான். எனக்கு எந்த ஆபத்துமில்லைன்னு சொன்னான். உனக்கா இல்லை ரகுவுக்கா... யாருக்கு ஆபத்துன்னு தெரியணும். அதைத் தெரிஞ்சுகிட்டா அடுத்த மூவ் நாம வைக்கலாம்."

அசோக்கிற்கு எல்லாமே அலுத்துப்போனது. ரகுவை வேறு ஏதாவது செய்யச் சொல்லி அவனுடைய எண்ணத்தையே மாற்றி இருக்கலாம். தானும் பேய், பிசாசு என்று அசட்டுத்தனம் செய்துவிட்டோம். ஜக்கி வாசுதேவ் அவர்கள் எழுதியது ஞாபகத்திற்கு வந்தது. இறந்தபின் வரும் சொர்க்கத்தை நினைத்து இருக்கும் வாழ்க்கையை நரகமாக, துன்பமாக மாற்றிக் கொள்வது எத்தனை முட்டாள் தனம். தாங்களும் இப்பேர்ப்பட்ட முட்டாள் தனத்தை அல்லவா செய்திருக்கிறோம்.

இனிமேல் ஒழுங்காகப் படித்தால் தான் நல்ல நிறுவனத்தில் மேல் படிப்புக்குச் சேர முடியும். தான் எல்லாவற்றையும் திட்டமிட வேண்டும். எப்படிப் படிப்பது என்று ஆராய வேண்டும்.

“என்ன தோஸ்த் ரொம்ப ஸைலன்டா வரா போலிருக்கு. ஆவியைப் பாக்கணும். பாக்கணும்னு உங்க ஆவி போயிடுச்சா என்ன?” சிரிக்கிறாள் ஸ்வேதா.

அசோக் மௌனமாகத் தலையை ஆட்ட,

“நீ என்ன இத்தனை பயந்தாங்குள்ளியா? ஒரு நிமிஷம் பார்த்த ஆவிக்கே இத்தனை பயப்பட்டியானா அதுகூட கிட்டத்தட்ட ஒரு நாள் முழுவதும் இருந்திருக்கிறேன். எனக்கு எப்படி இருக்கும்?”

“உனக்கு என்ன பயம்? உன் சொந்தத்தைக் கண்டா பயப்படுவே? நான் அதைப் பத்தி எல்லாம் ஒண்ணும் நினைக்கலை. எல்லாம் என் பியூச்சர் பத்திதான் நினைக்கிறேன்!” கிண்டலடிக்கிறான் அசோக்.

கொஞ்ச தூரம் கூடப் போயிருக்கமாட்டார்கள். ஒரே கும்பல் தெரு முழுவதையும் அடைத்துக் கொண்டு நிற்க -

“என்ன அசோக் இது?” ஸ்வேதா கேட்க,

“தெரியலை!”

ஸ்வேதாவும், அசோக்கும் கூட்டத்தின் அருகே சென்று எட்டிப் பார்க்க, அங்கே அசோக் இரத்த வெள்ளத்தில் மிதந்து கிடப்பது தெரிந்தது.

18

ஸ்வேதா அலறுகிறாள்.

“அசோக்... உனக்கு என்ன ஆச்சு? ஐயோ... உன்னைக் காப்பாத்தணும்னு நினைச்சேனே... எல்லாம் வேஸ்ட்டா போச்சே. அசோக், முடியலையே! என்னால தாங்க முடியலையே.” ஒவென்று கத்தி ஸ்வேதா அழ,

“ஏய் ஸ்வேத்... என்னாச்சு... நான்தான் இங்கே இருக்கேனே.”

ஸ்வேதா அப்போதுதான் அருகில் இருக்கும் அசோக்கையே திரும்பிப் பார்க்கிறாள்.

“அசோக்...மை... டியர் அசோக்... யு... ஆர்... அலைவ்... தேங்க் காட்... உனக்கு ஒண்ணும் ஆகலை. தேங்க்... காட்...”

“ஈஸி... என்னம்மா இது, பக்கத்துலேதான் நான் குத்துக் கல்லாட்டம் இருக்கேனே. எதுக்கு இப்படி அழுதுட்டே?”

“ஆமா... நீ இங்கே இருக்கே... அங்கே எல்லோரும் கூடி இருந்து நீ அடிபட்டு விழுந்தேயே, யார் அது?”

“நான் மாதிரிதான் இருந்தது. ஆனா அது நான் இல்லை... வா... பார்ப்போம்.” இருவரும் திரும்பியவுடன் அங்கே

யாருமில்லாதது உறைத்தது. இரண்டு பேரும் அதிர்ந்து போனார்கள்.

இப்போதுதானே அசோக் போல் ஒருவன் அடிபட்டுக் கிடப்பதைப் பார்த்தார்கள். அதற்குள் எல்லோரும் எங்கே போய்விட்டார்கள்.

“அசோக் வேண்டாம்... வா, திரும்பிப் போய்விடுவோம். இங்கு இருக்கவே எனக்குப் பயமா இருக்கு!” அசோக்கின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டேதான் ஓடுகிறாள். என்னதான் தப்பிப்போம் என்று ஓடினாலும் மனது கிடந்து அடித்துக் கொண்டது.

அப்ப நிச்சயமாக அசோக்கிற்குத்தான் ஏதேனும் ஆகப்போகிறதா? மனம் கலங்கிப் போகிறது.

அன்று வீடு போய்ச் சேர்ந்ததுமே மீனாட்சி மாமியிடம் மெதுவாகப் பேசுகிறாள் ஸ்வேதா.

“மாமி, உங்க ஊர் கோவில் பார்க்கணும். உங்களோடு இன்னிக்கு வரப்போகிறேன். நிரூ எங்கே, அவளையும் அழைச்சுகிட்டு போகலாம்.”

மீனாட்சிக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. “என்ன ஸ்வேதா, உங்கம்மா போன்ல சொன்னாங்களாமே, மறந்துட்டியா? நிரூ தாத்தாவுக்கு ஹார்ட் அட்டாக். பிரசாந்த் நிரூ ரெண்டு பேரும் காலையில புறப்பட்டுப் போயிட்டாங்க. உங்ககிட்டே சொல்லச் சொன்னாங்க. தெரியாதா உனக்கு.”

எத்தனை பதவிசான பெண். ஏதோ நாகரீகமா டிரஸ் பண்ணுகிறது என்று நினைத்தாலும் ரொம்ப நல்ல பெண்ணாகத்தான் இருக்கிறது. பாவம், அப்பாவிதான். பிள்ளையிடமும் தன்னிடமும் வெகு ஆசையாகத்தான் இருக்கிறது. மீனாட்சி நினைத்துக் கொள்கிறாள்.

அன்று மாலை தன்னோடு கோவிலுக்கு அழைத்துச் செல்கிறாள். ஸ்வேதா ஒவ்வொரு கடவுளைப் பற்றியும் கேட்கக் கேட்க, பதில் சொல்லிக் கொண்டே வருகிறாள் மீனாட்சி.

“இந்த சாமி அத்தனை சக்தி. நீ என்ன நினைக்கிறியோ அது நடந்திடும். ஏதாவது நடக்கணும்னா நாங்க நேர்ந்துகிட்டு செய்வோம்.”

ஸ்வேதா ஒரு நிமிடம் கண்களை மூடியபடி தியானத்தில் ஆழ்கிறாள்.

“கடவுளே! என் அசோக்கிற்கு எந்த ஆபத்தும் வரக்கூடாது. எங்க ரெண்டு பேருக்கும் நான் நினைச்ச மாதிரி கல்யாணம் நடக்கும். உன் சன்னதியிலேயே அசோக்கோட வந்து விளக்கு ஏத்தறேன். ஸ்வேதாவிற்கு ஆச்சரியமாய் இருந்தது. ஒரு மாதம் முன்னால் யாராவது இதைப்பற்றி பேசி இருந்தால், ‘நானா? சரியான ஜோக்!’ என்று சிரித்திருப்பாள். இன்று நம்ப முடியாததெல்லாம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. ஒரு மாதத்திற்குள் என்னென்ன மாற்றங்கள். கோவிலுக்குப் போய்விட்டு வந்தபின் மனம் சற்று சாந்தம் அடைந்தாற்போல் தோன்றியது. கடவுளின் துணையில் எல்லாவற்றையும் ஜெயித்துவிடலாம். மனதில் இருந்த பயம் போய் சற்றுச் சந்தோஷம் வந்தது. எத்தனை நிறைவாக இருக்கிறது. இந்த மனநிறைவுக்காகத்தான் கோவிலுக்கு எல்லோரும் வருகிறார்களா? சரி, நாமும் இங்கு தொடர்ந்து வருவோம். அதுவும் ஆவிகீவி என்று அலைந்துவிட்டு இங்கு வருவது மனதிற்கு மிகவும் இதம் தான். எல்லாவற்றையுமே கடவுள் பார்த்துக் கொள்வார் என்று தோன்றியது. பயம் முற்றிலுமாக அகன்றது.

அன்று கோவிலுக்குப் போய்விட்டு வந்தவுடன் புதுப் பிறவி எடுத்தது போல் தோன்றியது. மனம் சந்தோஷத்தில் ஆழ்ந்திருந்தது. கொண்டு வந்திருந்த விபூதியையும் குங்குமத்தையும் அசோக்கின் நெற்றியில் இட, ஏதோ படித்துக் கொண்டிருந்த அசோக், 'என்னயா இது?' என்கிறான்.

“ஷ்... பேசாம இரு. கொஞ்ச நேரம் கண்ணை மூடிக் கடவுளை நினைச்சுக்க.”

“எந்தக் கடவுள்?”

“என்னடா முட்டாளாட்டம் பேசறே? கடவுள் ஒருத்தர்தானே! நாமதான் விதவிதமான பேர் வச்சு கும்புடறோம். நீ எந்த விதமான கடவுளை ரொம்ப ஆசையா நேசிக்கிறயோ, அதை நினைச்சுக்கயேன்.”

“ஓ.கே... பரவாயில்லை. பெரிய தத்துவத்தெல்லாம் அசால்டா வெளியிடறே. எல்லாம் ஐயாகிட்டே வந்தது னாலயா...”

“ஐயோ போதும், நிறைய வழியுது. துடைச்சிக்க.”

அன்று முழுவதும் மனம் அமைதியோடு இருந்தது. அவ்வப்போது சின்னச் சீண்டல்கள் விளையாட்டுக்கள் கேலிகள். இன்னும் இரண்டு நாட்கள் இப்படியே போனால் ஆவி,பாவி எல்லாவற்றையும் மறந்து விடுவார்கள் போலிருக்கிறது. பார்ப்போம். அடுத்த நாளும் அசோக் வெளியே போகாமல் கம்ப்யூட்டரில் ஏதோ பார்த்த வண்ணம் அறையினுள்ளே அடைபட்டுக் கிடக்கிறான். அவன்கூடவே ஸ்வேதாவும் இருக்கிறாள். யாரைப்பற்றியும், எதைப்பற்றியும் கவலைப்படாமல் இருவரும் இருக்க, ரகு தவித்துக் கொண்டு இருக்கிறான்.

என்னாயிற்று இந்த அசோக்கிற்கு? அந்தப் பெண் வந்ததிலிருந்து மாறித்தான் போய்விட்டான். பழைய அசோக் இல்லை. அண்ணா அண்ணா என்று நூறு முறை ஒலிக்கும் அவன் குரல் இல்லை. இத்தனை வருடங்களில் தான் வந்து ஒரு முறை கூட அசோக் இப்படி நடந்து கொண்டது கிடையாது. மனம் புழுங்கிக் கொண்டிருக்கிறான். ஸ்வேதாவைக் கண்ட துண்டமாக வெட்ட வேண்டும் போல் தோன்றுகிறது.

மனம் தப்பான வழிகளில் சிந்திக்கிறது. தான் நிஷ்டையில் இருக்கும் போது ஆவி வந்ததாக அசோக் பேசினானே. ஆவி மட்டும் வரட்டும். அதை வைத்துக் கொண்டு ஸ்வேதாவின் உயிரை முதலில் முடிக்க வேண்டும். சனியன் எங்கிருந்து வந்ததோ, அங்கேயே அனுப்பித் தொலைக்க வேண்டும். ஒன்று உயிரைப் போக்கிவிட வேண்டும். இல்லையேல் அவளைத் தொலைத்துவிட வேண்டும்.

ஏவல், பில்லிகுனியம் இதைப்பற்றி எல்லாம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறான். அதை எப்படிக் கதை. அதற்காகவாவது ஒரு ஆவியுடனாவது என் பழக்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். சிறிது நேரம் இப்படிக் கதை. அப்படியும் உலாவியவன் பின் தன்னந்தனியாக ஏரிக்கரையில் இருக்கும் அந்தக் கோவிலுக்குச் செல்கிறான்.

ரகுவைப் பார்க்காமல் இருக்கும் வருத்தம் அசோக்கிற்கு. ரகு ஊரில் இருந்தால் ஒரு நாள் கூட அவனைப் பார்க்காமல் தான் இருந்ததில்லை. இந்த நினைவுகளோடு ரகுவின் வீட்டை எட்டிப் பார்க்க, ரகு எங்கோ வெளியிடத்திற்குப் பயணம் மேற்கொண்டது புரிந்தது. ஒருமுறை தன் வீட்டைத் தீர்க்கமாகப் பார்த்துவிட்டு ரகு செல்வது புரிந்தது.

மறுநிமிடம் அசோக் மெதுவாக எழுந்து அவசரம் அவசரமாக ரகு அறியாமல் அவனைப் பின் தொடர்கிறான். மொட்டை மாடியில் காயப் போட்டிருந்த தன் துணிகளை எடுக்க வந்த ஸ்வேதாவின் கண்களில் இந்தக் காட்சி பட, 'ஐயோ' என்று தலையைப் பிடித்துக் கொள்கிறாள். ரகு வோடு எங்கும் போக வேண்டாம் என்று தான் சொல்லியும் பிடிவாதமாக ஓடும் தன் வருங்காலக் கணவன்... சே! அவசரம் அவசரமாக சூடிதாரைக் களைந்து விட்டு ஜீன்ஸும், டி ஷர்ட்டும் அணிந்து மாமியிடம் சொல்லிவிட்டு ஓட்டமும் நடையுமாக வருகிறான். அவர்கள் சென்ற பக்கத்தைப் பார்த்தால் ஏரிக்குத்தான் சென்றிருக்கிறார்கள் என்று தெரிந்தது. பார்ப்போம். ஜாகிங்கில் போகும் ஷூ அணிந்து கொண்டு ஓட்டமும் நடையுமாகச் செல்கிறான்.

சே... ஏற்கெனவே...என்னென்னவோ பார்த்தோம். அசோக் ஆக்ஸிடண்ட் ஆவதுபோல் எல்லாம் பார்த்தேன். இப்போ மறுபடியும் அங்கே ஏன் போக வேண்டும்? ஒரு வேளை தவிர்க்க முடியாத விதியா? அசோக்கிற்கு ஏதேனும் ஒன்று என்றவுடன் மனது ஆட்டம் கண்டது. 'அசோக் அசோக்... ஏன் என்னிடம் சொல்லாமல் போனாய்?' 'மனதில் புலம்பியவாறே பின்னே போகிறான்.

ரகு மடமடவென்று ஏரியின் அருகில் இருக்கும் அந்தக் கோவிலுக்குள் நுழைய, அசோக் பதுங்கிப் பதுங்கித்தான் வருகிறான். ஏரியின் அருகே வரும் போதே யாரோ நின்று கொண்டு இருகரம் நீட்டி 'வா வா' என்று கூப்பிடுவதைப் போல் தோன்ற சற்று அதிர்கிறான். ஏதோ ஒரு உருவம் மிகச் சிறிய புள்ளியாகத் தெரிய, மனதை என்னவோ செய்தது. ஸ்வேதா வேண்டாம், வேண்டாம் என்று சொன்னாள். கேட்காமல் வந்தது மடத்தனம்.

மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்டவனாய் சற்றுமெதுவாக நடக்க ஆரம்பிக்கிறான். ரகு அண்ணா கோவிலுக்குத்தானே போயிருக்கிறார். பார்த்து விடுவோம். மெதுவாகக் கோவிலுக்குள் நுழையும் போது அந்த புள்ளி போல் பார்த்த உருவம் மெதுவாக கொஞ்சம் கொஞ்சமாக விரிந்து விரிந்து சற்று பெரியதாக ஆகி ஆகி, பிரம்மாண்டமாக வந்து நின்றபோது அசோக் கண்களை மூடிக் கொண்டான். கைகள் வெடவெடத்தன. ‘கடவுளே! உதவி செய். இந்த உருவம் யார்? ஏன் இது எங்களைப் பின்னாலேயே துரத்துகின்றது. உதவி செய். இறைவா! மனம் வினாயகர் அகவல், கந்த சஷ்டி கவசம் பாட, உருவம் முழுவதுமாக நின்று வழியை மறிக்க, மனதிற்குள் பிள்ளையாரை நினைந்து மனம் உருகி, நெஞ்சுருகி வேண்டுகிறான்.

சட்டென்று யாரோ தன்னைத் தொடுவது போல் உணர், திடுக்கிட்டு வாய்விட்டுக் கத்தி விடுகிறான்.

“அசோக், வாட் ஹேப்பண்ட்? என்னடா ஆச்சு?”

“அங்கே...” அசோக் கண்களை மூடியவாறே கையைக் காண்பிக்க,

ஸ்வேதாவிற்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை.

“என்ன அசோக், ஒண்ணும் இல்லையே, என்னாச்சு?”

“ஒண்ணும் இல்லையா?”

“ஒண்ணும் இல்லை. கண்ணைத் திற..”

அசோக் மெதுவாக மூடிய கண்களைச் சற்று பயத்துடன் திறக்கிறான்.

“நல்ல வேளை... ஒன்றும் இல்லை.”

“என்ன அசோக்?”

“அந்த உருவத்தைப் பார்த்தேன்.”

அதைக் கேட்டவுடன் ஸ்வேதா சுற்றும் முற்றும் பார்க்கிறாள்.

“எங்கே?”

“இங்கே...”

“நான் உனக்கு எத்தனை தடவை சொன்னேன், இதெல்லாம் வேண்டாம்னு.”

“நீ சொன்னே. இல்லேங்கலை. ஆனா நாம ரெண்டு பேரும் ரகு அண்ணாவை எப்படியும் காப்பாத்தணும்னு முடிவு பண்ணோமே, மறந்துட்டியா?”

ஸ்வேதா மெதுவாகத் தலையை ஆட்டுகிறாள்.

“ரகு அண்ணா தனியாப் போயிருக்கார். அவர் திரும்பற வரைக்கும் நாம கட்டாயம் கூட இருந்துதான் ஆகணும்.”

“சரி, வா, உள்ளே போவோம்,” என்கிறாள் ஸ்வேதா.

இருவரும் உள்ளே நுழையும் போதே பிச்சைக்காரன் போல் இருந்தவன் ரகுவைக் கண்டபடி ஏசிக் கொண்டிருந்தான்.

“ஏன்டா, வராதே வராதேன்னு என்ன சொன்னாலும் அறிவு இல்லையா? வெக்கம், மானம், குடு, சொரணை எதுவும் கிடையாதா? புத்தி கிடையாதா?”

அசோக் அதிர்ந்து போகிறான். ஸ்வேதாவிற்கும் ஒன்றும் புரியவில்லை.

“இங்கே வரக்கூடாதுன்னு அன்னிக்கே விரட்டி அடிக்கலை. மறுபடியும் மறுபடியும் வந்து ஏன் தொல்லை கொடுக்கறே?”

“சாமி! உங்க எல்லைக்கு வேணா நான் வரமாட்டேன். ஆனா எனக்கு இந்த உதவியைப் பண்ணியே ஆகணும்.”

“என் உதவி... யாருக்காவது குனியம் வைக்கணுமாக்கும்.”

“ஆமா சாமி.”

“ஏன்டா இந்த உலகத்துலே நாம எத்தனை நாள் இருக்கப் போகிறோம். அதுக்குள்ளே ஏன் இத்தனை வன்மம்?”

“என் உயிருக்குயிரான நண்பனை என்கிட்டே இருந்து பிரிச்சவ அவ. என் பிரண்ட் வேணாம்னு சொன்னபோது அவளையும் சேத்துக்கலாம்னு சொல்லி ஆதரவு கொடுத்தது நானு. அதுக்குப் பதிலா எனக்குக் கிடைச்சது நம்பிக்கைத் துரோகம்.

“சரி, உனக்குத் துரோகம் பண்ண அந்தப் பெண் யாரு?”

“ஸ்வேதா!” என்கிறான் ரகு.

பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஸ்வேதாவும் ரகுவும் அதிர்ந்து போயினர்.

19

“என்ன துரோகம் பண்ணா?”

“என்னவா? உயிருக்குயிரான பிரண்ட் இப்ப முஞ்சைக் கூட பார்க்க மாட்டேங்கறான். கூப்பிட்டாக்கூட ஆளையே காணோம். இத்தனை வருட பிரண்ட்ஷிப்பை முறிச்சுப் போடறது பாவம் இல்லையா?”

“அவகிட்ட போய்ப் பேசிப் பார்க்கறதுதானே.”

“அந்தப் பொண்ணுகிட்டயா? தான் சொல்றதே சரின்னு சொல்ற ரகம்! மத்தவங்க உணர்ச்சிகளுக்கு அதுக்கு மரியாதை கொடுக்கத் தெரியாது.”

கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஸ்வேதாவிற்கு எரிச்சல் வர, ஏதோ சொல்ல வாயெடுக்கிறாள். அசோக் அவள் வாயைப் பொத்துகிறான்.

“சொல்லுங்க. ஏதோ செய்வினைன்னு சொல்வாங்களே, அதைச் செய்யணும்.”

“செய்வினையா?”

“ஆமா...” சற்று ஆக்ரோஷத்தோடு ரகு கூற, ஸ்வேதா நெஞ்சைப் பிடித்துக் கொண்டு பின்னும் அதிர்ந்து போகிறாள்.

“இதபாருப்பா. பில்லி, குனியம், செய்வினை எல்லாம் பொய்.”

“பொய்யா? எத்தனையோ பேர் வேண்டாதவங்களுக்கு வைக்கறாங்களே.”

“ஏதாவது சினிமா, இல்லை டிவி டிராமா பாத்தியா? பேய் பிசாசு ஆவி எல்லாம் அதது வேலையைப் பாத்துகிட்டு இருக்கு. மனுஷன் கிட்டே வரவே வராது. அதுனால எதையும் ஏவ முடியாது. அப்படி எல்லாம் செய்யறவங்க இருக்காங்கன்னா அதெல்லாம் பொய். பணம்பிடுங்க ஒரு பிஸினஸா பண்ணிகிட்டு இருப்பாங்க.”

பிச்சைக்காரத் துறவியின் வாயிலிருந்து இப்பேர்ப்பட்ட வார்த்தைகளைக் கேட்டவன் ஒரு நிமிடம் தடுமாறுகிறான்.

“சாமி, என்னைத் தட்டிக் கழிக்கிறீங்களா?”

பிச்சைக்காரன் ஒரு நிமிடம் ரகுவையே பாவமாகப் பார்க்கிறான்.

“உனக்கு என்ன சொல்றதுன்னு தெரியலைப்பா. கோள்களும், கிரகங்களும் கூட ஒருவித விதிக்குக் கட்டுப்பட்டுத்தான் வாழ்ந்துகிட்டு இருக்கு. இந்த அண்டத்திலே எத்தனையோ நட்சத்திரங்கள், கோள்கள் எல்லாம் அதது வேலையை ரொம்ப சரியா செய்துட்டு இருக்கு. ஒருநிமிஷம் தன் பாதையை விட்டு விலகினா என்னாகும்? இல்லே, இப்ப போற வேகத்தை ஜாஸ்தியாக்கி முட்டி மோதிக்கிட்டா என்னாகும்? இல்லே, பூமி இன்னும் வேகமா சுத்த ஆரம்பிச்சா என்னாகும்? எல்லாமே இயற்கைக்குக் கட்டுப்பட்டு இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வுதான் வாழ்ந்துகிட்டு இருக்கு. பேய், பிசாசு எல்லாத்துக்கும் அததன் உலகம் இருக்கு. அதைக் கூப்பிடறதோ இல்லை அதை நமக்கு உட்படுத்தப் பாக்கறதோ ரொம்பதப்பு. முதல்ல நடக்காது. அப்படித் தவறி வந்ததுன்னா பெரிய விபரீதம் வரும். ஒண்ணு மட்டும் எனக்குப் புரியலை. கடவுள் படைச்ச எல்லாப்படைப்புகளும் ஒண்ணுக்கொண்ணு உதவியா அனுசரணையா இருக்கு. கோள்களுக்கும் துணைக்கோள் உண்டு. அது கோளைச் சுத்திகிட்டு இருக்கு. ஆனா பாழாய்ப்போற மனுஷன் மட்டும் அடுத்தவனைக் கெடுக்கறதும், தான் வாழறதுக்காக மீதிப் படைப்புகளை அழிக் கறதும், மனதிலே கருணையே இல்லாம நடந்துக்கறதும், கடவுளே இவனுங்களை ஏன் படைச்சோம்னு நினைச்சிருக்கலாம்.

“இத்தனை மோசமான மனிதனுக்காக உடலை விட்டுப் போன ஆத்மா வந்து உதவி செய்யும்னு நம்பறீங்களா? நல்லதைச் செய்யறதுக்கு மட்டும் எதையும் நம்புங்க. எல்லாம் வல்ல இறையை நம்புங்க. அது உங்களுக்கு நல்ல வழிகாட்டியா இருக்கும். யாரையும் கெடுக்கணும்னு எண்ணாதீங்க.”

“அப்ப என் பிரண்ட் என்னைப் பிரிஞ்சது சரின்னு சொல்றீங்களா?”

“பிரிவு இயல்பு தானேங்க. உடலை விட்டே உயிர் பிரியலையா! உங்க பிரண்டோட பிரிவு அத்தனை வேதனையாக இருந்தா அவர் கிட்டே போய்ப் பேசுங்க. எல்லாம் சரியாயிடும்.”

“வரேன் சாமி!” கும்பிடு போட்டுவிட்டு ரகு நகர,

ஸ்வேதாவும், அசோக்கும் ஒளிந்து கொண்டார்கள்.

“அசோக்! பார்த்தியா உன் பிரண்டை. எத்தனை கேவலமா எடைபோட்டுட்டான். எத்தனை கேவலமானவன். எனக்கே என்னென்னவோ செய்ய இருந்தானே.”

“த்சு... வேண்டாம் ஸ்வேதா. அவனைப் பத்தி தப்பா பேசாதே. எம்மேலே அவனுக்கு அத்தனை ஆசை. அதனால் இப்படி பிஹேவ் பண்ணியிருக்கான். போகட்டும், விடு.”

“இல்லை, அசோக். மனசு வேதனையா இருக்கு.”

“சாரி. அவனுக்காக நான் மன்னிப்புக் கேட்டுக்கறேன்.”

இருவரும் மெதுவாகக் கைகோத்துப் போகும்போது, “ஏம்மா... அந்தப் பையன்தான் புத்திகெட்டு அலைய நான்னா உங்களுக்கு அறிவில்லை. உங்க எல்லோருக்கும் எத்தனை தடவை அட்வைஸ் பண்ணியிருக்கேன். ஏம்பா, ப்ரண்ட்ஸ்னா கூட இருக்கறதுதான் நல்ல நண்பனுக்கு அழகு. அவன் துக்கத்துலே இருக்கும்போது தனியா விட்டு வரலாமா?” பிச்சைக்காரன் போல் இருந்தவன் கேட்க, இருவரும் திடுக்கிட்டுப் போய் மௌனமாகிவிட,

“போப்பா. இன்னும் எத்தனை நாளைக்கோ. இருக்கறவரைக்கும் சந்தோஷமாக இருங்க.” அவன் சொல்லச் சொல்ல ஸ்வேதாவிற்கு சர்வாங்கமும் ஒடுங்கியது.

“என்ன சொல்ல வருகிறார். இனிமேல் ரொம்ப நாள் இருக்க மாட்டோம் என்று சொல்கிறாரா?”

ஏதோ கேட்க வாயெடுத்தவளைச் சட்டென்று எச்சரிக்கிறான் அந்தப் பிச்சைக்காரன்.

“போ... போ... போய்ப் பொழைப்பைப் பாரு. அப்புறம் அதுவும் முடியாம போயிடும்.”

“இல்லை... வந்து...” என்று ஆரம்பித்தவளை... “கேக்காதே போ!” என்று துரத்தி அடித்துவிட்டு சரசரவென்று இறங்கிச் சென்று மறைந்து விடுகிறான் பிச்சைக்காரன்.

நேற்றுக் கோவிலுக்குப் போய் பூசை செய்து வாங்கி வந்த நிம்மதி போய் விட்டதே. ... ஏன் அந்தப் பிச்சைக்காரனைப் பார்த்தோம்? பார்க்காமலேயே இருந்திருக்கலாம். எல்லாம் தலையெழுத்துதான். மனம் மறுபடியும் விழுந்தது. இன்று முழுவதும் வேதனைதான். ‘கடவுளே! அசோக்கைக் காப்பாற்று. என்னையும். ஏன் இந்தச் சிக்கலில் மாட்டிக் கொண்டோம். விவரமே புரியவில்லையே. ஆபத்பாந்தவா! அனாதை ரக்ஷகா! நீ உதவி செய்!’ தன் அம்மா வேண்டிக் கொள்வதுபோல் சொல்ல, மனம் லேசாகத் தெளிந்தது.

“எங்கே போயிட்டிங்க ரெண்டு பேரும்? சாப்பிட உக்காருங்க.” தட்டைப் போட்டு இருவருக்கும் சப்பாத்தி, குருமாவை எடுத்து வைத்தாள் மீனாட்சி மாமி. இருவரும் சாப்பிடும்போதே, ஸ்வேதா மெதுவாக ஆரம்பிக்கிறாள்.

“வேணாம் அசோக். இனிமே ரகுவைப் பார்க்கப் போகாதே. அவன் எப்படிப்பட்டவன் பார்த்தியா?”

“என்ன ஸ்வேத், இப்படிப் பேசறே. அவர் என் உயிர் நண்பர். சாமியார் சொன்னதைக் கேட்டேல்லே. பாவம் அவர். அவரைப் பார்க்காம இருந்தது ரொம்ப தப்பு. நான் கிளம்பிப் போறேன். தயவுசெய்து எதுவும் சொல்லாதே. எப்படியாவது எல்லாத்துலேந்தும் வெளியே வந்துடலாம். அதனால எதுவும் சொல்லாதே.” அவசரம் அவசரமாகச் சாப்பிட்டுவிட்டுக் கிளம்பிச் சென்றுவிட, ஒரு நிமிடம் அதிர்ந்தாலும், அடுத்த நிமிடம் பெருமூச்சு விடுகிறாள். ‘எதுவும் நம் கையில் இல்லை. எதையும் மாற்ற முடியாது!’

அசோக் ரகுவின் வீட்டிற்குச் செல்கிறான். ரகு எங்கோ பார்த்தவாறு ஆழ்நிலை தியானத்தில் இருப்பது போல் தோன்றியது. கண்ணைத் திறந்த தியானமா?

“அண்ணா...” மெதுவாகக் கூப்பிடுகிறான். ரகு பதில் பேசவில்லை. ஒருவேளை காதில் விழவில்லையோ.

மறுபடியும் ‘அண்ணே’ என்று குரல் கொடுக்க, சட்டென்று நிமிர்ந்து பார்த்தவன் ஓடிவந்து அசோக்கை அணைத்தபடி அழுகிறான். “அசோக்! ஏன் என்னை விட்டு ஒதுங்கி ஒதுங்கிப் போறே? நான் ஏதாவது தப்பு செய்துட்டேனா?”

“ஐயோ! அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லைண்ணா.”

“நீயும் நானும் எத்தனை ப்ரண்ட்ஸ். நமக்கு நடுவிலே யாரும் வரக் கூடாதுடா.”

“யாரும் வரமாட்டாங்க. நான் எப்பவுமே உங்க பெஸ்ட் ப்ரண்ட்தான்.” கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டான்.

ரகு, “தேங்க்யூ!” என்கிறான்.

“அண்ணா! நான் சொல்றேன்னு தப்பா நினைக்காதீங்க. இந்த ஆவி, பேய், பிசாசு எதைப் பத்தியும் நாம எக்ஸ்பெரிமெண்ட் பண்ண வேண்டாம். விட்டுருவோம்.”

“இல்லைடா. கட்டாயம் பண்ணியாக்ணும். இத்தனை தூரம் கஷ்டப்பட்டு யாராவது விடுவாங்களா?”

“இதுலே உங்களுக்கு என்ன தெரியணும்? இவுங்க சொல்ற மாதிரி நம்ப ப்யூச்சர் அமையுமா என்ன? சந்தேகம் அண்ணா.”

“டேய், ப்யூச்சர் பத்தி எப்பவுமே நான் கவலைப்பட்ட தில்லை”

“பின்னே?”

“இது ஒரு ஆராய்ச்சிதான்டா. ஆவிங்கறது என்ன? இறந்தபின் எல்லோரும் ஆவியாயிடுவாங்களா? ஆவிக்குத் தனி பவர் இருக்கா? அது மனுஷனுக்கு உதவுமா? எல்லா உயிரினங்களும் ஆவியாகுமா? இல்லை, திங்கிங்பவர் இருப்பவங்களான மனிதர்கள் மட்டும் தான் ஆவியா வார்களா? பாதி வாழ்க்கையிலே போனவங்கதான் ஆவியாவாங்களா? இல்லை, முழு வாழ்க்கையும் வாழ்ந்தவங்களும் ஆவியாவாங்களா? அது புகை மாதிரியாவது தெரியுமா? இல்லை காற்று மாதிரி பீல் பண்ணத்தான் முடியுமா? திடீர் திடீர்னு எத்தனையோ சம்பவங்கள் வீட்டுலே நடக்குதே! அதுக்கும் ஆவிக்கும் ஏதேனும் சம்பந்தம் இருக்குமா? இப்படி எத்தனையோ கேள்விகள். இதுக்கு விடை கிடைச்சா போதும்.”

“அதுக்கு ஏன் அண்ணா கஷ்டப்படணும். ஸ்வேதா வோட கசின் அவளே மீடியமா உக்காந்து இருக்காளே. அவளை உட்கார வைத்துக் கேட்டால் என்ன?”

“ஆவி வராத இடமா இருந்தா மீடியம் எல்லாம் தேவை. ஆவி ரெடியா இருந்தா நேரடியாவே கேட்டுக்கலாமே.”

“அப்படி வீடு இருக்கா?”

“இருக்கு. எங்கப்பாவோட அண்ணா வீடு ஒண்ணு கிராமத்துலே இருக்கு. எங்க பெரியப்பா தவிர மீதிப் பேரெல்லாம் அந்தக் கிராமத்தைவிட்டே போயாச்சு. பெரியப்பாவும், ஆறு மாதத்திற்கு ஒரு தடவை போய் எட்டிப் பார்த்துவிட்டு வந்திருக்கிறார். அவர் வீட்டுச் சாவியைப் போனவாரமே வாங்கிவச்சுட்டேன். நீ வந்தியானா நாம் றெண்டு பேரும் அங்கே போகலாம். நம்ப கேள்விக்கு விடை கிடைச்சவுடன் ஓடிவந்து கிட்டே இருக்கலாம். போகலாமா? என்ன சொல்றே?”

ரகுவின் முகத்தில் இருக்கும் ஆர்வமும் ஆசையும் வெளிப்படையாகத் தெரிய, “ஓ.கே. அண்ணா!” என்கிறான் அசோக்.

“ஆனா தயவுசெய்து இதை ஸ்வேதாகிட்டே சொல்லாதே. அவ எல்லாத்தையும் கெடுத்துடுவா. ப்ளீஸ். உனக்கு அவகிட்டே ஸாப்ட் கார்னர் இருக்குன்னு தெரியும். இருந்தாலும் வேண்டாம்.”

“ஓ.கே... நீங்க கவலைப்படாதீங்க, நான் எதையும் சொல்லலை.”

“சரி, அசோக், இங்க பாத்தியா கேமரா, ரிகார்ட் பிளேயர்.”

“எதுக்கு?”

“முடிஞ்சவரைக்கும் இதுலே ஆவியைப் படம்பிடிச்சு அது பேசறதை ஸ்டோர்பண்ண முடியுமானனு பார்க்கலாம்.”

“ஓ.கே... அண்ணா...”

“நாம நாளைக்கு காலங்காத்தால கிளம்பிடணும்.”

“டன்!” என்கிறான் அசோக்.

“ஒரு சின்ன கோர் பேக்லே துணிமணியெல்லாம் எடுத்து வச்சுக்க. போதும். ஒரு இரண்டு அல்லது மூன்று நாள்ல திரும்பிடுவோம்.”

“ஷ்யூர்...”

“நான் சொன்னது ஞாபகம் இருக்கா?”

“நிச்சயமா?”

“ஓ.கே.”

அசோக் ஒரு வழியாக ரகுவின் வீட்டிலிருந்து வந்த போதே ஸ்வேதா கேட்கிறாள்.

“என்ன அசோக்? ஏதோ பிளான் போல இருக்கு.”

“நத்திங்.”

“ஓ... சீக்ரெட் பிளானா?”

“அதெல்லாம் ஒண்ணும் கிடையாது. கொஞ்சம் மனதுவிட்டுப் பேசிகிட்டு இருந்தோம்.”

ஸ்வேதா சிறிது நேரம் அசோக்கையே குறுகுறு வென்று பார்க்கிறாள். “ஓ.கே. அசோக்... லாங் லிவ் யுவர் பிரண்ட் ஷிப்!” என்றவாறே திரும்பி நடக்க, செல்பவளையே ஒரு பெருமூச்சுடன் பார்க்கிறான். மேலே போன ஸ்வேதா இறங்காதிருக்கவே பெட்டி, படுக்கைகளைத் தயார் செய்தவன், அம்மாவிடம் மட்டும்தான் ரகுவோடு வெளியூர் போவதாகச் சொல்கிறான். சொல்லிவிட்டு பேக்கிங்கில் அவன் மும்முரமாக, சிறிது நேரம் கழித்து மெதுவாக

இறங்கி வந்த ஸ்வேதா விஷயத்தை மாமியிடம் அறிந்து கொள்கிறாள். திடுக்கிட்டுப்போய்ச் செயலற்று நின்று விடுகிறாள்.

20

அடுத்த நாள் விடியற்காலையில் ரகுவும், அசோக்கும் கிளம்புகையில், யாரும் அறியாமல் பின் தொடர்கிறாள் ஸ்வேதா. கையில் இரண்டு நாளைக்கு வேண்டிய துணிமணிகள் எல்லாவற்றையும் எடுத்தவாறு கிளம்புகிறாள். மாமியிடம் காலையில் தோழியின் வீட்டிற்குப் போவதாகச் சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பி விடுகிறாள். அசோக், ரகு இருவரும் ஒரு பஸ்ஸின் முன் பக்கம் ஏற, ஸ்வேதா மெதுவாகப் பின்பக்கம் ஏறுகிறாள். நல்லவேளை, இருவரும் முன் ஸீட்டில் சற்று சாய்ந்து அமர்ந்து கொள்ள, ஸ்வேதா பின் ஸீட்டில் அவர்களுக்கு நேர் பின்புறம் அமர்ந்து கொள்கிறாள். யாரும் பார்க்கா வண்ணம் தலையில் ஒரு தொப்பியைப் போட்டு மறைத்துக் கொள்கிறாள்.

நடத்துனர் அருகில் வந்து டிக்கெட் கேட்டபோது விழிக்கிறாள் 'எங்கே போவது?'

"என்னம்மா எங்கே போகப் போறீங்க?"

"கண்டக்டர், ப்ளீஸ்... அவுங்க ரெண்டுபேரும் எங்க போறாங்களோ அங்க ஒரு டிக்கெட் கொடுங்க."

கண்டக்டர் அவளையே தீர்க்கமாகப் பார்க்கிறார்.

"அவுங்ககிட்டே டிக்கெட் காசு வாங்கிக்கட்டா?"

“ஐயையோ! வேற வினையே வேண்டாம். காசு நான் தரேன். அவங்க போற இடத்துக்கு மட்டும் தயவுசெய்து எனக்கும் போட்டுடுங்க.”

“என்னம்மா இது ரோதனையா இருக்குது.”

“சார் ப்ளீஸ்... அவங்களுக்கு டிக்கெட் போட்டுட்டு வாங்க. நான் சொல்றேன். ஒரு உயிரைக் காப்பாத்தணும் சார் ப்ளீஸ்.” நடத்துனர் அவளை ஒரு மாதிரி பார்த்தவாறே முன்பக்கம் போகிறார். அவர்கள் இருவருக்கும் டிக்கெட் கொடுத்து விட்டு, ‘பதின்மூன்று ரூபா கொடும்மா!’ என்றவர் பதின்மூன்று ரூபாய்க்கு டிக்கெட் கிழித்துக் கையில் கொடுக்க, பணத்தைக் கொடுத்தவள் டிக்கெட் வாங்கியவாறே,

“கண்டக்டர்! எந்த ஊருக்குப் போறாங்க?”

“அவங்க இறங்குவாங்க இல்லே, அங்கே நீ இறங்கு.”

“தப்பா நினைக்காதீங்க. எங்க மாமியோட பிள்ளை தான் இவங்க. வீட்டிலே சொல்லிக் கொள்ளாம வந்துட்டாங்க. ஏதாவது கேட்டா பெத்தவங்களிடமே சண்டைபோடுவாங்க. இவங்களுக்கு ஏதோ ஆபத்து காத்திருக்குதுன்னு நேத்து செய்தி வந்தது. பிடிவாதமா போறாங்க. அதான். இவங்க அம்மா, அப்பா என்னை அனுப்பினாங்க. எது ஒண்ணுன்னாலும் போன் செய்யச் சொல்லி, இதைப் பார்த்தீங்களா, இதை வாங்கிக் கையிலே கொடுத்துட்டாங்க.” ஸ்வேதா கதை பின்ன, கண்டக்டர் சந்தேகப்படுகிறார் என்பது பேச்சிலே தெரிந்தது.

“ஏம்மா, நான் தெரியாமல் தான் கேக்கறேன். பிள்ளையோட அப்பா வரக்கூடாதா? அது என்னத்துக்கு

ஒன்னை அனுப்பணும்? வயசுப் பொண்ணு நீ. இத்தனை காலையிலே கிளம்பியிருக்கீங்க. எட்டு எட்டரைக்கெல்லாம் போய்ச் சேர்ந்திடும். அது சின்னக்கிராமம். நீ இறங்கினா உடனே இவங்க கண்ணுலே படாம இருக்க முடியுமா? அப்படியே அவங்க கண்ணுக்குத் தெரியாம நீ இறங்கினாகூட ஜாக்கிரதையா இருக்கணும். இங்க பாதி இடத்துலே மனுஷங்களே இருக்க மாட்டாங்க - பத்திரம்.” முதலில் சந்தேகத்தோடு பேசினாலும் பின்னால் அவர் வார்த்தைகளில் எச்சரிப்பு தெரிந்தது.

ம்... என்று தலையாட்டியவள், ‘தேங்க்ஸ் ஸார்!’ என்கிறாள். நடத்துனர் சற்று நெகிழ்வோடு பார்க்கிறார்.

“பத்திரம்மா. டௌன் பொண்ணா இருக்கீங்க. பத்திரம். பாதி இடத்துலே மனித நடமாட்டமே இருக்காது. யார் கையிலயாவது மாட்டிடப் போறீங்க. பாத்துக்கங்க.”

“ரொம்ப தேங்க்ஸ்.”

நடத்துனருக்கு என்ன தோன்றியதோ, டி குடிப்பதாக நடித்தவாறு நின்று கொண்டிருக்க, அசோக்கும், ரகுவும் இறங்கிச் சென்ற இரு நிமிடங்களில், “நீயும் இறங்கும்மா!” என்கிறார்.

“அந்த இடத்துலேதான் போறாங்க. சீக்கிரம் போங்க!” என்றவரின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு ஸ்வேதா, ‘தேங்க்யூ வெரிமச்!’ என்றவாறே இறங்கி ஓடுகிறாள்.

ஒரு நிமிடம் நடத்துனர் அவளைப் பார்த்துவிட்டு, பின் வண்டி புறப்படுவதற்கான விசிலை ஊத, வண்டி புறப்பட்டது. ஸ்வேதா ஓட்டமும் நடையுமாக ஓடுகிறாள்.

அந்தக் குக்கிராமத்தில் ஒரே ஒரு டிக்கடை. அதிலும் மணி இன்னும் எட்டைத் தொடாததால் அத்தனை ஜன நடமாட்டம் கிடையாது. அந்தச் சின்ன ஓலைக் கொட்டகைக் கடையில் ஒருபக்கம் ஸ்டவ்வில் வெந்நீர் கொதிக்க, இன்னொரு புறம் வாழைப்பழம், பிஸ்கட், பன் வகையறாக்கள் பாட்டிலில் அடுக்கப்பட்டிருந்தன. ஒருபுறம் வெத்திலை. சின்னச் சின்னப் பாக்குப் பொட்டலங்கள், சுண்ணாம்பு, ஒரு பாட்டிலில் சாக்லெட் என்று விதவிதமாக அடுக்கப்பட்டு, கடைக்குச் சொந்தக்கார முனியாண்டி நீரைக்கொதிக்க வைத்த வாறே, டைட் ஜீன்ஸ், லூஸ் டாப்ஸ் போட்டபடி ஓடிக் கொண்டிருக்கும் பெண்ணையே வைத்த கண் வாங்காமல் பார்க்கிறான்.

“டக்கரா இருக்குதே. ஏதேனும் சினிமா எடுக்கறாங்களா? இது எங்கே போவுது? என்ன கலரு! என்ன அழகு!”

கடைக்கு வெளியே உள்ள பெஞ்சில் அமர்ந்து அன்றைய செய்தித்தாள் படித்துக் கொண்டிருந்த நபரும் ஆச்சரியத் தோடு ஓடும் பெண்ணையே பார்க்க, இதை எதையும் கவனியாது ஓட்டமும் நடையுமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தாள் ஸ்வேதா. அவர்கள் இருவரும் கண்ணில் இருந்து மறைந்து விடக்கூடாது. அவர்கள் கண்ணுக்குத் தெரியும் தூரத்தில் அவர்களைப் பின் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தாள் ஸ்வேதா.

அவர்கள் போன ஒத்தையடித்தடம் ஒரு இடம் வந்ததும் நின்று ஐந்து ஆறு தெருக்களாகப் பிரிய அசோக்கும், ரகுவும் ஒரு தெருவினுள் நுழைந்து ஒரு மாந்தோப்பைக் கடந்து, பின்னும் வேறு ஒரு திருப்பம் திரும்பிப் பின் வலது பக்கமாக

ஒரு முறை, பின் இடது... இப்படியாக ஊரை வந்து அடைந்த போது ஊரே கொல்லென்று இருந்தது. முக்கால்வாசி வீடுகள் பாழடைந்தவையாகவும் யாரும் பராமரிக்காதவையாகவும் தெரிய, சற்று பயமாக இருந்தது.

அசோக்கும், ரகுவும் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தபடி நடக்கின்றனர். பாழடைந்த வீடுகளும், தூசு படிந்த வீடுகளும், ஒட்டடைகளும், வவ்வால்களும் ஆந்தைகளும் மயான அமைதியோடு ஊரே கொல்லென்று இருக்க, ரகுவின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டான் அசோக்.

“அண்ணா! ரொம்ப பயமாயிருக்கு.”

“பயப்படாதே. நான் இருக்கேன். இது ரொம்ப எக்ஸைட்டிங்காதானே இருக்கு. கவலைப்படாதே. என் பெரியப்பா வீடு நம்பர் அறுபத்து ஒன்பது அது. எந்த வீடுன்னு பாக்கலாம் வா!” ஒவ்வொரு வீட்டின் அருகே போய் பழைய கதவுகளைத் திறந்து, எல்லை இல்லாத பறவைகள் சடசட வென்று பறக்க, ஒரு நிமிடம் தூக்கிவாரிப்போட, வீட்டின் கதவு இலக்க எண்ணைப் படித்துப்பார்க்கிறார்கள். ஐம்பது, ஐம்பத்து ஒன்று என்று ஆரம்பித்து எழுபது வரைக்கும் இருந்தது. அறுபத்து ஒன்பதைக் காணோம்.

“இதென்னடா அதிசயமா இருக்கு. இது அறுபத்து எட்டு. இது எழுபது. அறுபத்து ஒன்பது எங்கே? ஆச் சரியமா இருக்கே.” தேடித்தேடிக் களைத்துப் போய் அமர்ந்து,

“அசோக்! தலையை வலிக்குது. காபி எங்கேயாவது கிடைக்குமானனு பார்க்கலாமா?”

“நல்ல காலம். நான் ஒரு பிளாஸ்க்கிலே காபி, கொஞ்சம் ஸ்நேக்ஸ், பிஸ்கட் டிபன் சாப்பாட்டுப் பொட்டலம் கூட இரண்டு வேளைக்கும் வாங்கிட்டு வந்திருக்கேன்.”

“எப்படிடா?”

“எல்லாம் நேத்தே வாங்கி ப்ரிஜ்ஜில் வச்ச அம்மாவைச் கடவச்சுத் தரச் சொல்லி எடுத்துட்டு வந்தேன்.”

“வா சாப்பிடலாம். மணி என்ன பாத்தியா, எட்டரை மணிக்கு மேல ஆச்சு.”

“இருங்க. முதல்ல காபி மட்டும் சாப்பிடுங்க. அறுபத்து ஒன்பதாவது நம்பர் வீட்டைப் பாத்துட்டு அப்புறம் அது உள்ளே போய் உக்காந்துகிட்டு சாப்பிடுவோம்.”

அசோக்கும், ரகுவும் ஆளுக்கு ஒரு டம்ளர் காபியைக் குடித்துவிட்டு,

“இன்னும் ஒரு டம்ளர்காபி இருக்கு. அதை மதியத்துக்கு வச்சுக்கலாம். ஓ.கே.” என்கிறான் ரகு.

மறுபடியும் இரண்டு பேரும் அலைய,

“அண்ணா! இங்க பாருங்க அறுபத்து ஒன்பதாவது நம்பர் வீடு.”

“நீ பைத்தியக்காரனா என்ன? இரண்டாம் நம்பர் வீடுன்னு தானே இதைப் பார்த்தோம்.”

“இப்ப பாருங்களேன்.”

“இரு,” என்று சந்தேகப்பட்டுத் தேடியபோது மொத்த வீடுகளும் அறுபத்து ஒன்பது என்ற எண்ணைக் காட்ட, ரகுவும் அசோக்கும் சற்றே மிரண்டுபோயினர்.

“அண்ணா! போயிடலாம்.”

“பேசாம இரு, அசோக். தைரியமா இதை ஃபேஸ் பண்ணணும். நான் போறேன். நீ கூட மட்டும் வா.”

ஒரு மரத்தின் அடியில் போய் நின்று கொண்டான். அசோக் எல்லாவற்றையும் கீழே வைத்துவிட்டு அருகே வந்துநிற்க, ரகு கைகளைக் கூப்பியபடி, கண்களை மூடியபடி பிரார்த்தனையில் இறங்குகிறான்.

“நீங்க யாரென்று தெரியவில்லை. தயவு செய்து அறுபத்து ஒன்பதாவது வீட்டைக் காட்டிக் கொடுக்கவும்.”

“எதுக்கு உனக்கு?” பெரிய குரலில் ஒலி கேட்க, யாரோ தலைக்கு மேல் விரிரென்று பறப்பது போல் உணர், அசோக் நடுங்கியே போய்விட்டான்.

“இதோ... இருக்கு, பாத்துக்க...” அறுபத்து எட்டாம் நம்பர் வீட்டின் பின்னால் ஒரு போர்ஷன்போல் தெரிகிறது. ‘இதுவா அறுபத்து ஒன்பது?’

“அண்ணா! வேண்டாம். உள்ளே போகாதீங்க.”

“ஒண்ணும் ஆகாது, அசோக். வா. நான் இருக்கேன். இதோ பாரு, இப்ப கேள்வி கேட்டவுடனே பதில் எப்படிவந்தது பாத்தியா?”

அசோக் மிகுந்த கலவரமடைந்தவனாய், ரகுவின் பின்னால் வர, ரகு அந்த வீட்டை நோக்கிச் செல்கிறான். தான் கொண்டு வந்த பை எல்லாம் வெளியிலேயே வைத்துவிட்டு, வேலியைத் தாண்டியவாறே உள்ளே செல்ல, அறுபத்து எட்டாம் எண்ணுள்ள வீட்டினுள் நுழைந்து பின் பக்கம் சென்றபோது, யாரோ வீட்டினுள் இருப்பதைப் போன்ற

உணர்வு ஏற்பட, மெதுவாக நடக்கின்றனர் அசோக்கும், ரகுவும். வீடுமுழுவதும் ஒட்டடையும், குப்பைகளும், தூசு தும்புகளுமாகப் பார்ப்பதற்கே ஒரு மாதிரி இருந்தது.

ஒட்டடையை விலக்கியவாறே பூட்டில் சாவியைக் கொடுக்க, டன் என்று பூட்டு திறந்து கொள்ள, அசோக்கின் வயிற்றில் அமிலம் சுரந்தது. பழைய கதவு மிகுந்த சிரமத்துடன் திறக்கப்பட்டது. குப்பென்று பழைய வாசனை. வீடு முழுவதும் ஒட்டடைகள், தூசு தும்பு. உள்ளே நுழையும் போதே அசோக் அடுக்கடுக்காகத் தும்ம ஆரம்பிக்க, ரகுவும் தும்மினான். ரகு விடுவிடுவென்று உள்ளே போகிறான். சற்று பெரிய வீடுதான். மூலையில் ஒரு நாற்காலியைத் தவிர வேறொன்றும் இல்லை. பார்ப்பதற்கே சற்று பயங்கரமாகத் தான் இருந்தது. மேலும் அந்த இடத்தின் வாசனை ஏதோ செய்ய, அசோக் உள்ளே நுழையாமல் படியிலே நின்று கொண்டிருக்கிறான்.

உள்ளே சென்ற ரகு பரபரவென்று எல்லாவற்றையும் பார்த்துவிட்டு வருகிறான். “ரொம்ப நல்ல வீடுதான். கொஞ்சம் கிளின் பண்ணினா வி கேன் ஸ்டே!” சிரித்தபடி அவன் வெளியே வர, அசோக் பேயறைந்தது போல் நிற்கிறான்.

“என்ன ஒரு மாதிரி நிக்கறே? என்னாச்சு? வா, நாம க்ளீன் பண்ணுவோம்.”

அன்று ஒருநாள் அவர்கள் பார்த்த உருவம் மறுபடியும் உள்ளே போய் மறைந்ததைப் போல் தோன்றியது.

“அங்கே பாத்தீங்களா? வேண்டாம் அண்ணே, போக வேண்டாம்.”

“பயப்படாதே. இதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லே. எது வந்தாலும் வரட்டுமே. நாம்கேள்விகளைக் கேட்டுட்டு இன்னிக்கு சாயந்திரத்துக்குள்ளே, இல்லை நாளைக்குள்ளே போயிடலாம்.” அரைமனதுடன் அசோக் உள்ளே செல்ல, ஒரு துணியை வைத்துச் சுத்தம் செய்ய ஆரம்பித்தனர்.

சற்று சுத்தமானதும் தான் மூச்சே வந்தது. “வா அசோக், சாப்பிடலாம் வா. உம் பேக்கை எடுத்துட்டு வந்திடு.”

“முதல்லே கை, கால் வாஷ் பண்ணிக்கலாம். வாங்க. ஒரே அழுக்கு. எங்காவது தண்ணி இருக்குதா பாருங்க. நான் குடிக்க மட்டும் தான் தண்ணி கொணர்ந்து இருக்கேன்.”

“இந்தத் தெரு பின்னால ஒரு ஆறு பாக்கலை, நாம அங்க போய் முகம் கை கால் கழுவிட்டு வந்துடலாம்.”

இருவரும் வீட்டின் பின்புறம் இருந்த ஒத்தையடிப் பாதையில் இறங்கி நடந்தனர். ஆற்றின் அருகே முள்ளும் கற்களும் நிரம்பி இருக்க, காலில் குத்தி விடாதபடி ஜாக்கிரதையாகத்தான் நடக்கின்றனர்.

யாரும் அதை உபயோகப்படுத்தாததால் நதி சற்று சுத்தமாகவே இருந்தது. ஒரு மூலையில் தேளும், நண்டும் செல்ல, அங்கங்கே தென்பட்ட புற்றுக்களில் பாம்புகள் இருக்கும் என்று தோன்றியது.

பேசாமல் ஸ்வேதா சொன்னதைக் கேட்டிருக்கலாம். இப்போதெல்லாம் ரகு அண்ணா கேனத்தனமாகத்தான் சிந்திக்கிறான். மூளையே இல்லாதவன் போல் நடந்து கொள்கிறான். யாரிடம் போய்ச் சொல்லிக்கொள்வது! அழகாய் வீட்டிலிருப்பதை விட்டுவிட்டு இதென்ன கஷ்டம்.

மனதிற்குள் புலம்பியவாறே இருவரும் மறுபுறம் மிகவும் ஜாக்கிரதையா நடந்து வந்து வீட்டை அடைய வீட்டின் கதவு மூடப்பட்டிருந்தது. “ஏய்... யாரது, கதவைத் திற...” ரகு தான் சத்தமாகக் கேட்கிறான்.

“அண்ணா! அதை அப்புறம் பாத்துக்கலாம் முதல்லே சாப்பாட்டு பேக்கை எடுத்து காலி பண்ணிடுவோம். பசிக்குது.”

ரகுவும் ஒத்துக் கொள்ள வெளியே ஓடிப்போய் மூட்டையை எடுத்த அசோக் அதிர்ந்து போகிறான். “அண்ணா! காபி பிளாஸ்க்கையும் காணலே. பாதிச் சாப்பாட்டையும் காணலே.”

21

“என்னடா இது, பேய் பாதிச் சாப்பாட்டை எடுத்துக் குச்சா? காபி வேற கேக்குதா?”

“அண்ணா! போதும்ணா. போயிடலாம்.”

“போயிட்டு...”

“என்னண்ணா திருப்பித் திருப்பி அதே சொல்றீங்க?”

“த பாரு அசோக்... இதைச் செய்யணும்னு வந்துட்டோம். செய்யாம போனோம்னா... எல்லாமே வேஸ்ட்தானே.”

“செய்யறதுக்கு நம்ப உயிர் இருக்க வேண்டாமா?”

“ஆறிலும் சாவு, நூறிலும் சாவு.”

“அண்ணா! உங்களுக்கு எப்படி புரிய வைக்கறதுன்னு தெரியலை. நான் நடுங்கிகிட்டு இருக்கேன்.”

“நான் இருக்கேன்... பயப்படாதே.”

அசோக் பெருமூச்சு விடுகிறான். ரகுவிடம் எதையும் பேச முடியாது. எது பேசினாலும் அவனுக்குப் புரியவில்லை.

“வா... இதையாவது சாப்பிடலாம்.” ரகு அவசரம் அவசரமாகக் கூடையிலிருந்து எல்லாவற்றையும் எடுத்து வைத்துச் சாப்பிட, அசோக்கும் ஒரு பெருமூச்சோடு சேர்ந்து சாப்பிடுகிறான். மனம் ஏனோ தடக் தடக் என்று அடித்துக் கொண்டது. ஏதேனும் ஆகப் போகிறது. என்ன ஆகும்? மனம் ஒரு எதிர்பார்ப்பில் ஆழ, ரகு சாப்பிட்டுவிட்டு உள்ளே போகிறான். வா அசோக், இன்னும் கொஞ்சம் சுத்தம் பண்ணலாம். முதலில் சற்று பயந்தாலும் மேசையைச் சுத்தம் செய்து திரும்பியபோது சட்டென்று நிழலோட்டமாக ஏதோ தெரிந்தது. என்ன அது? அசோக் திடுக்கிட்டவாறே நிற்க, அந்த நிழல் பெரியதாகிப் பெரியதாகி இவனிடம் வர, மனம் மருண்டது. பயம் வந்தது. மார்பு படபடவென்று துடிக்க,

“ரகு அண்ணா... ரகு அண்ணா...” முதலில் சற்று மெதுவாக, அடுத்த நிமிடம் நிழல் பெரியதாக, சற்று சத்தமாகக் கத்துகிறான். “ரகு அண்ணா! வாங்க, ரகு அண்ணா.”

ரகு ஓடி வருகிறான். “அங்கே பாருங்க.”

ஒரு நிமிடம் நிழல் பெரியதாகி, பெரியதாகி அவர்களின் மேல் விழ, சட்டென்று அவனின் கைகளைப் பிடித்துக் கொள்கிறான்.

“அண்ணா! பயமா இருக்கு!” வாய் கிசுகிசப்பாக ஒலிக்க,

“என்னடா?” சொல்லும்போதே இருவரின் மூச்சும் பெரியதாக வர, ஒரு நிமிடம் அதிர்ந்து போயினர். சில நிமிடங்களில் நிழலோட்டம் மெதுவாகத் தேய்ந்து மறைய,

“அண்ணா! கிளம்புங்க. இனிமே இங்கே இருக்க முடியாது.”

“இரு அசோக்...”

“ப்ளீஸ் அண்ணா, இல்லேண்ணா... நான் போயிடறேன்.”

“டேய்...”

“மன்னிச்சிடுங்க.” அசோக் அங்கிருந்து ஓட்டமாக ஓடுகிறான்.

“அசோக்! நில்லுடா...” ரகுவின் குரல் காற்றில் கலந்து மறைய, அசோக் தலைதெறிக்க ஓடுகிறான். ஓடிவந்த வேகத்தில் காலில் ஏதோ குத்திவிட சட்டென்று அப்படியே அமர்ந்து விடுகிறான். அதற்கு மேல் அசையாமல் குத்திய இடத்தைப் பார்த்தபடி அமர்ந்திருக்கிறான். முள்ளோ கல்லோ எது என்று தெரியவில்லையே. ஏதோ ஒன்று சரசரவென்று ஓடிவந்ததைப் போல் தோன்ற எது... யோசிக்கிறான். பயத்தில் முகம் வெளிற, வெலவெலத்துப் போகிறான். யாரோ ஏதோ ஒன்று அவனைப் பின் தொடர்கிறது. ஒருவேளை இறப்பா? ஒரு நிமிடம் மூச்சு நின்று விடும் போல் தோன்ற, சட்டென்று தன்னைப் பெற்றவர்களின் நினைவு தோன்றுகிறது. வீட்டிற்கு ஒரே பையன். தனக்கு ஏதேனும் ஒன்று என்றால் அப்பா இறந்து போய்விடுவார். அம்மா உயிரோடு இருக்கவே மாட்டாள். சட்டென்று அன்று தன்னிடம் அமர்ந்து பேசியதெல்லாம் ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

“கண்ணா! ரகு உம் பிரண்ட்தான். ஆனா அதுக்காக அவன் பண்றதெல்லாம் நீ சரின்னு சொல்லணும்னு அவசியம் இல்லே. ஸ்வேதா சொன்னா. அதிர்ந்துபோயிட்டேன்பா. வேண்டாம்பா. பேய், பிசாசு எல்லாம் இருக்கோ இல்லையோ, எனக்குத் தெரியாது. ஆனா இங்கு இருக்கிற மனுஷங்களைச் சமாளிக்கறதே கஷ்டமா இருக்கு. இதுலே உடலை விட்டுப் பிரிஞ்சவங்களோட நமக்கு ஏன்டா சம்பந்தம் இருக்கணும். வேணாம்பா, விட்டுடு. நமக்குத் தெரியாதவங்களோடு சம்பந்தம் வச்சு கிட்டாலும் தப்புடா, ஏதாவது ஆயிடுச்சுன்னா... நீ எனக்கு ஒரே பையன்... நான்... உயிரோடவே இருக்கமாட்டேன் - செத்துடுவேன்.”

அம்மா சொன்னதை நினைக்க நினைக்க அழுகை பொத்துக் கொண்டு வந்தது. முகத்தை மூடியபடி அழுகிறான். மறுபடியும் யாரோ பின்னால் வந்து நிற்க... புலியா என்று தெரியவில்லை. மரணம் என்று வந்தாலும் பரவாயில்லை. அதுவும் அம்மா வீட்டில் அம்மா மடியில் நடந்தால் நன்றாக இருக்கும். ஏனோ அம்மாவைப் பார்க்க வேண்டும் என்று ஆதங்கம் அடித்துக் கொள்ள, மெதுவாக எழுந்திருக்கிறான். மெதுவாகப் போய்விடலாம் என்று நினைத்தபோது... என்ன இது. மெதுவாக புள்ளியாக ஒருஉருவம். எதிரில் வெட்ட வெளியில் கடுகை விட சிறியதாக ஒரு முகம், சின்னக் கண்ணைச் சிமிட்டியபடி நிற்க, மறுபடியும் மனம் படபடவென்று அடித்துக் கொள்ள, சின்னது கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பெரிதாகப் பெரிதாக சற்று பெரிய பந்து வடிவத்தில் தோன்றிப் புன்னகைக்க, “ஐயோ! மறுபடியுமா?” துடித்து விடுகிறான்.

அது இன்னும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வானத்தில் பெரியதாகி வானம் முழுவதும் நிரம்பி அதில் எங்கு பார்த்தாலும் கண்களும் வாயுமாக... சட்டென்று தன் தோளையாரோ தொடுவது போல் உணர, “ஏய்...” என்றவாறு கத்தியவாறே திரும்பிப்பார்க்க, ஸ்வேதா நடுங்கியபடி நிற்கிறாள்.

“ஸ்வேத்... நீயா?” சட்டென்று அவளை அணைத்தபடி அழுகிறான்.

“வா அசோக்... போயிடலாம். மேலே பாத்தியா? வேண்டாம். போயிடலாம், வா.” கிசுகிசப்பாக அவள் கூற,

“கால்ல ஏதோ குத்திடிச்சு. நடக்க முடியலே...” அசோக்கும் கிசுகிசப்பாகப் பதில் சொல்கிறான்.

சட்டென்று ஸ்வேதா, “உக்காரு அசோக். மேலே பாக்காதே!” என்றவள் தன் கழுத்துச் சங்கிலியிலிருந்து ஒரு பின்னை எடுத்தவள் காலைக் காண்பி என்றவாறே முள்ளை அகற்றும் பணியில் ஈடுபடுகிறாள்.

காலில் நெருஞ்சிமுள் போன்று ஒன்று குத்தி, அசோக்கின் சிவப்புக் கால்களில் கறுப்பாக இருக்க, பின்னால் குத்தி எடுக்கின்றாள். அசோக் வலி தாங்காமல் லேசாக அலற, அவன் அலறல் எதிரொலி போல் கேட்க, துடிக்கும் இதயத்துடன் முள்ளைக் கவனிப்பது போல் அமர்ந்திருக்கிறாள் ஸ்வேதா. மூச்சைக்கூட இழுத்துப் பிடித்தவாறு அமர்ந்திருந்தான் அசோக்.

இருவரும் முள்ளை எடுத்து விட்டு சற்று நிமிர்ந்தபோது எதிரில் ஏதோ புகை மூட்டம். கலைந்து போன கோலம் போல பிசுபிசுவென்று லேசான உருவம்.

“உன்னால ஓட முடியுமா?” அசோக்கின் காதில் மெதுவாகக் கிசுகிசுக்கிறாள் ஸ்வேதா.

அசோக் மெதுவாகத் தலையை அசைக்க, அசோக்கின் கையைப் பிடித்தவள்,

“ஸ்டார்ட், ஸ்டெடி கோ!” என்று அவன் காதில் கிசுகிசுக்க, இருவரும் கையைப் பிடித்தவாறு ஓடுகிறார்கள்.

அசோக் காலைச் சற்று விந்தி விந்தித்தான் ஓடுகிறான். மேல்மூச்சு கீழ்மூச்சு வாங்க ஓடுகிறான். யாரோ சிரிக்கும் ஒலியும் பின்புறம் கேட்க, நாக்கு மேலண்ணத்தில் ஒட்டிக் கொள்கிறது. நெஞ்சு திடும் திடும் என்று துடிக்க படபடப்பு, லேசான அழுகை, பயத்தோடு இருவரும் எகிறிக் குதித்து ஓடுகின்றனர். திடீரென்று திரும்பிய பக்கம் எல்லாம் முகங்கள்.

‘ஐயோ, கடவுளே! இது என்ன, விட்டலாச்சாரியா படம் போல் அல்லவா இருக்கிறது!’ முணுமுணுக்கிறான் அசோக்.

“ஸ்வேத்! உனக்கு... ஏதேனும் தெரியுதா?”

“நீ பாக்கறது எல்லாமே தெரியுது. பேசாம வா, ஓடிடுவோம்.”

பல முகங்கள் வானத்தில் நீந்திக் கொண்டு, லேசாக நகைத்தவாறு ஒன்றை ஒன்று இடித்துக் கொண்டு, திடீரென்று ஒன்றோடு ஒன்று சேர்ந்து சற்று பெரிய முகமாகி கண்கள் கோபத்தோடு வெறிப்பது போல் தோன்ற, ஸ்வேதாவிற்கும் உதறல் எழுந்தது.

“காக்க... காக்க... கனகவேல் காக்க!” சிறுவயதில் அம்மா சொல்லிக் கொடுத்த கந்த சஷ்டி கவசம் நினைவுக்கு வரும்

வரையில் சொல்கிறாள். அந்த முகத்தில் இருக்கும் கண்கள் மட்டும் தனியே பெயர்ந்து வந்து நீந்தியவாறே இவர்கள் அருகில் வர,

“அசோக்! எதையும் பாக்காதே, தலைகுனிஞ்சு வா.” சட்டென்று இருகண்கள் இவர்களுக்கும் தரைக்கும் நடுவில் நிற்க, “அசோக், வா!” பின்னும் அசோக்கை இழுத்துக் கொண்டு ஸ்வேதா ஓட, சட்டென்று ஏதோ இடிக்க, ‘அசோக்’ என்று கத்தியவாறே ஏதோ ஒரு அமானுஷ்ய வேகத்தோடு ஒரு சுற்றுசுற்றி தூரப்போய் விழுகிறாள் ஸ்வேதா.

“ஸ்வேதா... ஸ்வேதா!” அழுதபடி கூப்பிடுகிறான் அசோக்.

“என்னம்மா ஆச்சு... ஸ்வேதா?” உணர்வு எதுவும் இன்றி மயங்கிக் கிடக்கிறாள் ஸ்வேதா. அசோக் எழுந்து ஓடவும் முடியாமல், இருக்கவும் முடியாமல் அழுகிறான்.

“டேய்... அசோக்... என்னாச்சு?” ரகு வந்து எதிரே நிற்க,

“ரகுண்ணா!” அதற்கு மேல் எதுவும் பேசாமல் ரகுவின் தோளில் சாய்ந்து அழுகிறான்.

“ஓ.கே... ஈ...ஸி... அழாதே...”

“ரகுண்ணா... பேய்...பேய்.”

“எங்கேடா?”

“ஸ்வேதாவை அடிச்சுப் போட்டுடுச்சு.”

“எங்கே?”

அசோக் சுற்றும் முற்றும் பார்க்கிறான். எதுவும் கண்ணுக்குத் தென்படவில்லை எங்கேயும் நிச்சலனம்தான்.

“இங்கேதான் இருந்தது. பார்த்தேன்.”

“த... பாரு... பேய், பிசாசுன்னு நீ பயந்துகிட்டே பார்த்தா இப்படித்தான் தோணும். நான் தனியாதானே இருந்தேன். எனக்கு என்ன ஆச்சு? ஒண்ணும் பயப்படாதே. வீட்டுக்குப் போகலாம். ஸ்வேதாவும் வந்தது நல்லதாப் போச்சு. இன்னிக்கு ஒரு நாள் இருந்துட்டு நாளைக்குப் போயிடுவோம். இவளைத் தூக்கு!” என்றவாறே ஸ்வேதாவை அசோக்கும் ரகுவும் தூக்கியபடி மறுபடியும் திரும்பி நடக்க, திரும்பவும் அந்தப் பழைய வீட்டின் முன்னே வந்து நின்று, வீட்டிற்குள் சென்று ஸ்வேதாவைப் படுக்க வைத்தனர்.

“அண்ணா! ஸ்வேதா மயக்கம் போகத் தண்ணி வேணும்...”

“வச்சிருக்கேன்!” சிறிது தெளிக்க, ஸ்வேதா லேசாகக் கண் விழிக்கிறாள்.

“அசோக்! நான் எங்கே இருக்கேன்? என்னாச்சு?” என்றவள் ரகுவைப் பார்த்ததும் வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு எழுந்திருக்கிறாள்.

“அசோக்... எதுக்காக மறுபடியும் இங்கே வந்தே? இவனோட சேரவே சேராதேன்னு சொன்னேன் இல்லே.”

“ஏய், வார்த்தையை அளந்து பேசு. உன்னை யாரு இங்கே வரச் சொன்னாங்க.”

“ஓ, எங்க வந்தாலும் உங்க பர்மிஷன் கேட்கணுமோ? உங்களுக்காக ஒண்ணும் நான் வரலை!” வெடுக்கென்று கத்தவும், “வா அசோக், இங்கே இனிமே ஒரு நிமிஷம் இருக்கக் கூடாது.” என்கிறாள்.

“பேசாம இரு ஸ்வேதா. இருட்ட ஆரம்பிச்சிடுச்சு. நாம போறதுக்குள்ளே இருட்டிடும். அதுனால நாம இங்கேயே இருக்கலாம்.”

“இவனை நீ நம்பு. நான் நம்பத் தயாரா இல்லை.”

“ஏன் இப்படி பேசறே ஸ்வேதா? உன்னைக் காப்பாத்தினதே அண்ணாதான்!” அசோக் ஆதங்கத்தோடு சொல்ல,

“எதுக்கு ஆள் புடிக்கவா?” என்றவள்,

“இதோபாரு அசோக், இனிமே இவன்கூட சேராதே. நீ வரலைன்னா நான் கிளம்பிகிட்டே இருப்பேன்.”

இருவரின் வாக்குவாதம் முற்றுகிறது. “வேணாம் ஸ்வேதா, போகாதே, நான் சொல்றதைக் கேளு.”

“முடியாது. போவேன். இங்க இருக்க மாட்டேன்.”

“என்ன உளர்றே நீ? இந்த இருட்டிலே பேய்பிசாசு அடிச்ச சாவறியோ இல்லையோ, பாம்பு கடிச்சுச் செத்துப்போய்த் தொலைவே.”

“என்ன இங்க சத்தம்?” என்றவாறே உள்ளே வருகிறான் ரகு.

“அட அசோக், நீ திரும்பி வந்திட்டியா. ஏய் யாரு, ஸ்வேதாவா? எப்ப வந்தே?” என்று கேட்டவாறே கையில் ஏதேதோ பார்ஸலுடன் உள்ளே வந்த ரகுவையே வெறிக்கப் பார்த்தனர் அசோக்கும், ஸ்வேதாவும்.

22

“ரகு...நீ.... ரகுவா? அப்ப உள்ளே இருக்கறது?”
ஸ்வேதா கேட்க,

“ரகுண்ணா...” அசோக் கூப்பிட -

“என்னப்பா?”

“நீங்க இப்பதான் வநீங்களா?”

“இப்பதான் வந்துண்டே இருக்கேன். ஆமா, நீதான் வரவேமாட்டேன்னு பிடிவாதமா போனே? எப்படி வந்தே?”
அசோக்கும் ஸ்வேதாவும் பதில் பேசாது, சற்று பயத்தோடு நிற்க,

“என்ன, ரெண்டு பேரும் ஒருமாதிரியா நிக்கறீங்க?” ரகு உள்ளே செல்ல முயல,

“அண்ணா! உள்ளே போகவேண்டாம்.”

“ஏன்?”

“அங்க இன்னொரு ரகு இருக்கான்!” ஸ்வேதா படபடக்கிறாள்.

“என்ன சொல்றே?”

“ஆமாண்ணா, போக வேண்டாம். நாங்க வழியிலே மாட்டிகிட்டபோது ஸ்வேதா மயக்கமாயிட்டா. அவன்தான் காப்பாத்தினான். நீங்கன்னு நினைச்சுகிட்டு அவனோட கூட நாங்க வந்துட்டோம். அப்புறம் பார்த்தாதான் தெரியுது. அண்ணா! தயவு செய்து உள்ளே போகாதீங்க. உங்க

வேஷத்துலே அந்தப் பேய் வந்தது. ஏன்னு தெரியலை? உங்களுக்கு ஏதாவது ஆபத்துவரப்போவுது. ஜாக்கிரதை அண்ணா."

"நீங்க யாரும் கவலைப்படாதீங்க. என்ன ஆகுது பார்த்துடுவோம்."

"வேண்டாம் ரகு அண்ணா."

"ரகு! வேண்டாம்." அசோக்கும், ஸ்வேதாவும் மாறி மாறிச் சொல்ல,

ரகு பிடிவாதமாக உள்ளே செல்லயத்தனிக்கிறான். அசோக் ரகுவைக் கையைப்பிடித்து இழுக்க, ரகு திமிறுகிறான்.

"ரகு அண்ணா! நீங்க வரலேன்னா நான்கிளம்பிடுவேன். அப்புறம் உங்களைக் கட்டாயம் பார்க்கவே மாட்டேன்."

"இருடா. நீ சொன்னது ஆச்சரியமா இருக்கு. பார்த்துட்டு வரேன்."

"வேண்டாம்..." தடுக்கத் தடுக்க ரகு உள்ளே நுழைகிறான்.

"உனக்குப் புத்திங்கறது கிடையவே கிடையாதா? பேய், பிசாசு எல்லாத்தையும் பாத்தாச்சு. கிளம்பு." ஸ்வேதா அசோக்கை அதட்ட, அசோக் சற்றும் மனமில்லாமல்தான் ஸ்வேதாவுடன் கிளம்புகிறான்.

"என்ன ஆகும்?" அசோக் வினவ,

"என்னவோ ஆயிட்டுப் போகட்டும்!" ஸ்வேதா பதிலுரைக்கிறாள்.

"ஸ்வேதா... இந்த இருட்டில் வேண்டாம்."

“பேசாம இரு அசோக்... என்கிட்டே டார்ச் இருக்கு. ஓடிடுவோம்.”

“இல்லை ஸ்வேதா. அப்படிப் போய்த்தான் மாட்டிகிட்டோம்.”

“அசோக்! கடவுள் பேரு சொல்லு. கடவுளை நம்பு. எதுவும் நம்பளை ஒண்ணும் பண்ணாது.” கடவுளின் ஸ்லோகங்களைச் சொல்லியபடியே அவன்கையைப் பிடித்து இழுத்தபடி சற்று ஓட்டமும் நடையுமாக நடக்க, ரகு ஓடிவருகிறான்.

“என்னண்ணா, பார்த்தீங்களா?”

“பார்த்தேன்டா. என்னையே நூறு உருவத்துலே பார்த்தேன்.”

“போதும்ணா. இனிமேலாவது பேய், பிசாசுன்னு அலையாமே ஊர் போய்ச் சேருவோம்.”

ரகுவும் ஆமென்று தலை அசைக்க, மூவரும் ஓட்டத்தைத் தவிர்த்து சற்று வேகமாக நடக்கத் துவங்கினார்கள். ஸ்வேதாவிற்கு உள்ளமும் உடலும் நடுங்கின. அசோக் கிற்கும் மனமும் உடலும் துடித்தது. எப்படியாவது இந்த இடத்திலிருந்து வெளியே வந்துவிட்டால் போதும். “அண்ணா! சீக்கிரம் வந்துடுங்க!” திரும்பிப் பார்த்து ரகுவைக் கூப்பிட, ரகுவைக் காணவில்லை.

“ஏய் ஸ்வேதா!” அசோக் படபடப்பாகக் கத்துகிறான். “ரகு அண்ணாவைக் காணவே இல்லை!”

“என்னது?” சற்று நின்று திரும்பிப் பார்த்த ஸ்வேதா, “அசோக்! இனிமே இங்க நிக்க வேண்டாம். வாங்க ஓடிடுவோம்!” என்கிறாள்.

இரண்டு பேரும் கையைக் கோத்துக் கொண்டு ஓட, தூரத்தில், வெகுதூரத்தில் ஏதோ ஒன்று நிலழாடுவது போல் தோன்ற, இன்னும் நெஞ்சைப் பிடித்துக் கொண்டு ஓடுகின்றனர் ஸ்வேதாவும், அசோக்கும்.

“அசோக்! அங்கே இருந்ததே, என்ன அது?”

“தெரியலை. ஸ்வேதா! சீக்கிரம் வா... போயிடுவோம்.”

இருவரும் ஓட, தூரத்திலிருந்து ரகு பார்த்துக் கொண்டு இருக்கிறான். மனம் எரிந்தது. தானும், அசோக்கும் எத்தனை சிறந்த நண்பர்கள். இந்தப் பெண் வந்து எல்லாவற்றையும் கெடுத்துவிட்டதே. எங்கள் ப்ரண்ட் ஷிப்பைக் கெடுத்தது. சந்தோஷத்தைக் கெடுத்துவிட்டது. இதற்காகத்தான் மும்பையிலிருந்து வந்ததா? ‘அண்ணா! அண்ணா!’ என்று நூறு அண்ணா கூப்பிடும் ரகு இப்போ தெல்லாம் ரொம்பவே மாறிவிட்டான். இந்தப் பெண்ணை எப்படியாவது இங்கிருந்து கிளப்பி அனுப்பிவிட்டால் போதும். அசோக் மட்டும் இருந்தால் எப்படி எல்லாம் கதை பேசிக் கொண்டு இருப்போம். இத்தனை அவமானங்களும், அவமரியாதையும் வருமா என்ன? எங்களுக்குக் குறுக்கே வரும் பெண் கட்டாயம் உயிரோடு இருக்கக்கூடாது. போய்த் தொலையவேண்டும். கைகளைப் பிசைந்து கொள்கிறான். எட்டி எட்டி நடைபோடுகிறான்.

என்னவோ பேய், பிசாசு என்றார்களே, பார்த்து விடுவோம் என்றுதான் எத்தனை ஆவலாக இருக்கிறோம். நூறு ரகு தெரிந்தால் என்ன? அவற்றிடமும் பேசி இருக்கலாமே. அசோக் முன்பு போல் இருந்தால் இத்தனை நேரம் அவனும், ரகுவும் கூடிப்பேசி இருப்பார்கள். எல்லாம் தன்

நேரம். தன் போதாத நேரம். இந்தப் பெண் வந்து உயிரெடுக்கிறது.

பேய், பிசாசு என்பது என்ன? உண்மையிலேயே அவை இருக்கிறதா? இல்லை, மனதின் பயத்தின், விசாரத்தின் வெளிப்பாடுகளா? தெரிந்து கொள்ள எத்தனை ஆசைப்பட்டோம். எல்லாமே நாசமானது. இன்று ஒரு நாள் அசோகத் தன்னோடு இருந்தால் கட்டாயம் எல்லாவற்றையும் தெள்ளத் தெளியத் தெளிந்து கொண்டு வந்துவிடலாம். பேசாமல் அசோக்கை மட்டும் கூப்பிட்டு வந்தால் என்ன? அந்தப் பெண் எப்படியோ போகட்டுமே. சற்று வேகமாக நடைபோடுகிறான். தூரத்தில் ஸ்வேதா அசோக்கை இழுத்துக் கொண்டு ஓடுவது தெரிந்தது. தான் இரண்டு நாட்களாக இங்கே இருக்கிறோம். இன்றுதான் நூறு ரகு கண்களுக்குத் தெரிந்தது. கண்ணுக்குத் தெரிந்தால் என்ன? என்னை எதுவும் ஒன்றும் செய்யவில்லையே. பார்ப்போம். அந்தப் பெண்ணை ஏமாற்றி அசோக்கை மட்டும் அழைத்து வந்துவிட்டால் இன்று ஒரு ராத்திரி மட்டும் இருந்து விட்டுப் போய்விடலாம். மேல் மூச்சு, கீழ்மூச்சு வாங்க எட்டி எட்டி நடைபோடுகிறான்.

அசோக்கும், ஸ்வேதாவும் இன்னும் ஓடுவதை நிறுத்த வில்லை. மூச்சு பெரிதாக இரைத்து, இரைத்து ஸ்வேதாவிற்கு நெஞ்சு வரண்டது. அசோக்கிற்கு லேசாக மயக்கம் வரும்போல் தோன்றியது.

“ஸ்வேதா... நில்லு... என்னால முடியலே.”

“என்னாலும் கூடத்தான்.”

“என்னாச்சு?”

“ஒரே தாகமா இருக்கு. மூச்சு இரைக்குது. நெஞ்சு எல்லாம் படபடன்னு இருக்கு. நெஞ்சு எல்லாம் இழுத்து பிடிச்சகிட்டு, வயிறு, நெஞ்சு எல்லாம் வலிக்குது. தண்ணி இருந்தா நல்லா இருக்கும்.” ஸ்வேதா சொல்ல,

“எனக்கும் அப்படியேதான் இருக்கு. தலையை வேற வலிக்குது.” அசோக் சொல்ல,

“ஆமாண்டா, இப்ப எல்லாம் பேசு. எத்தனை முறை வேண்டாம்னு அடிச்சகிட்டேன். எதையாவது கேட்டியா?” மேல்மூச்சு, கீழ்மூச்சு வாங்கக் கத்துகிறாள் ஸ்வேதா.

“சரி... சரி, இப்போது ஏன் சண்டைபோடறே? பேசாமவா, இன்னும் கொஞ்சம் தூரம் போனா மெயின்ரோடு வந்திடும். அங்க பாரு பஸ்ஸோ, லாரியோ ஏதோ போகுது. அங்க போயிட்டா லிப்ட் கேட்டுட்டாவது ஓடிடலாம். இன்னும் கொஞ்ச தூரம் அந்த மண் ரோடில் ஓடிவிட்டால் மெயின் ரோடுக்கு வந்து விடலாம்.” இருவரும் இன்னும் வேகமாக ஓடிக் கொண்டுதான் இருக்கின்றனர். பின்னால் ரகுவும் ஓடி வந்து கொண்டு இருக்கின்றான். ‘அசோக்... அசோக்...’ கத்துகிறான். அவன் கத்துவது நாலுபக்கமும் எதிரொலிப்பது அவனுக்கே கேட்டது. ஒருவேளை அசோக், ஸ்வேதாவிற்குக் காதில் விழவில்லையா? ஸ்வேதாவிற்கு விழுந்தாலும் நமக்கு என்ன என்று இருப்பாள். அந்தப் பெண் மிகவும் மோசமானதுதான். ஆனால் அசோக் அத்தனை மோச மில்லை. எத்தனையோ சொல்லிக் கொடுத்தும் அண்ணா, அண்ணா என்று தன் பெயரை அல்லவா ஜபித்துக் கொண்டு வருவான். இல்லை என்றால் இங்கே வந்திருப்பானா? இந்த ஸ்வேதா சனியனை எப்படி அகற்றுவது?

ரகுவிற்கு வேகமாகவே ஓட முடியவில்லை. மூச்சு ஓவராக வந்தது. மேல் மூச்சு, கீழ்மூச்சு வாங்கியது. எங்கே போய்விடப் போகிறார்கள்? பார்ப்போம். இந்தப் பாதிராத்திரியில் இவர்களுக்கு எந்த வண்டி கிடைக்கப் போகிறது. மணி பத்தை நெருங்கிவிட்டது. ஊரே சல்லென்று இருக்க, ஏற்கெனவே கூட்டமில்லாத அந்தக் கிராமத்துச் சாலை இன்னும் வெறிச்சோடிக் கிடந்தது. எப்போதோ வரும் லாரி ஒலியைத் தவிர வேறு ஒன்றையும் காணோம்.

ஸ்வேதாவும், அசோக்கும் நெடுஞ்சாலையை அடைந்ததுமே சற்று நின்று ஒரு வழியாகப் பெருமூச்சுவிட்டனர். சுற்றும் முற்றும் மனித நடமாட்டமே இல்லாமல் அமானுஷ்யமாக அந்த இடம் இருந்தது. காலவேளை எப்போதுமே திறந்திருக்கும் டிக்கடையும் மூடி இருக்க, நகரங்களில் வெட்டவெளியில் பிளாட்பாரங்களில் படுத்து உறங்கும் சும்பல் போல் ஒன்றுமே இங்கே காண முடியவில்லை. சாலையின் இருபுறமும் இருக்கும் அடர்ந்த புளியமரங்கள் பிசாசுகளைப் போல் தோன்றின. இருட்டின் கறுமையில் இன்னும் ஆழ்ந்த கறுப்பாக அந்த மரங்கள் காட்சி அளித்தன.

சாமி வரம் கொடுத்தாலும் பூசாரி வரம் கொடுக்கவில்லை என்பார்கள். அதைப் போலல்லவா ஆகிவிட்டது. இந்த இடம் இன்னும் பயத்தைக் கிளப்ப, இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் நெருங்கி அமர்ந்திருந்தனர். ஒருவர் கையை ஒருவர் பிடித்துக் கொண்டு அமர, மனம் இன்னும் பேதலித்தது. ஒருவர் அருகில் ஒருவர் இருந்து ஆறுதலைத் தருவதற்குப் பதில் பயத்தைத் தந்தது. 'சீக்கிரம் விடிந்துவிட வேண்டும்.'

இரண்டு பேரின் பிரார்த்தனையும் அதாகத்தான் இருந்தது. அந்த இருளோடிய சாலையில் யாருமில்லாத தனிமையில் பயம் தான் மிகையாகத் தோன்றியது. வேறு எதுவும் இல்லை. தாள முடியாத பயம். லேசான உதடுகள். ஸ்வேதா மகிஷாசுர மர்த்தினி ஸ்லோகத்தை மனனம் செய்கிறாள். அசோக் விநாயகர் அகவலை மனதிற்குள் படிக்க ஆரம்பித்திருக்கிறான். ரகு மெது மெதுவாக நடந்து வருகிறான். ஓட்டமும், நடையும் தாள முடியாமல் சோர்ந்துபோய் மெதுவாக நடக்கிறான். அசோக் தன்னைப் பிரிந்து விட்டானே என்ற உணர்வு தகிக்க எரிகிறான். ஸ்வேதாவைக் கொண்டு போட்டால் கூட தப்பில்லை. மனம் ஆத்திரத்தில் எரிகிறது. இன்னும் சிறிது தூரம். அவர்கள் இருக்கும் இடத்திற்குச் சென்று விடலாம். பிறகு அவளை எப்படியாவது ஏமாற்றி அசோக்கைக் கொண்டு சென்றுவிட வேண்டும்.

மனதிற்குள் இந்த நினைவு தோன்ற, லேசாகப் புன்னகைக்கிறான். மந்தமான நடை லேசாகத் துரிதமானது. முகத்திலும் வஞ்சகமான ஒரு புன்னகை. முகத்தில் புன்னகையுடனே மெயின் ரோடுக்கு வந்துவிட்டான். அந்தக் கும்மிருட்டில் ஒன்றுமே சரியாகத் தெரியவில்லை. அசோக்கும் ஸ்வேதாவும் எங்கே போயிருப்பார்கள்? கண்கள் இன்னும் அவர்களையே தேடிக்கொண்டிருக்க, வெகுநேரத் தேடலுக்குப் பின் டிக்கடையின் வாயிலில் அமர்ந்த அவர்களைக் கண்டுபிடிக்கிறான். மனது ஆனந்தப்பட்டது. சற்றுவிரைவாக அவர்களை நெருங்கிவர, இருவரும் சட்டென்று எழுந்து கொள்கின்றனர். என்னைப் பார்த்து விட்டார்களா? அதுதான் ஓட ஆரம்பித்திருக்கிறார்களா? ஒரு எட்டில் அசோக்கைப் பிடிக்க

முயலுகிறான். அதற்குள் ஸ்வேதாவும், அசோக்கும் வேகமாக ரோட்டுக்கு ஓடி, குறுக்கே கையை அசைத்து பஸ்ஸை நிறுத்தி முன் பக்கம் ஏறிக் கொள்ள, ஒரே நிமிடத்தில் பஸ் வந்ததைப் புரிந்து கொண்ட ரகு சட்டென்று பின்பக்கம் ஏறிக் கொள்கிறான். முதல் ஸீட்டில் அமர்ந்திருந்த ஸ்வேதா திரும்பிப் பார்ப்பதுபோல் தோன்ற, சட்டென்று தன் துண்டைத் தலையில் போட்டுக் கொண்டு உறங்குவது போல் தலையைக் கவிழ்ந்து கொள்கிறான்.

23

இவள் என்னைப் பார்க்கக்கூடாது. வீட்டில் போய் என்ன செய்ய வேண்டுமோ செய்து கொள்கிறேன் - முன் சீட்டில் அசோக் ஜன்னலின் மேல் தலை சாய்ந்தபடி தூங்குவது தெரிந்தது. ஸ்வேதாவும் அவன் தோளில் விழுந்து விழுந்து, பின் படுத்தபடியே உறங்கிப்போகிறாள். கண்டக்டர் தன்னைத் திரும்பிக்கூட பார்க்கவில்லை. தனக்கு இரண்டு இருக்கைக்கு முன் பக்கம் தூங்கித் தூங்கி விழுகிறான் கண்டக்டர். கண்டக்டர் என்று இருமுறை கூப்பிட்டான். கண்டக்டர் தன்னை ஏறெடுத்தும் பார்க்கவில்லை. 'சரி போ.' இறங்கிய பின் கூப்பிட்டுக் கொடுத்துக் கொள்ளலாம். முடிவு செய்தவன், அசோக்கும், ஸ்வேதாவும் பார்க்கவில்லை என்று உறுதிப்படுத்திக் கொண்டபின் பின்பக்கம் தலையைச் சாய்த்துப் படுக்கிறான். பஸ்ஸின் விளக்குகளை அணைத்துவிட்டார்கள். ஒரு ஜீவன்கூட

விழிப்பில் இல்லை. எல்லாம் தூங்கித் தூங்கி விழுந்து கொண்டிருந்தது.

ஒவ்வொரு மனிதனும் ஒவ்வொரு விதமாகப் படுத்து இருந்தான். ஒருவர் பெரிய குறட்டைச் சப்தமே விட்டுக் கொண்டிருக்க, காதே பின்னிக் கொண்டு போனது. இன்னொருவர் முன்சீட்டின் கம்பியில் தலைகவிழ்ந்து உறங்கிக் கொண்டு இருந்தார். வேறொருவர் இருக்கை முழுவதும் நீட்டிப் படுத்துவிட்டார். இன்னொருவர் மனைவியின் மீதே சாய்ந்து இருந்தார். தூக்கம் என்பது கடவுள் கொடுக்கும் போதை என்று எந்தப் புத்தகத்திலோ படித்த ஞாபகம். மனிதன் கவலை மீறினால் கடவுள் அவனைச் சமாதானப்படுத்த தூக்கம் என்ற போதையைத் தருகிறார். யோசனை செய்தபடி ரகுவும் கண்களை மூட, எப்போது விழித்துக் கொண்டானோ... ஜார்ஜ்ரென்று ஏதோ நின்றது போல் இருக்க துடித்துப் போய் எழுந்திருக்கிறான் ரகு.

பேருந்து மெது மெதுவாக ரகுவின் ஊருக்கு வந்து நின்றிருக்கிறது. பேருந்தில் இருக்கும் அனைவருமே இறங்கப்போய் விட்டனர். தான் மட்டும் தூங்கி வழிந்து கொண்டிருக்கிறோம். சே! இந்த கண்டக்டராவது என்னை எழுப்பி இருக்கக் கூடாதா? ஒருவேளை டிக்கெட்டுக்குப் பணம் தரவில்லை என்று தூங்கட்டும் என்று விட்டு விட்டானா?"

பர்ஸில் இருந்த பணத்தை எடுத்து கண்டக்டருக்குத் தருவதற்குள், ஸ்வேதாவும், அசோக்கும் வேக வேகமாய்ப் போய் மறைய, பணத்தைத் தருவதற்குப் பதிலாக அவர்கள் பின்னாலேயே ஓடுகிறான் ரகு.

அவர்களைக் கூப்பிடலாமா? வேண்டாம். வீட்டிற்குப் போய் எதிரில் நிற்க வேண்டும். அவர்கள் பின் குனிந்து, தாழ்ந்து சில இடங்களில் தவழ்ந்து மற்றவர்கள் அறியா வண்ணம் செல்லுகிறான் ரகு.

வீட்டை அடைந்ததுமே அசோக்கின் தாயார் ஓடிவந்து அசோக்கை அணைத்துக் கொள்ளுகிறாள். ஸ்வேதாவையும் அணைத்தவள் பிழியப் பிழிய அழுகிறாள். அழுதுகொண்டே இருக்கிறாள். ஸ்வேதாவும், அசோக்கும் சேர்ந்து அழுகின்றனர்.

“என்னாச்சு? ஏன் இரண்டு பேரும் இங்கே அழுது கிட்டு இருக்காங்க? ஒருவேளை அவுங்க அப்பாவிற்ரு ஏதாவது ஆயிடுச்சா? பாவம் அங்கிள்!” என்று நினைத் தவன் யார் கண்ணிலும் படாமல் தன் வீட்டை நோக்கிப் போகிறான். அம்மா அழுது கொண்டு இருக்கிறாள். கூடவே அப்பாவும். வீடே சோகம் தாங்கியது போல்.

“இங்கேயும் என்னாச்சு?” அருகே போகிறான். அம்மா... அம்மா! என்னாச்சு? யாருக்காவது உடம்பு சரியில்லையா? அம்மா பதில் பேசாது எங்கோ பார்த்தவாறு அழ, “அப்பா! என்னாச்சுப்பா?” அப்பாவும் பதில் பேசாமல் விட்டத்தைப் பார்த்தவாறு அமர்ந்திருக்கிறார். “அப்பா, அப்பா!” அருகில் போய் அவர் முகத்தைத் தன்பக்கம் திருப்பயத்தனிக்கிறான். அவர் பதில் பேசாமல் இருக்கிறார். அவனால் அப்பாவைத் தொட முடியவில்லையே! என்னாயிற்று?

அவனின் போட்டோவை வைத்து அதனடியில் ஒரு விளக்கு வைக்கப்பட்டு, போட்டோவிற்கு மாலை போட்டு இருந்தது.

‘இது என்ன பைத்தியக்காரத்தனம். நான் குத்துக்கல் மாதிரி இருக்கிறேன்! எதற்கு என்போட்டோவிற்கு மாலை.’

ரகு விழிக்க, ஒரு அரை மணி நேரத்தில் ஆம்புலன்ஸ் வர, அதில் முகம் மட்டும் லேசாகத் தெரிய, உடலெல்லாம் கட்டுப் போடப்பட்டு பிணம் ஒன்று இறங்க, ‘என்னது நானா? இதென்ன வேடிக்கையா இருக்கு. கண் முன்னால் இருக்கும் என்னை ஒருவரும் பார்க்காமல் போட்டோவைப் பார்த்தும், பிணத்தைப் பார்த்தும் இப்படி அழுகின்றனரே!’

பிணத்தைச் சுற்றித் தாய், தந்தை, அசோக், ஸ்வேதா, அசோக்கின் பெற்றோர் என்று எல்லோரும் அழுது அழுது துடிக்க, ‘அசோக்! நீயாவது என்னைப்பாருடா. நான் உயிரோடதான்டா இருக்கேன். ப்ளீஸ் அசோக். என்னைப் பாரு!’ ரகு அசோக்கின் தோள் மீது கை வைத்துக் கெஞ்சுகிறான். அசோக் எதையும் கேட்டபாடில்லை.

“நான் படிச்சுப் படிச்சுச் சொன்னேனே. அண்ணன் கேக்கலையே. நாங்க ரெண்டு பேரும் அந்த ஊரிலேருந்து தப்பிச்சு வந்தோம். இவரும் பின்னாடியே வந்திருக்கார். இருட்டிலே ஒரு லாரி அடிச்சுட்டுப் போயிடுச்சு. இங்க இறங்கறதுக்கு முன்னாலேதான் எங்களுக்கே தெரிஞ்சது!” அந்த இடம் வேண்டாம்னு நானும் சொன்னேன். இவளும் அடிச்சுகிட்டாளே, அண்ணன் கேக்கவே இல்லையே. இப்படி ஆயிடுச்சே!” அசோக் அழ அழ,

“அசோக்! என்னைப்பாருடா. நான் சாகலைடா!” ரகு என்ற நான் கத்துகிறேன். அவர்கள் பேச்சு எல்லாம் எனக்குக்

கேட்கிறது. என் பேச்சு ஏன் அவர்களுக்குக் கேட்கவில்லை? என்னால் அவர்களைத் தொட முடியவில்லை. நான்... நான்... இறந்தாவிட்டேன்... நோ... எனக்குப் பயமாக இருக்கிறதே! பெரிதாக அலறுகிறேன். அலறல் எனக்கு மட்டும் கேட்டுக் கொண்டே இருக்கிறது.

எனக்குள் ஒரு பெற்றோர்

லதா முகுந்தன்

